

Hồng Thủy

BIỂN VẪN LẶNG YÊN

Truyện dài

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

BIỂN VÃN LẶNG YÊN

Tác giả: **Hồng Thủy**

Xuất bản: **NXB Trẻ**

Truyện dài

Đóng ebook: **nguyen thanh-cuibap**

Nguồn text: **Waka**

CHƯƠNG 1

Mùa hè năm ấy, cái nóng thật oi bức khác thường. Thành phố như một túi lửa phả hơi nóng vào mọi góc ngách nên những ngày cuối tuần thiên hạ thường kéo nhau ra biển. Danh, một anh chàng độc thân vui tính làm trong một công ty quảng cáo cũng đi trốn cái nóng ở một vùng biển. Khỏi phải nói, những ngày này, du khách rất đông nên các khách sạn không còn phòng trống, Danh và ba người bạn kiếm mãi mới được hai căn phòng gọi là tương đối sạch sẽ. Họ đồng ý thuê vì chần chừ một chút là sẽ có người khác giành ngay. Một phòng lớn có ba giường dành cho Bình, Quốc, Thái. Còn Danh xí căn phòng nhỏ với lý do ngủ chung hơi bị khó! Cất đồ đạc xong, họ kéo nhau ra biển. Quốc cầm theo bộ bài gói trong tờ báo, anh chàng cười, đưa cái răng khểnh ra ngoài.

- Tắm xong lên bờ làm vài ván, đứa nào thua mua bia, đứa nào thắng mua mồi. Okay?

Danh hất hàm nhìn bạn:

- Vừa tới nơi đã máu me ăn thua. Tắm trước cái đã.
- Thì tắm... tao có nói gì đâu.

Cả bọn nhảy xuống, bơi ào ào ra xa. Lâu ngày chịu đựng cái nóng bức ở thành phố, giờ đây được ngâm mình giữa làn nước xanh biếc, họ tha hồ nghịch ngợm vui đùa. Nhìn mấy nàng con gái mơn mớn nhảy sóng trong những bộ bikini, Danh ao ước:

- Phải chi rủ vài ẻn đi cùng cho vui, bốn thằng đực rựa không chán quá!

Quốc trêu:

- Thì mà y ngấm đờ mấy ẻn đó cũng mát con mắt vậy. Rủ theo chỗ đâu mà ngủ. Đàn bà con gái làm chi cho phiền!

- Cái thằng này... mày có phải lơ-đơ không vậy?

- Kệ tao, lo cái thân mày đi. Coi chừng có ngày chết vì gái đó!

Quốc nói xong lặn một hơi ra xa. Mấy anh chàng này còn vô tư lắm, tuy ăn nói mạnh miệng chứ thật ra chưa ai có mảnh tình rách vạt vai. Mà con trai mới hăm mấy còn trẻ chán, lo gì...

Biển hôm nay đông nghẹt, những hàng dù chen chúc nhau không còn chỗ trống. Người lớn ngã lưng trên những chiếc ghế bố, trẻ con thi nhau vọc cát hoặc chạy ton ton đuổi theo những con còng biển. Những con sóng vẫn vô tư rì rào.

Khi mặt trời lên cao, Bình, Quốc lần lượt kéo lên bờ rồi tới Thái và Danh. Quốc lắc lắc người cho nước nhều xuống rồi với tay lấy tờ báo và bộ bài ném ra:

- Chia đi, thằng nào đổ bạc thì đen tình..

Bốn tên ngồi bệt xuống bãi cát. Ván đầu Quốc cười hỉ hả, ván thứ hai vận đỏ thuộc về Bình, ván thứ ba đang tới hồi căng. Danh rung đùi khoái chí, bởi ba con "hỏ" đều rơi vào tay anh. Danh hạ con hai cơ xuống, chuẩn bị "giết" thì chợt nghe một giọng con gái trong trẻo vang lên:

- Xin lỗi, có phải mấy anh thuê hai phòng trọ đằng kia không?

Bình nhanh miệng trả lời:

- Tụi tôi ngủ ngoài ngày cho mát, chứ thuê phòng trọ chi cho tốn tiền.

Cô gái tỏ vẻ thất vọng:

- Tại vì... tôi muốn thuê một phòng. Có người chỉ tôi ra đây thương lượng với mấy anh.

Quốc là người ít được con gái chú ý bởi cách hay ăn nói thẳng thừng và đôi khi hơi vô duyên. Thấy cô gái đứng chần chừ, Quốc chỉ tay sang chỗ đám đông.

- Không phải tụi tôi đâu, cô lại đằng kia mà hỏi.

Cô gái hơi chau mày khó chịu trước câu nói có vẻ như đuổi khách của anh chàng có cái răng khểnh. Hình như cô cũng không thú vị gì khi đứng ngắm bốn cái lưng thốt đang khoe mẽ dưới ánh nắng chói chang của biển. Cô lẳng lặng bỏ đi.

Tới lúc này Danh mới giật mình, ngẩn ngơ nhìn theo khi cô bước đi được một đoạn. Mất cả hào hứng với màn "chặt chém", Danh trách:

- Tụi mày ác quá... không biết thương con gái đi biển bơ vơ một mình.

Quốc nói kháy:

- Mày muốn ga lăng thì chạy theo đi. Cái tật trời đánh không chừa, thấy con gái là cứ tươm tướp.

- Mày có em gái mà không chịu làm phước, mai mốt để đức lại cho nó. Ác quá nó ở vậy cho mày nuôi tới già nha con!

Quốc vênh mặt:

- Còn lâu! Thà để nó ế chứ cỡ như mày có năn nỉ gãy lưỡi xin làm em rể tao, cũng chẳng đời nào tao gả nó cho mày.

- Ủ... để dành làm mắm... hay chi?

- Tao nghi là gả cho mày đời nó còn bi đát hơn con mắm!

Thái nạt nhỏ:

- Ở đó mà gây, cô ta đi mất tiêu rồi kìa.

Danh ném xấp bài xuống, chạy vội theo cô gái.

Cô đang chậm rãi bước đi trên bờ cát. Danh đã đuổi kịp, anh cất tiếng hỏi lớn:

- Cô ơi, cô muốn thuê phòng trọ hả?

Cô nàng dừng chân quay lại nhìn Danh:

- Thật là xui xẻo, giờ này tìm được một chỗ thật khó.

Danh tỏ vẻ ái ngại, ngần ngừ một chút rồi mới nói:

- Tụi tôi dồn lại một phòng, nhường cho cô một phòng chịu không?

Nét mặt cô gái tươi lên:

- Anh nói thật chứ...?

- Tôi đùa với cô làm gì. Máy thẳng bạn tôi coi vậy chứ tốt bụng lắm.

Cô gái cười thầm, tốt bụng gì mà người ta mới nói chưa hết câu đã muốn xua người ta đi chỗ khác cho rảnh. Mà thôi, nếu anh ta chịu nhường phòng là may lắm rồi, miễn là đừng lợi dụng cơ hội này léo néo làm phiền mình. Cô quay sang Danh với nụ cười biết ơn.

- Được vậy thì tôi cảm ơn anh trước.

- Có gì đâu, tính tôi ít khi làm ngơ với phụ nữ.

- Nè đừng có mà tán tỉnh tôi đấy.

- Tôi đùa thôi, theo tôi.

Cô gườm gườm nhìn Danh rồi bước theo anh. Mái tóc dài của cô bay bay trong gió. Danh len lén nhìn cô, trong chiếc quần jean bụi bụi và áo thun bó sát, trông cô có một vẻ đẹp khỏe khoắn đầy tự tin. Có điều hơi khó tính thì phải! Danh thở dài, sao cứ hễ là đàn bà con gái đẹp thì cứ tỏ ra khó khó thể không biết! Dẫn cô đến phòng trọ, Danh chỉ cho cô căn phòng của mình.

- Là phòng này, cô nói lại với chủ nhà, tôi chuyển qua bên kia.

- Phiền anh quá, chịu khó nghen.

- Cô đừng ngại, đàn ông con trai bọn tôi thì ở đâu chẳng được.

Danh mở cửa lấy cái túi bước ra ngoài. Tới hành lang anh quay lại nheo mắt nhìn cô:

- Mong là cô sẽ hài lòng.

Cô gái đáp lại bằng nụ cười thật xinh. Danh hơi sững lại, cô có nụ cười đẹp quá, đẹp đến nỗi anh cứ muốn đứng đấy ngắm nhìn cô mãi. Mà như thế thì bất lịch sự quá nên Danh bước đi mà cứ nghe bước chân mình liêu xiêu nghiêng ngả...

CHƯƠNG 2

Bảo Anh mơ màng nhìn ra xa. Bên kia là một ngọn núi nằm gác đầu ra biển. Xa hơn nữa là ngọn đồi màu xanh với bao nhiêu là thông. Ngoài khơi, tiếng sóng biển rì rào...

Bảo Anh đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán. Giữa khung cảnh thơ mộng này, Bảo Anh khe khẽ hát:

“Ngày mai em đi, biển nhớ tên em gọi về

Ngày mai em đi, đồi núi nghiêng nghiêng đợi chờ..”

Buổi chiều đang xuống, nước biển thật xanh. Những bọt sóng trắng xóa hôn lên bờ cát. Bảo Anh quyết định đi tắm biển. Cô mặc đồ tắm, và khoác thêm chiếc áo khoác màu xanh. Bảo Anh khoan thai bước trên bờ cát trắng, ung dung đi về phía những con sóng nhỏ. Lâu lắm rồi, Bảo Anh mới có dịp ra biển một mình và giờ đây cô mặc sức vẫy vùng giữa làn nước biếc xanh.

Gió vẫn nhè nhẹ thổi và những đám mây trắng vẫn trôi bàng bạc. Bảo Anh vừa định lên bờ thì cô thoáng thấy anh chàng hàng xóm bất đắc dĩ đang bơi lại gần. Bảo Anh quay đi và chợt thấy hai má mình nóng lên. Sao anh chàng lại biết mình ở đây? Mình chúa ghét loại đàn ông thấy con gái là cứ vờ vịt quần quanh bắt chuyện. Có lẽ đàn ông trên đời này đều giống nhau, trời sinh ra họ là như thế.

- Cô ơi...

Biết không thể trốn tránh, Bảo Anh quay lại:

- Chào!

- Chào người mới quen...

- Sao... sao gặp hoài vậy?

- Hên xui thôi mà, sao tôi biết.

- Bạn anh đâu hết rồi?

- Đang ngồi uống bia đằng kia. Cô muốn đến chơi một chút không?
- Cám ơn anh. Tôi không thích đám bạn ồn ào của anh.
- Thì chơi với tôi vậy.
- Anh thì có gì thú vị. Bình thường!

Thấy vẻ tiu nghỉu của anh chàng, Bảo Anh nhoẻn miệng cười.

- Sao anh không tới đó với họ?

Danh ngập ngừng:

- Tôi thấy cô đi một mình... nên sợ cô buồn...
- Tôi thì liên quan gì tới anh?
- Cô hỏi khó tôi rồi, là tôi thấy cô đẹp quá mà sao đi có một mình vậy?
- Anh này lạ chưa, tò mò quá không tốt đâu đấy.

- À, ờ tôi chỉ muốn bảo vệ cô thôi.

Danh lặn xuống một hơi rồi trời lên, lòng tự trách mình sao bỗng dưng lúng túng khờ khạo trước cô gái xinh đẹp này.

- Anh bảo vệ tôi có an toàn không vậy?

Nét mặt Danh tươi hẳn lên, anh nói liền:

- Bảo đảm. Tôi nói thật đó.
- Từ từ để tôi suy nghĩ.
- Bộ cái mặt tôi không đáng tin cậy hả?
- Phải cẩn thận chứ...
- Cô chỉ đề phòng tôi thôi sao?
- Tôi không biết vì tôi không có nhiều bạn.
- Bảo đảm với cô tôi sẽ là người bạn tốt. Thử tin tôi một lần đi.

Anh chàng này nói chuyện không đến nỗi tệ nhạt và không nổi cáu khi bị mình trêu chọc, chứng tỏ anh ta cũng thật thà, mình ở đây có anh ta bầu bạn cũng hay hay. Bảo Anh nghĩ thầm và chưa kịp cho anh ta cơ hội thì có tiếng bạn anh ta nhớn nhác gọi:

- Danh ơi!

Danh hú một tiếng đáp lại. Bảo Anh cười cười:

- Anh tên Danh à? Tôi là Bảo Anh.

- Tên đẹp quá mà người thì cũng như tên!

- Bạn anh gọi kìa, tới đó đi không thôi họ lại kéo tới đây. Gặp lại anh sau nhé.

Không đợi Danh nói thêm câu nào, Bảo Anh bơi vào bờ. Cô lấy áo khoác và bước nhanh trên bờ cát.

Danh nhìn theo cô ngẩn ngơ. Anh đi chậm chậm về phía đám bạn đang gầy độ với mấy con ghe luộc nằm chổng chơ trên bàn, bên cạnh là những vỏ lon bia móp méo. Quốc bật nắp một lon bia đưa cho Danh thăm dò:

- Coi bộ thằng này số nó đỏ tình.

- Thôi nào dô! Chưa gì hết mà đỏ với đen.

Tiếng cụng lon và tiếng cười giòn tan lại vang lên. Danh cầm một con ghe vừa gỡ ăn vừa tòm tòm cười nhớ lại cuộc trò chuyện thú vị cùng Bảo Anh. Cuộc đời nghĩ cũng lạ, mới gặp Bảo Anh chưa bao lâu mà Danh có cảm giác lưu luyến bịn rịn như biết cô từ lâu lắm. Ở cô có cái gì đó rất thu hút, gương mặt đẹp thánh thiện, ánh mắt như hút hồn người. Tại sao cô lạc lõng giữa nơi này? Người ta đi nghỉ mát ít ra phải có bạn bè người thân, còn Bảo Anh cô đơn một mình. Chắc là giận đối ai đó. Vái trời cho cô ta đừng giận người yêu!

Tối, nằm bên cạnh Danh, Quốc hỏi ngay:

- Sao, cua được người đẹp chưa?

Danh quay mặt vô trong:

- Mà làm như dễ lắm vậy. Cô nàng này không đơn giản đâu.

Quốc cười khi:

- Đẹp trai ma mãnh như mày mà cô nào chẳng đổ. Nói thật, tụi tao ganh với mày đó.

- Cái đồ xấu tính, chưa gì đã ganh với tị.
- Nàng còn ở đây lâu chứ?
- Tao không biết.
- Lần này sao mà dờ ẹt vậy. Chứ biết tên nàng chưa?
- Rồi, tên là Bảo Anh.
- Bao nhiêu tuổi?
- Chưa hỏi.
- Sao nàng đi một mình vậy?
- Mà muốn biết thì sang đó mà hỏi. Cái gì cũng phải từ từ chứ.
- Lần đầu tiên thấy mà... gặp khó khăn, cũng lạ đấy.
- Thôi tao mệt lắm rồi, tao ngủ đây. Mà cứ lẳng nhăng mãi. Quốc vẫn không buông tha:
 - Tối nay có hẹn hò gì không?
 - Không.
 - Tao canh cửa, thằng nào ra khỏi giường tao phang gãy giò.
 - Ừ, cho mà thức canh tới sáng luôn.
 - Tiếc quá, phải chi lúc em tới hỏi tao ga lẳng một chút thì đâu tới phiên mà.
- Danh ngáp dài.
 - Giờ vẫn còn cơ hội cạnh tranh công bằng mà.
 - Nhưng tao vẫn chậm chân hơn mà. Danh nè, tình yêu là cái gì hả?
 - Là cái... cờ bạc ăn nhau về sáng còn nó là... cái nhìn đầu tiên. Im đi cho tao ngủ, nửa đêm rồi cha nội!

CHƯƠNG 3

Buổi sáng hôm sau, Bảo Anh thức dậy với một chút mệt mỏi vì đêm qua cô ngủ khá muộn. Cô không biết làm thế nào để thoát thác cuộc hôn nhân mà ba mẹ cô định

sẵn. Nếu nghe lời ông bà thì cuộc đời cô sẽ ra sao? Sẽ là một cái đám cưới rình rang. Cô sẽ từ giã ngôi nhà quen thuộc, nơi mình đã lớn lên, sẽ không còn hồn nhiên chạy xuống bếp ăn vụng, không còn vòi vĩnh mẹ hay nhong nhẽo với ba. Cô sẽ ngập đầu với những bốn phận... những điều mà Bảo Anh chưa hình dung ra. Phải hầu ông cha chồng khó tính, bà mẹ chồng hay ne nét và Quân - người chồng mà Bảo Anh chưa hề dành cho chút cảm tình. Cô chỉ gặp Quân có vài ba lần. Quân không để lại trong cô ấn tượng gì mạnh mẽ, ngoài những lời chào hỏi vu vơ. Từ khi ba mẹ Quân đặt vấn đề muốn cưới Bảo Anh cho con trai họ, thì ba mẹ Bảo Anh mừng vui ra mặt. Ai cũng biết gia đình Quân có một công ty bánh kẹo rất nổi tiếng, nhà chỉ có Quân là con trai và sau anh là hai cô con gái. Quân hiện giờ thay ba điều hành công ty. Có thể coi đó là một mối tốt, sẽ là may mắn cho cô gái nào được để mắt tới. Vậy mà với Bảo Anh thì ngược lại. Khi mẹ thì thào báo tin này với Bảo Anh, bà ngỡ rằng Bảo Anh sẽ vui lắm dẫu hơi mắc cỡ, đưa con gái nào chẳng thế. Nhưng cô lại khó chịu ra mặt trước sự sắp đặt này. Thời đại này là thời đại nào rồi mà cha mẹ còn cho mình cái quyền đặt đâu con ngồi đó? Nhà cô đâu nghèo đến nỗi bắt cô phải lấy một người chồng giàu có để dựa dẫm cho no ấm tấm thân? Ba cô cũng là một nhà kinh doanh, cũng lăn lộn trên thương trường sóng gió, cũng là người rất am hiểu lẽ đời, sao cứ khăng khăng bắt con gái phải lấy người chồng chẳng có tình yêu..! Hai mươi tuổi, con đường học vấn còn dở dang, hết mùa hè này là cô đã bước sang năm thứ ba đại học, lòng ôm ắp biết bao nhiêu hoài bão... Cô dự định khi ra trường với

chuyên ngành của mình cô sẽ xin vào một công ty du lịch để được đi đây đi đó, để được khám phá những điều thú vị ở những vùng đất mới. Vậy mà một câu nói của ba, tất cả dường như sụp đổ! Bảo Anh thừa biết nếu làm trái ý ba thì điều khủng khiếp sẽ xảy ra cho cái nhà này. Chừng đó thì liệu cô có sống yên ổn? Bảo Anh cứ khát lần khát hồi trước lời hối thúc của ba. Về phần ba cô cũng đứng ngồi không yên vì một lời hứa của người lớn. Gần hai tháng trời trôi qua mà cô con gái cứng đầu cứng cổ này vẫn điềm nhiên, coi lời nói của ông như lời đùa giỡn. Sốt ruột quá nên cách đây hai hôm ba cô nhắc lại chuyện này. Bảo Anh chỉ ngồi nghe và im lặng. Cuối cùng cô nghiêm mặt nói rõ từng tiếng:

- Chuyện này ảnh hưởng đến cả cuộc đời con. Ba hãy cho con suy nghĩ. Con cần đi đâu đó một thời gian cho đầu óc tỉnh táo để xem có nên nghe lời ba không.

Ba cô đỡ dành:

- Con gái lớn rồi, được chỗ đàn ông cưới hỏi, con còn muốn gì nữa mà không ưng? Ba không muốn con cãi lời ba.

- Nhưng đây là hạnh phúc cả đời con mà ba.

- Con hỏi mẹ coi hạnh phúc là cái gì. Thăng Quân có điểm nào đáng cho con chê?

- Con không chê ảnh, con cũng không có cảm tình gì với ảnh.

- Ba thấy nó được là được, con nghe chưa? Kinh nghiệm cuộc đời ba có thừa, ba không chọn lầm cho con đâu.

- Con mới có hai mươi tuổi xin ba đừng ép con.

- Hai mươi tuổi lấy chồng được rồi. Con gái để trong nhà như trái bom nổ chậm. Sáng mai ba sẽ bàn chuyện cưới hỏi với người ta.

- Tại sao ba không cho con có ý kiến? Con có hư hỏng gì đâu mà ba gả vội gả vàng...

Nghe Bảo Anh lý luận, ba cô bực lắm. Nhưng ông biết lúc này mà tỏ ra bực bội là sẽ hỏng việc. Ông dịu giọng hỏi cô:

- Ý con muốn đi chơi chứ gì? Con đi bao lâu?

- Ba cho con đi một tháng.

- Lâu dữ vậy? Thôi được rồi, ba cho con đi một tuần. Ba mong rằng ba sẽ không thất vọng vì con.

Thế là Bảo Anh đã đến vùng biển này. Một tuần được tự do vui chơi, tha hồ vùng vẫy giữa sóng biển mênh mông. Bảo Anh yêu biển, biển có cái gì đó thật gần bó với cô. Cô cố dồn mọi suy nghĩ về Quân xem có thể yêu anh ta được không. Nhưng mọi suy nghĩ đều rời rạc, tản mạn trong đầu, Bảo Anh rùng mình khi nghĩ tới Quân.

Đang thơ thẩn ngắm những áng mây trôi bành bồng giữa lưng chừng núi, Bảo Anh chợt giật mình khi nghe có tiếng chân bước tới. Lại anh chàng hàng xóm mới toanh, anh ta có nụ cười thật quyến rũ...

- Chào Bảo Anh! Sáng nay Bảo Anh có đi tắm biển không?

Cô bối rối hỏi nhỏ:

- Anh ở đâu chui ra vậy?

- Thì cũng như Bảo Anh thôi, ở trong bụng mẹ, chứ chẳng lẽ ở dưới lỗ nẻ chui lên. Cô thấy tôi không giống người trần gian sao?

- Anh ưa bắt bẻ quá. Tôi có nói anh giống con khỉ hay con vượn gì đâu. Anh đi tới đây bằng cách nào mà tôi không thấy?

- Có lẽ tại Bảo Anh đang mơ mộng. Bảo Anh đang ngắm trời mây.

- Anh định rủ tôi đi tắm biển hả?

- Đúng rồi, biển hôm nay thật đẹp, không tắm uổng lắm.

- Anh chờ cho một chút.

Bảo Anh bước vào phòng, mái tóc dài được búi cao lên. Cô vẫn khoác chiếc áo màu xanh thong thả sóng bước bên Danh.

- Máy người bạn của anh có đi tắm không?

- Tụi nó vẫn còn ngủ.

Bảo Anh cười khúc khích:

- Bộ mấy ảnh ra đây... ngủ hả? Còn anh thức chi sớm vậy?

- Tôi ngủ nhiều quá rồi. Mấy chục năm nay đêm nào cũng ngủ, nhưng hôm qua tới giờ thì tôi thức luôn.

- Anh thức bằng hai cái lỗ mũi hả?

- Thật mà, từ lúc gặp Bảo Anh tới giờ tôi không thể nào ngủ được.

- Tôi có làm gì anh đâu?

- Đợi Bảo Anh làm gì chắc tôi chết mất. Tôi sợ mình ngủ quên, lúc thức dậy không còn nhìn thấy Bảo Anh.

- Đêm qua anh canh chừng tôi hả?

- Không có đâu, chỉ là tôi hơi khó ngủ.

Bảo Anh cởi áo khoác ném lên bãi cát rồi chạy ào xuống, ngâm mình dưới làn nước biển. Danh cúi xuống nhặt chiếc áo để lên hai đôi dép rồi bước theo cô. Biển chỉ có hai người. Bảo Anh thả sức nghịch ngợm. Danh vẫn bơi quanh quần gần bên.

- Anh Danh nè, bơi ra xa đi...

- Thôi đừng Bảo Anh! Ra ngoài đó nguy hiểm lắm.

- Anh bơi quanh quần trong bờ không chán sao?

- Không, chỉ sợ Bảo Anh chán tôi.

- Anh nói chuyện vui quá.

Danh cười không đáp, chàng mãi mê ngắm cô. Bảo Anh thật lạ, nét mặt luôn biến đổi. Đôi lúc Bảo Anh tỏ ra thân thiết gần gũi nhưng Danh biết là mình khó đoán được suy nghĩ của cô.

- Anh Danh, anh có vợ chưa?

Câu hỏi bất ngờ của Bảo Anh khiến Danh bật cười. Cô nàng lại sắp sửa trêu chọc mình đây. Danh liếc nhìn Bảo Anh thật nhanh rồi đáp gọn lỏn:

- Chưa.

- Sao anh kén chọn vậy?

- Không ai ưng mình thì biết làm sao.

- Anh nói như thế là không thật. Theo tôi đoán thì anh là người rất được phụ nữ ưa thích.

- Bảo Anh thấy tôi thế nào?

- Tôi à. Đương nhiên tôi cũng mến anh. Điều đó đâu có gì lạ.

- Sao Bảo Anh đến đây có một mình vậy?

- Thì cũng như anh thích đi với nhiều người.Ồ sửa nhiều quá, mình lên bờ phơi nắng đi.

Danh bạo dạn nắm tay cô. Bảo Anh thoáng giật mình bối rối, cô định rút tay lại nhưng Danh đã giữ chặt. Cả hai bước lên bãi cát ngồi duỗi chân phơi nắng.

Danh buông tay Bảo Anh ra. Anh nhìn cô thật lâu, trán Bảo Anh hơi nhú lại, đôi mắt đăm chiêu nhìn ra biển khơi. Họ ngồi yên như thế khá lâu. Danh chợt hỏi:

- Chừng nào Bảo Anh về lại thành phố?

- Khoảng năm ngày nữa.

- Thế thì hay quá. Bọn tôi cũng về vào khoảng ấy.

Danh lờ trốn nói hùa theo chứ thật ra bọn Danh chỉ tính ở đây có ba ngày. Kiểu này phải năn nỉ gây lười thuyết phục bọn nó, mà chắc mình phải móc hết hầu bao thôi.

Giọng nói của Bảo Anh chợt vang lên xa vắng:

- Anh Danh nè, có bao giờ anh phải đứng trước một sự lựa chọn không?

Danh hơi ngỡ ngàng:

- Thí dụ...

- Nói đúng ra không phải lựa chọn mà là chấp nhận một điều mình không muốn. Có thể sau khi rời khỏi nơi đây, tôi sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại anh.

- Bảo Anh sắp xuất ngoại à?

Cô gái lắc đầu:

- Cần gì xuất ngoại mới gọi là xa.

- Vậy thì có điều gì ngăn cản Bảo Anh? Tôi rất buồn nếu vì lý do nào đó chúng ta không thể gặp nhau.

- Nếu không quen anh, có lẽ cuộc sống của tôi sẽ bình yên hơn.

- Bảo Anh nói thế có nghĩa là tôi đã khuấy động cuộc sống yên ổn của Bảo Anh?

Bảo Anh không trả lời. Cô nhặt một hòn sỏi nhỏ ném ra xa. Danh chợt nghe lòng mình xúc động. Bảo Anh nói thế là sao? Tình cờ quen biết để rồi chia tay. Lẽ nào phút giây hội ngộ lại ngăn ngại và sau đó thì không còn gì. Lẽ nào...

Những ngày còn lại họ vẫn cùng nhau dạo chơi, vẫn cùng nhau tắm biển và ngắm hoàng hôn từ từ buông rơi. Rồi ngày về cũng tới. Trả lại biển những ngày vui đùa cùng sóng nước, những chiều lang thang trên biển vắng. và còn gì nữa chỉ có hai người mới biết.

Họ đi cùng chuyến xe. Bảo Anh im lặng ngắm nhìn hàng cây hai bên đường. Thành phố hiện ra trước mặt, Bảo Anh đưa mắt nhìn Danh và cô bàng hoàng nhận ra ánh mắt nồng nàn của anh đang đăm đăm nhìn mình. Xe đã tới bến đỗ, Quốc và mấy ông bạn của Danh tề nhị rút lui. Mấy ngày sau thì cả nhóm vô cùng thân thiết, Bảo Anh nhận ra những người bạn mới này thật dễ thương chứ không như lúc ban đầu cô tưởng. Cô xuống xe chào mọi người và định bước lên một chiếc taxi thì Danh đã kéo tay cô lại:

- Bảo Anh, chúng mình không thể chia tay một cách dễ dàng. Anh sẽ rất nhớ em...

- Anh Danh, em đã nói với anh rồi, em không có quyền lựa chọn.

- Một cô gái như em không thể đầu hàng số phận. Anh không thể nào để mất em.

- Muộn rồi anh

- Để anh đưa em về.

- Nhưng mà.

- Anh sẽ đau khổ biết bao nếu để em đi như thế này.

Bảo Anh chớp mắt, hai giọt lệ lăn dài xuống má. Cô cũng vừa nhận ra một tình cảm lạ lùng đang nỉ non trong tim. Cô thấy mình mềm yếu biết bao. Danh giúp Bảo Anh lên xe rồi ngồi xuống bên cạnh. Anh mong con đường cứ dài mãi ra nhưng cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại, Bảo Anh đắm đắm nhìn Danh.

- Tạm biệt anh!

Danh gật đầu buồn bã nhìn cô. Chiếc xe lao đi trong đêm tối. Chỉ còn một mình Bảo Anh đứng chơ vơ bên đường.

CHƯƠNG 4

Chờ cho con gái nghỉ ngơi thư thả, mẹ Bảo Anh mới bước sang phòng cô cất giọng dịu dàng:

- Con đi chơi có vui không? Ở nhà ba con cứ lo lắng không yên... Con gái lớn rồi, tuổi này lấy chồng là vừa đó con.

Bảo Anh đang nằm thừ ra giường. Nghe mẹ nhắc chuyện chồng con, cô chán chường ngồi dậy:

- Mẹ ơi con chưa tính được điều gì hết. Hay là mẹ nói với ba trả lời dứt khoát với người ta dùm con đi.

Bà âu yếm vuốt tóc con gái. Có lẽ Bảo Anh mắc cỡ nên nói thế thôi, con gái đứa nào không đỏ mặt khi nghe nhắc chuyện chồng con.

- Đâu được con, đã hứa với người ta rồi mà.

- Nhưng con không muốn lấy anh Quân! Đừng có ép con. Con muốn lấy người nào con... thích!

Câu nói Bảo Anh vừa thốt ra khiến mẹ cô sửng sờ. Vậy là nó có lý do để từ chối cuộc hôn nhân này. Quá lắm rồi, nó bày đặt học đòi theo lũ con gái hư thân mất nết và cãi lời cha mẹ. Bà giận dữ nhìn con gái:

- Con vừa nói gì? Con chê thằng Quân để đi yêu đương với thằng ma căng chú kiết nào? Té ra cả tuần nay con xin đi chơi là để hẹn hò du hí với thằng đó hả. Ba mà mà hay được là chết con ơi!

- Không phải đâu mẹ, tụi con vừa mới quen nhau. Anh ấy là người đàn ông hoàng.

Bà gằn giọng:

- Tưởng nuôi mày khôn lớn được nở mày nở mặt với người ta. Ai dè mày trả ơn tao với ông bằng cách đó. Trời ơi, con với cái!

- Mẹ, thời buổi bây giờ người ta tôn trọng tự do trong hôn nhân. Ba mẹ đừng ép uổng con!

- Chỗ giàu có, gả mà về đó để nhờ tấm thân, mà còn than van gì nữa. Có đứa con gái nào ngu như mày không?

- Người ta giàu thì kệ người ta. Họ đâu có giúp đỡ gì mình.

- Sao không? Không giúp đỡ mà ba mày ăn nên làm ra như bây giờ hả con? Chiều nay ba mày sẽ nói chuyện, mày liệu hồn!

Mẹ hằm hằm bỏ ra ngoài. Bảo Anh ngồi chết lặng, mẹ đã quyết liệt như thế thì ba còn đáng sợ hơn. Bảo Anh chải sơ lại mái tóc, lòng thầm lo ngại cơn bão mà ba sắp giáng xuống đầu cô.

Chiều lại, Bảo Anh đang ngồi thẩn thờ nhìn những áng mây trôi ngoài khung cửa sổ thì nghe tiếng ba gọi:

- Bảo Anh, ra ba biểu.

Bảo Anh nghe tim mình đập mạnh, thôi rồi phen này trốn đâu cho thoát! Cô hồi hộp bước ra phòng khách.

- Dạ ba gọi con.

Ba đang ngồi nơi salon, miệng phì phèo điếu thuốc. Ông chỉ tay xuống chiếc ghế đối diện:

- Con ngồi đó nghe ba hỏi chuyện.

Bảo Anh lẳng lẳng ngồi xuống. Tia mắt nghiêm khắc của ông như xoáy vào cô cái nhìn lạnh buốt.

- Chuyện người lớn ba đã hứa với người ta rồi. Con đừng làm ba mất mặt.

Bảo Anh nhe răng:

- Ba ơi con không thể ưng anh Quân. Ba hãy hiểu cho con!

Ông trừng mắt:

- Ba hiểu đời hơn con mà. Con phải nghe lời ba, rõ chưa?

Mặt Bảo Anh tái mét. Cô từng nghe nói ở xứ sở này có nơi người ta còn đem bán con vì cuộc sống quá cơ cực. Và có những cô gái bằng lòng nhắm mắt đưa chân phó thác cuộc đời mình cho canh bạc rủi may. Còn cô, cuộc sống đang tốt đẹp, sao phải chịu chung số phận như

họ? Trái tim cô héo hắt khi nghĩ tới ngày bước lên xe hoa cùng Quân. Rồi đây Danh sẽ ra sao? Danh, cái tên ấy như một luồng sinh khí đem lại cho cô chút can đảm.

- Ba ơi, ba cho con nói!

- Con muốn nói gì?

- Ba hãy suy xét lại cho con nhờ. Nếu lấy Quân đời con sẽ đau khổ, không có tình yêu làm sao con sống với anh ấy?

- Như tao với mẹ mày tới ngày đám cưới mới biết mặt nhau. Hỏi mẹ mày xem bà có hạnh phúc không?

Như trả lời câu hỏi của chồng, mẹ cô từ sau bếp bước ra lên tiếng:

- Bảo Anh à, sống với nhau ắt sẽ có tình thương. Mẹ thấy thằng Quân cũng là đứa biết điều.

Bảo Anh sụm sùi:

- Nếu biết điều thì anh đã rút lui. Ai lại đi cưới một người không ưa mình chứ.

Ba cô bắt đầu nổi nóng:

- Con nhỏ này, nuôi mày khôn lớn để mày lý sự trả treo với tao hả? Mày làm tao mất mặt thì tao đập chết mày.

- Tội nghiệp con mà ba...

- Tội nghiệp mày để cho người ta cười thúi đầu tao hả? Tao tính rồi, đám cưới và đám hỏi làm chung một lần. Mày đừng có nói nhiều.

Bảo Anh khóc nức lên. Cô không ngờ ba độc đoán đến như vậy. Còn Danh, còn mối tình vừa chớm nở của cô? Bảo Anh cố vớt vát lần cuối:

- Ba ơi phải chi con chưa có người yêu, con sẽ vâng lời ba, đằng này hai đứa con yêu nhau.

Ông đập bàn rầm rầm:

- Đã vậy thì ba càng phải nhanh chóng gả mày cho thằng Quân. Không nói năng gì nữa hết!

Bảo Anh sợ hãi trước cơn thịnh nộ của ba. Cô lặng thinh mặc cho nước mắt tuôn dài xuống má. Thế là hết, tia hy vọng cuối cùng đã bị dập tắt, thôi thì đành nhắm mắt buông trôi theo số phận. Mẹ cô vỗ vỗ vào vai con dỗ dành:

- Thôi vô rửa mặt đi con, đừng có chọc cho ba mà giận.

Bảo Anh gào lên:

- Con chọc hồi nào, ba với mẹ chỉ giỏi ức hiếp con thôi.

- Đừng nói bậy nà, con là con gái ngoan của mẹ. Bảo Anh bước nhanh về phòng. Cô ngã vật xuống giường, khóc tức tưởi như mưa như gió.

Bảo Anh chỉ giật mình ngồi bật dậy khi nghe có tiếng chị giúp việc từ ngoài vọng vào:

- Cậu muốn tìm ai?

- Dạ... tôi muốn hỏi cô Bảo Anh.

- Cậu là gì của cô ấy?

- Tôi là bạn thôi. Cô ấy có nhà không chị?

- Cô vừa bị ông bà la cho một trận, đang nằm khóc trong phòng.

- Chị làm ơn cho tôi gặp Bảo Anh, tôi có chuyện cần gặp cô ấy..

- Cậu vô nhà chờ một chút.

Bảo Anh giật mình khi nhận ra giọng nói quen thuộc của Danh. Cô lấy lại vẻ mặt tươi tỉnh rồi bước ra phòng khách. Danh đứng phắt dậy chăm chú nhìn cô:

- Anh nhớ em không chịu nổi!

Bảo Anh muốn bật khóc khi nghe lời thú nhận của Danh. Cô đau khổ lắc đầu:

- Tìm em làm gì. Ba mẹ em biết sẽ có chuyện không hay.

- Tại sao vậy, em không nhớ anh sao?

Bảo Anh thút thít:

- Có... nhưng ba mẹ bắt em lấy chồng, em không thể cãi.

Danh ngồi lặng đi. Sao không phải là lý do nào khác? Sao lại là những lời làm buốt nhói lòng anh? Phải chăng sự gặp gỡ tình cờ giữa hai người chỉ là cơn gió thoảng? Bảo Anh có cuộc đời riêng và cô phải sống bên người đàn ông khác. Giọng Danh lạc đi:

- Em không có lỗi gì cả. Anh mới là người có lỗi vì đã quấy rầy sự yên tĩnh của em. Sao em lại buồn?

- Em cũng không biết nữa.

- Em có yêu người đó không?

- Mẹ em nói cưới về sẽ yêu... Người lớn đã hứa rồi.

- Chẳng lẽ em tin và đánh đổi cả cuộc đời chỉ vì một lời hứa?

- Lòng em đang rối tung lên nè.

- Anh hiểu em, đừng vội thất vọng. Nếu em không yêu anh thì anh sẽ lẳng lặng ra đi. Nhưng em cũng nghĩ tới anh, phải không Bảo Anh? Em có muốn mình sống bên nhau không?

- Em chưa dám nghĩ tới điều đó.

- Chỉ cần em trả lời một tiếng muốn hay không.

-.....

- Sao em lại im lặng?

Bảo Anh thở dài:

- Em muốn nhưng em không đủ can đảm làm trái lời ba mẹ.

- Bảo Anh, hãy nhớ rằng anh sẵn sàng vì em mà làm tất cả. Anh không chịu nổi khi nhìn em thuộc về người khác. Anh yêu em nhiều lắm biết không...?

Bảo Anh bồi hồi xúc động trước những lời thì thầm của Danh. Anh vẫn không rời mắt nhìn cô, tình yêu mới bắt đầu đã giã chết một cách tức tưởi. Danh không đành lòng dấu chỉ còn một chút tia hy vọng. Cuối cùng Danh rút cây viết ghi nguệch ngoạc lên mảnh giấy rồi đưa cho Bảo Anh.

- Anh chờ em. Đây là địa chỉ của anh.

Bảo Anh cầm mảnh giấy bằng bàn tay run rẩy. Cô không biết là mình có cần tới nó không.

o o o

"Anh nhớ em nhiều lắm!".

Bảo Anh nằm trần trổ mãi trên giường, nhớ như in từng lời nói của Danh. Rồi cô ngủ thiếp đi, cô mơ thấy mình bơi trên những con sóng. Bất chợt cô bị một con sóng kéo ra xa, cô chới với sợ hãi hét lên... Cùng lúc ấy một bàn tay đặt lên trán cô, giọng mẹ đầy lo lắng:

- Con mơ thấy gì mà la dữ quá. Sáng rồi, dậy đi con.

Bảo Anh choàng tỉnh, giấc mơ cũng bay đi. Nhìn vẻ mặt âu lo của mẹ, cô lại không nỡ để mẹ buồn. Bà rĩ tai cô:

- Lát nữa thằng Quân sẽ tới đây đưa con đi xem áo cưới. Con thích kiểu nào, bao nhiêu cái cứ nói với nó.

Bảo Anh nhăn nhó:

- Chưa gì hết mà mẹ...

- Sao lại chưa gì? Chỉ còn đúng hai tuần nữa, nhà hàng tiệc cưới ba con và nhà trai đã lo hết rồi.

Bảo Anh bàng hoàng nhìn mẹ. Cô không ngờ họ lại làm gấp rút như vậy. Đám cưới của cô mà cô chưa kịp thông báo với bạn bè. Đâu có ai coi trọng cô đâu.

- Thấy mẹ chuẩn bị thì con phải biết chứ. Đừng ương ngạnh nữa con.

Bảo Anh bỏ chạy về phòng, một cơn giận sôi lên khiến cô có cảm giác như tim mình bị ai bóp nghẹt. Lát nữa Quân tới đây, cô sẽ nói thẳng vào mặt anh ta. Cô không phải là một món hàng để cho gia đình anh ta mua bán lúc nào tùy ý. Còn nữa, nếu ức hiếp cô quá, có khi cô diễn lại kịch bản Cô dâu chạy trốn thì đừng trách!

- Bảo Anh ơi, Quân tới rồi con!

Tiếng mẹ cô lại léo nhéo bên tai. Bảo Anh mở cửa phòng, thò mặt ra nói lớn:

- Nói với anh ta con không đi đâu mẹ, con mệt quá.

Mẹ cô đỡ dành:

- Nghe lời mẹ đi con, người đàn ông hoàng tử tể bây giờ khó kiếm lắm.

Cô bướng bỉnh nói càn:

- Mẹ thích thì mẹ đi đi.

- Con nhỏ này, nói năng vậy đó hả? Con biết tính ba rồi chứ?

Đem ba ra hù tưởng mình sợ chắc. Mà Bảo Anh cũng sợ ba thật. Chống đối thẳng thừng thì không ăn thua nên cô cố tình câu giờ để làm hỏng ý định của Quân. Mẹ đi ra một hồi vẫn chưa thấy Bảo Anh, bà sốt ruột quay vào:

- Kìa con thay đồ đi chứ. Con mặc cái áo vàng này nha, nó rất hợp với màu da trắng của con.

Bà lằng xằng chọn áo cho con gái nhưng đưa cái nào cô cũng lắc đầu. Bà đã bực mình lắm rồi mà vẫn nhẹ nhàng năn nỉ cô, chứ làm căng có khi hỏng việc mất.

Đàng nào thì cũng phải ra thôi. Bảo Anh nghĩ thầm và nhắm mắt trông đợi cái áo sơ mi trắng vào người. Ngồi đợi mãi ngoài phòng khách, Quân bắt đầu khó chịu, nhưng vẫn lịch sự khi Bảo Anh ra tới.

- Em đang ngủ à?

- Ờ, tôi ngủ suốt ngày. Ai biểu anh phá giấc ngủ của tôi... Bảo Anh nói một cách ngang bướng.

- Anh không biết, xin lỗi nhé.

Mẹ cô bước ra đỡ lời:

- Nó hư lắm Quân à, mai mốt về bên ấy con phải chỉ bảo em.

Bảo Anh hăm hè:

- Mẹ, con không cần ai dạy dỗ hết. Con đâu có muốn lấy chồng.

- Thấy chưa Quân, nó còn trẻ con lắm. Thôi hai đứa đi đi, trễ rồi.

Bảo Anh sáng giọng:

- Đi đâu vậy mẹ?

- Con quên rồi sao, lúc này mẹ đã nhắc con, chiều nay Quân đưa con đi xem đồ cưới.

Thấy Bảo Anh có vẻ chưa sẵn sàng, Quân xen vào:

- Nếu em mệt thì vào nghỉ đi, có gì mai anh lại!

Bảo Anh ngẩng lên, lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào mặt Quân. Mũi cao, mắt sáng, nước da ngăm ngăm phong trần bụi bặm trông cũng được đấy! Một đôi lần Quân theo ba anh tới đây chơi, Bảo Anh chỉ chào hỏi qua loa rồi biến mất. Từ lúc nghe được ý định hai nhà muốn thông gia với nhau, tự nhiên Bảo Anh thấy mất cảm tình với Quân. Cô khó chịu mỗi lần nghe nhắc tới Quân. Mặt mũi Quân ra sao cô cũng không nhớ rõ. Giờ đây nghe giọng nói nhẵn nhụi của anh, Bảo Anh thấy mình hơi quá đáng, cô đứng lên:

- Thôi thì đi, đi hôm nay thì ngày mai khỏi đi.

- Tùy em, chủ yếu là chọn cho em chứ không phải anh.

Suốt buổi chiều thái độ của Bảo Anh vẫn không thay đổi, vẫn lạnh lùng xa cách. Quân đưa cô đến mấy tiệm cho thuê đồ cưới, Bảo Anh không thèm chọn lựa, cô miễn cưỡng chỉ đại chiếc soa-rê màu trắng, rồi thôi. Trước khi đưa cô về, Quân đưa cô vào một quán ăn. Bảo Anh ăn uống cầm chừng và trả lời câu hỏi của Quân một cách nhát gừng. Quân băn khoăn nhìn cô:

- Bảo Anh, hình như em không hài lòng điều gì đó phải không? Hay em giận gì anh?

Bảo Anh muốn nói huých toẹt mọi uẩn ức của mình, cô định nói là cô không muốn làm vợ Quân, cô không muốn có cái đám cưới này. Bảo Anh vừa định mở miệng thì đột nhiên cô nhớ tới cơn giận dữ của ba. Cô đắn đo suy nghĩ và buột miệng:

- Anh Quân, anh có thích cái đám cưới này không?

Quân ngạc nhiên:

- Anh thích chứ, anh rất sung sướng khi biết em bằng lòng lấy anh. Năm nay anh cũng trên ba mươi rồi, ba anh cứ hối thúc mãi...

- Nhưng chúng ta chưa hiểu gì về nhau?

- Mẹ anh thường khen em hiền lành ngoan ngoãn. Anh rất thích mẫu người dịu dàng như em, anh hy vọng sẽ mang hạnh phúc đến cho em.

Bảo Anh chợt se lòng khi nhìn thấy vẻ thành thật trong mắt Quân. Anh có biết là anh sẽ thất vọng về tôi không? Trái tim tôi đã thuộc về người khác. Nếu anh muốn cưới tôi thì anh chỉ chiếm được thân xác của tôi, còn tình cảm của tôi thì anh đừng hòng.

- Em có cần gì thêm không?

Bảo Anh lắc đầu, cô đòi về. Tới trước cổng, Quân nắm lấy tay cô bóp nhẹ:

- Nếu em cần gì cứ nói với anh, đừng ngại gì cả.

Bảo Anh rụt tay lại nhếch mép cười. Quân không hiểu ý nghĩa nụ cười ấy, chỉ thấy với Bảo Anh vẫn còn một khoảng cách.

CHƯƠNG 5

Bảo Anh xé nát mảnh giấy ghi địa chỉ của Danh. Còn hai mươi phút nữa là tới giờ rước dâu, thôi thì chút kỷ niệm cũ hãy đi vào quên lãng. Bảo Anh không đủ mạnh mẽ rẽ sang con đường khác. Đành chấp nhận vậy.

Tiếng nói cười rôm rả vọng vào phòng Bảo Anh. Cô ngồi yên cho mấy cô bạn khoác lên người chiếc áo cô dâu màu trắng tinh khôi. Đám cưới khá bất ngờ nhưng cũng được chuẩn bị rất chu đáo.

Thế là Bảo Anh lấy chồng. Bảo Anh sánh bước bên chú rể đẹp đôi sang trọng. Lúc ấy có một chàng trai cũng đứng nhìn đám cưới, nét mặt hết sức đau khổ tuyệt vọng, chàng thất thểu nhìn theo chiếc xe hoa đưa Bảo Anh về phía cuối con đường.

Bảo Anh mệt rã rời khi bước vào ngôi nhà mới, là quà tặng của cha mẹ chồng dành cho đôi vợ chồng trẻ.

Quân âu yếm hỏi cô:

- Em có mệt lắm không?

Bảo Anh gật đầu thay cho câu trả lời. Giờ đây họ chỉ còn lại hai người với nhau, Bảo Anh lúng túng cởi chiếc áo cưới ngồi ủ rũ nơi mép giường. Quân không từ chối được những ly bia của bạn bè nên mặt chàng đỏ gay. Quân ngồi xuống cạnh Bảo Anh, hôn nhẹ lên má cô.

- Từ nay chúng mình sẽ gắn bó bên nhau. Anh sẽ yêu em bằng tất cả tấm lòng. Còn em thế nào hả Bảo Anh?

Bảo Anh sợ hãi khi nghe hơi thở của Quân kề sát bên mình. Cô lúng túng trả lời:

- Em đã là... vợ anh thì còn hỏi gì nữa.

Quân dang tay định ôm lấy cô thì Bảo Anh kinh hãi, luýnh quýnh đẩy anh ra.

- Anh Quân! Em mệt lắm, anh hãy để yên cho em ngủ đêm nay, đừng quấy rầy em.

- Sao hả em?

- Không! Em van anh, đừng đụng tới em.

Quân lấy làm lạ trước thái độ không đồng tình của Bảo Anh. Rồi như hiểu ra có lẽ mình vồ vập quá nên Bảo Anh sợ hãi. Quân ngồi thẳng người lên. Bảo Anh lùi sát mép giường, nét mặt căng thẳng. Quân vỗ về cô:

- Anh xin lỗi, đừng sợ. Anh không làm gì em đâu.

Quân bước ra ngoài rót một ly nước lạnh uống ừng ực một hơi. Anh với tay lấy bao thuốc ba số rút ra một điếu gắn lên môi. Ngoài sự rụt rè ra, không hiểu Bảo Anh còn ngần ngại điều gì. Trong đêm tân hôn, cô gái nào cũng mong mỏi được chồng vuốt ve ôm ấp. Riêng Bảo Anh thì lại khác, ánh mắt đầy vẻ ngỡ ngàng, cô thẳng thừng từ chối khiến Quân hơi hụt hẫng. Nhưng vốn không phải là người đàn ông thô bạo, Quân nghĩ, anh sẽ dần dần chinh phục Bảo Anh.

Hút hết điếu thuốc, Quân bước sang phòng mình. Cha mẹ Quân đã mua cho anh căn nhà này. mấy hôm trước, Quân vẫn ngủ ở phòng riêng. Quân nghĩ là lúc cưới Bảo Anh về, anh sẽ dành căn phòng này làm việc, để tiện cho Bảo Anh những khi anh muốn thức khuya. Nếu Bảo Anh sợ quá thì đêm nay Quân sẽ ngủ ở đây. Chừng như vẫn chưa yên tâm Quân quay căn phòng tân hôn, Bảo Anh vẫn nằm đó ôm chiếc gối vào lòng, đôi mắt mở to nhìn lên trần nhà. Quân cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô.

- Em ngủ đi để anh tắt đèn.

Bảo Anh hỏi nhỏ:

- Anh Quân, anh có giận em không?

- Em có làm gì đâu mà giận. Có lẽ tại em chưa quen.

Quân lại hôn lên mắt cô. Bảo Anh nằm yên không né tránh. Quân vụt đứng dậy, anh sợ mình sẽ không kèm giữ được, sẽ vi phạm lời hứa với Bảo Anh. Quân biết rằng phải khó khăn lắm anh mới nhắc chân ra khỏi căn phòng này.

- Em ngủ đi, khuya rồi.

Quân trở về căn phòng đơn lẻ của mình. Trằn trọc một lúc rồi cũng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Quân chờ Bảo Anh dậy, đưa cô đi ăn sáng. Bảo Anh không thích đi chơi xa nên ngày hôm đó, cả hai về thăm gia đình đôi bên. Ba mẹ cô rất bằng lòng khi thấy Bảo Anh có vẻ ngoan ngoãn bên Quân.

Buổi tối Quân đưa cô đi ăn ở một nhà hàng bên bờ sông. Lúc trở về nhà, Bảo Anh cảm thấy thật khó khăn. Cô không biết đêm nay mình có được ngủ yên không hay là Quân lại đòi hỏi cái quyền làm chồng. Tuy không ghét bỏ Quân nhưng cô cảm thấy anh vẫn là một người xa lạ.

Thấy Bảo Anh ngồi mãi ngoài phòng khách, Quân nhẹ nhàng bảo cô:

- Mình vào ngủ đi em. Đừng bắt anh ngủ một mình nữa.

Bảo Anh run rẩy trong vòng tay Quân. Cô tự nhủ dù sao anh ấy cũng là chồng mình, mình không có quyền từ chối. Bảo Anh suy nghĩ miên man trong khi bờ môi Quân vẫn háo hức kiếm tìm, vẫn say sưa với những khám phá mới. Bảo Anh nhắm mắt lại, hình ảnh Danh thoáng qua trong trí cô, đêm cuối cùng chia tay họ đã hôn nhau trên bãi biển...

- Anh Quân!

Bảo Anh hét lên nho nhỏ. Quân vẫn ôm ghì lấy cô, đầu đó ngoài song cửa có một chiếc lá vừa rơi.

o o o

Bảo Anh dần dần thích hợp với cuộc sống mới mẻ này. Một tháng trôi qua, Bảo Anh bắt đầu cảm thấy nhớ mong mỗi khi Quân về trễ. Hình bóng Danh cũng nhạt nhòa theo ngày tháng... Bảo Anh vẫn tiếp tục đi học. Quân không phản đối điều này nên cô vẫn tự do thoải mái. Ba tháng sau Bảo Anh tỏ thẻ báo tin:

- Anh Quân... hình như em có thai.
- Thật không? - Quân mừng rỡ reo lên.

Bảo Anh thẹn thùng đỏ mặt:

- Em nghi vậy thôi... tháng này em trễ kinh gần mười ngày rồi.

Quân áp tai lên bụng cô nghe ngóng.

- Sao anh không thấy gì hết vậy?
- Anh kỳ quá, nếu có thì nó chỉ bằng cục kẹo.

Ánh mắt Quân sáng rực:

- Sáng mai anh đưa em đi bác sĩ. Em có thấy trong người là lạ không?

- Em hơi buồn nôn và thích ăn mấy thứ chua chua.
- Thế thì đúng rồi, anh mừng quá.

Quân sung sướng hôn lên má vợ, Bảo Anh dụi đầu vào ngực chồng. Giờ đây cô không còn gì phải ân hận khi chấp nhận làm vợ Quân. Cha mẹ chồng cũng rất quý cô, họ mong mỗi những đứa cháu nội kháu khỉnh ra đời.

o o o

Cuối năm đó Bảo Anh sinh được một bé gái. Công ty của Quân cũng ăn nên làm ra. Mỗi khi được nghỉ, Quân ngồi ngắm nhìn con suốt ngày không chán. Mẹ chồng Bảo Anh đưa sang một người giúp việc giúp Bảo Anh việc nhà và trông nom đứa bé.

Quân đặt tên con là Bảo Quyên. Mỗi chiều đi làm về, nhìn gương mặt xinh xắn hồng hào của đứa bé, Quân như quên đi bao mệt mỏi.

CHƯƠNG 6

Bảo Anh không thể nào ngờ được người đàn ông ngồi trước mặt cô lại là Danh. Danh ngồi đó tuy có già dặn hơn xưa nhưng nét quen thuộc ngày ấy vẫn còn. Thế mà đã bốn năm rồi!

Quân đang mở tủ tìm chai rượu. Quân mang ra chai Remy và hai cái ly uống rượu. Bảo Anh định đứng lên nhưng Quân đã đưa tay ngăn lại:

- Em ngồi đây cho vui. Cậu Danh kể chuyện tiếu lâm hay lắm, cậu ấy đi tới đâu là quây tới đó.

Bảo Anh gượng cười:

- Chắc anh Danh mới về chỗ của anh?

- Ừ, cậu ấy về hơn tháng nay. Đẹp trai vui tính vậy mà chưa vợ đó em. Cậu ấy mới về công ty đã khiến mấy cô nháo nhào lên, làm anh phát ganh tị.

- Anh nói quá tôi đâm ra xấu hổ. Anh có người vợ như chị là nhất rồi, phải không chị Bảo Anh?

- Không đâu, anh ấy chả bao giờ khen tôi.

Quân phân trần:

- Em nói thế tội nghiệp anh. Từ lúc đưa em "về dinh" anh có dám hó hé gì đâu. Em có công nhận anh là người đàn ông hết lòng chiều vợ không?

- Nhìn chị, tôi biết chị là người đang hạnh phúc. Anh chị thật là xứng đôi - Danh tiếp.

- Cậu biết không? Lúc đầu tôi cũng vất vả lắm chứ. Ai đời tôi tới nhà ngồi chờ cả tiếng mà cô ấy cứ ngủ tỉnh bơ. Nhiều khi còn cố tình chọc cho tôi tự ái.

Bảo Anh có vẻ không bằng lòng:

- Anh! Sao anh lại khai ra hết vậy? Anh Danh sẽ cười mình.

Danh cười buồn:

- Nhìn chị, tôi lại nhớ đến cô bạn gái năm xưa. Giờ này chắc cô ấy cũng đang hạnh phúc bên chồng.

Quân ngạc nhiên:

- Tôi tưởng đâu cô gái nào đã yêu cậu rồi thì khó mà yêu được người thứ hai.

Danh trầm ngâm như nghĩ ngợi điều gì. Trong lúc đó Bảo Anh ngồi lặng đi, cô nhớ lại ngày gặp Danh trên bãi biển. Họ quen nhau vồn vẹn một tuần và kịp nhận ra trái tim rung động. Bảo Anh ngập ngừng hỏi Danh:

- Sao... anh không lấy vợ đi?

Cái nhìn của Danh thoáng qua Bảo Anh:

- Tôi cũng không hiểu sao mình chưa thể yêu được cô gái khác. Có lẽ là ấn tượng về cô ấy khá mạnh trong tôi, tôi khó mà quên được.

Quân vô tình hỏi:

- Sao lúc yêu nhau, cậu không cưới ngay?

- Hình như cô ấy đã đính hôn với người khác. Ngày cưới cô ấy, tôi có đứng bên ngoài nhìn vào, thấy cô ấy hạnh phúc... tôi rất mừng.

Danh bưng ly rượu lên uống cạn một hơi và đặt cái ly không xuống bàn.

- Nãy giờ tôi nói huyên thuyên quá, chị đừng cười tôi nha chị Bảo Anh!

Bảo Anh thoáng bối rối:

- Anh giữ kẽ quá. Sao tôi lại có thể cười một con người chân tình cởi mở như anh? À, sau đó anh có oán hận cô ấy không?

- Tôi cũng muốn oán hận cô ấy nhưng không tìm ra lý do. Nhớ tới cô ấy... tôi càng đau khổ vì tình yêu của tôi không đủ sức giữ nàng.

Quân buông thõng một câu:

- Không ngờ người như cậu mà lại nặng tình đến thế. Tôi thấy cô Hằng rất có cảm tình với cậu. Được thì tới luôn đi.

- Thôi anh ơi, cái số mình hẩm hiu thì đành chấp nhận. Giờ này mà còn nói chuyện tình yêu sao tôi mắc cỡ quá!

- Cậu mới 27, 28 mà làm như già lắm vậy. Lúc cưới Bảo Anh là tôi cũng 30 rồi đấy.

- Anh thì khác, anh 40 tuổi cũng chẳng cô nào dám chê.

Câu nói của Danh, Bảo Anh nghe như lời mỉa mai, còn Quân hí hửng vì được khen. Quân nói đùa với vợ:

- Em nghe cậu Danh nói chưa? Vậy là anh dư sức lập thêm phòng nhì, phòng ba. Em có đồng ý không?

- Thì em sẽ bỏ đi để cho anh tha hồ muốn kiếm thêm ai thì kiếm.

- Coi kìa, anh chỉ nói đùa thôi chưa gì cái mặt đã chầu quậ như cái bánh bao chiều.

- Giống gì kệ em!

Danh chột đứng lên:

- Thôi xin phép anh chị tôi về.

Quân ấn vai bạn:

- Cậu vội gì, còn sớm mà.

- Tôi có chút việc bận, hôm khác tôi sẽ ghé chơi lâu hơn. Chào chị!

Bảo Anh gật đầu. Chờ cho Danh bước ra cửa, cô đem cất chai rượu và đi rửa mấy cái ly.

Quân quay vào hỏi vợ:

- Bé Quyên đâu rồi em?

- Chị Lan dẫn nó ra ngoài mua bánh.

Chàng ôm vai Bảo Anh cảm động.

- Cảm ơn em về tất cả những gì em mang đến cho anh. Anh rất hạnh phúc có người vợ như em.

Bảo Anh hơi ngạc nhiên, cô ngược lên nhìn chồng:

- Sao hôm nay anh nói năng lịch sự quá vậy? Hay là muốn em cưới cho cô vợ bé?

- Bậy nào! Anh đã hứa suốt cuộc đời này anh chỉ dành cho em. Anh mà tơ tưởng tới ai cho xe cán...

Bảo Anh bụm miệng chồng:

- Đừng anh, em rất sợ những lời thề thốt. Dù anh có yêu ai em cũng không muốn anh thề.

- Em nói thế có nghĩa là em nghi ngờ lòng dạ anh chứ gì?

- Em nghi hồi nào đâu. Chỉ tại em hơi lạ lẫm trước cái kiểu nịnh đầm của anh. Chắc trước khi cưới em anh có khối người yêu...

Quân lim dim mắt, bỗng nhiên anh muốn tâm sự với vợ:

- Nói chung là anh cũng có mấy cô. Cô thì tuổi cọp, cô thì tuổi mèo, mà anh thì tuổi tí nên má anh rất sợ, bà đi coi tử vi và bắt anh bỏ hết. Anh cũng đau khổ một thời gian, sau anh chán chường quá không thèm dắt cô nào về nhà. Cho tới lúc má anh dò la ra tuổi của em, bà bảo là rất hợp với anh nên bắt anh tới. xem mặt. Anh cũng định đi cho vui thôi, ai ngờ thấy em là anh... tương tự liền. Lúc đó em có để ý anh không vậy?

Bảo Anh giật mình khi nghe Quân hỏi. Cô đang tức ông thầy bói nào đó đã ghép tuổi Thìn của cô vào cái tuổi Tí. Phải chi cô tuổi Mẹo hay Dần thì ba má Quân đâu có chịu cưới cô. Bảo Anh lầu bầu:

- Lúc đó, em ghét anh.

- Ghét anh sao em đồng ý làm vợ anh?

- Ai nói với anh là em đồng ý?

- Thì ba má bên nhà. Ba má nói em đồng ý nhưng còn mắc cỡ? Sự ngây thơ thật thà của em càng khiến anh quý mến.

- Sao anh không hỏi em gì hết.

- Chẳng lẽ anh lại hỏi là em có yêu anh không khi ba má đã sang bên nhà anh định ngày làm đám cưới. Vả lại anh cũng yêu em mất rồi.

- Thí dụ lúc đó em không yêu anh thì sao?

- Thì sẽ không có cái đám cưới. Anh sẽ kiên trì chờ đợi em, rốt cuộc thế nào em cũng đồng ý.

- Anh không nghĩ là em cũng có người yêu sao?

Quân cười tự tin:

- Không đời nào, anh tin chắc như vậy vì ngay cả hôn mà em còn không biết, em xua đuổi không cho anh gần. Có ai đời đem tâm hôn mà chú rể nằm chèo queo một mình, nghĩ lại anh còn tủi thân.

Bảo Anh đỏ mặt khi nhớ lại chuyện cũ. Có lẽ nhờ Quân biết kiềm chế giữ gìn, biết nhẹ nhàng khéo léo nên mới cảm hóa được tình cảm của cô. Nếu không thì cô đã khinh khi ghê tởm anh mất rồi..

- Em suy nghĩ gì mà ngồi thừ ra vậy?

- Em đang tiếc là lúc đó sao em không cài chặt cửa phòng lại, cho anh tức chơi.

- Em làm như anh không dám xông vào à? Ờ, tiếc mà người ta mới năn nỉ một câu, đã sẵn sàng...

Bảo Anh dấm thịch thịch lên vai chồng. Quân cười

thích thú bẽ bống Bảo Anh trên tay, bước về phòng ngủ. Bảo Anh thì thầm:

- Coi chừng bé Quyên về tới kìa anh!

- Không sao, để con chơi với chị Lan, anh sẽ đóng cửa phòng lại.

Quân hôn nồng nàn lên môi Bảo Anh. Vòng tay cuồng nhiệt của anh khiến Bảo Anh ngây ngất. Cô nhắm mắt lại tận hưởng những phút giây thần tiên mà chỉ có Quân mới mang lại cho cô. Gần bốn năm trời sống bên nhau, Quân lúc nào cũng yêu thương cuồng nhiệt. Bảo Anh không dám thú nhận nhưng cô biết chính nhờ những thứ đó mà cuộc sống của cô và Quân càng ngày càng gắn bó. Nụ hôn của Danh hôm nào trên bãi biển như vệt khói mờ lãng đãng bay đi.

Khi Quân nằm ngủ, Bảo Anh bước ra ngoài bế bé Quyên vào phòng, con bé mè nheo:

- Mẹ ơi cho Quyên ăn kẹo!
- Bé Quyên ngủ ngoan, sáng mai mẹ cho kẹo nha.
- Hồng cho cô Lan nha mẹ.
- Ừ hồng cho cô Lan...
- Cho ba ăn nhe mẹ.
- Ba không ăn đâu, để cho Quyên ăn hết.
- Quyên cho mẹ nữa.
- À Quyên ngoan quá, Quyên thảo ăn quá.
- Ngủ dậy mẹ cho Quyên đi cưỡi ngựa, đi xe lửa nha.
- Dạ đi đu quay nữa...
- Đúng rồi đu quay nữa.

Nhìn bé Quyên nằm ngủ mà tay vẫn ôm con búp bê, Bảo Anh thấy thương con quá. Cô hôn phớt vào má con rồi nằm xuống bên cạnh. Bé Quyên quờ quạng sờ ti mẹ. Quân vẫn ngủ say, hơi thở rất đều.

o o o

Bảo Anh cố dỗ giấc ngủ nhưng hình bóng Danh cứ lãng đãng trong trí cô. Danh như một kỷ niệm mà Bảo Anh đã xếp vào quá khứ. Trong lúc cô hầu như quên đi tất cả thì Danh lại xuất hiện. Danh xuất hiện tình cờ hay cố ý? Bảo Anh hơi băn khoăn một điều là cho tới bây giờ Danh vẫn sống độc thân. Nếu như ngày đó cô dẹp bỏ lời hứa của mẹ cha, hủy bỏ cuộc hôn nhân để trốn theo Danh thì cô có hạnh phúc không? Dù sao sự có mặt của Danh trong ngôi nhà này cũng làm Bảo Anh bối rối. Danh bây giờ lại là bạn của Quân. Bảo Anh thầm mong điều đó mãi mãi là bí mật của hai người. Chỉ là cơn say sóng thoáng qua. Nhưng liệu những ngày sắp tới Danh

tiếp tục đến đây thì Bảo Anh có giấu giếm mãi được không? Cô lo sợ nếu tình ý Quân sẽ nhận ra. Bảo Anh đã có Quân, đã có bé Quyên, cô không muốn cuộc sống này xáo trộn, cô không muốn sơ ý đánh đổi hạnh phúc đang có khi mà trong lòng biển đã lặng sóng đã yên...

CHƯƠNG 7

Danh cầm con ốc biển trên tay xoay tròn. Danh lặng lẽ ngắm nhìn chút kỷ niệm nhỏ nhoi mà ngày nào trên bãi biển anh đã lén đánh cắp của Bảo Anh. Những ngày sau đó Danh nhấp nhòm chờ đợi, nhưng Bảo Anh không đến. Có nghĩa là Bảo Anh đã chấp nhận sự lựa chọn kia, và Danh chỉ là người lữ khách đứng bên đường, lặng lẽ nhìn con tàu đi qua.

Rồi có một hôm, không chịu được nữa, Danh chạy đến nhà Bảo Anh. Danh như hoa mắt trước những bóng đèn sáng trưng trong phòng khách. Trên cánh cổng, hai chữ "vu quy" đỏ chói. Danh đứng đấy mà chết điếng trong lòng, anh cắn chặt vành môi mà tay chân lạnh toát. Hết thật rồi sao Bảo Anh? Sự lặng im của em là tiệc cưới tương bưng này sao? Đây là sự chấp nhận của em ư? Anh đã tưởng giữ được em bằng tình yêu chân thành! Bảo Anh ơi!

Suốt đêm đó Danh không ngủ, anh muốn đập phá, muốn la hét cho vơi bớt nỗi khổ đau. Tại sao quen nhau có một tuần, mà sự hiện diện của Bảo Anh đã choáng hết tâm trí của Danh. Bảo Anh lấy chồng! Danh không thể nào tin được, Danh không muốn thừa nhận sự thật đó, nó phũ phàng quá! Danh chợt thấy mình vô lý, Bảo Anh nào hứa hẹn gì đâu, trước khi quen Danh cô đã đính hôn với người đàn ông khác, lễ cưới tổ chức vội vàng chứng tỏ họ đã chuẩn bị từ lâu. Bần thần suốt đêm, sáng hôm sau Danh như người mất hồn. Thôi thì hãy đến nhìn nàng lần cuối, nhìn nàng hạnh phúc.

Danh lẳng lặng đến trước nhà Bảo Anh, đứng bên kia đường nhìn sang. Chiếc xe hoa sang trọng chờ tới, chú rể cầm bó hoa trắng bước xuống vẻ mặt đầy tự tin. Họ giàu sang quá, thảo nào...

Danh mãi miết nhìn theo Bảo Anh rụt rè đi bên chú rể, chiếc khăn voan che gần kín khuôn mặt khiến Danh không biết cô đang vui hay

buồn. Nhưng Danh chắc chắn cô đẹp như một nàng công chúa.

Danh lững thững bước đi khi đoàn xe rước dâu từ từ lăn bánh. Chuỗi ngày nối tiếp đối với Danh trở nên vô vị, anh trốn tránh bạn bè, tìm quên bên những ly rượu... Rồi tất cả cũng nguôi ngoai, Danh lại lao vào các cuộc hẹn hò chớp nhoáng. Tệ nhất là Danh hẹn hò cùng lúc hai cô bạn đồng nghiệp mà họ không hề hay biết. Cho đến một hôm, một sự nhầm lẫn tai hại đã làm bùng nổ cơn ghen của hai nàng con gái. Hôm ấy trời xui đất khiến thế nào mà Danh lại quên. Vừa nhận được hợp đồng quảng cáo của một công ty sữa, mừng quá Danh rủ Thúy đi ăn rồi về nhà chơi. Khổ nỗi hôm ấy là ngày với Loan, Loan chờ hoài không được nên tức tối đứng trước cửa nhà Danh. Khoảng 9 giờ Danh đưa Thúy về tới, máu ghen nổi lên, Loan hết lời mắng chửi Danh và nhảy vào túm áo Thúy. Cuộc đánh ghen đang hứa hẹn nhiều pha gay cấn bất thần Thúy la lên:

- Loan! Loan! Buông ra, tao đây mà, Thúy đây mà...

Đang hăng máu, Loan chợt khựng lại khi nghe giọng nói quen thuộc gọi tên mình. Cô sững sờ nhìn kẻ tình địch chẳng ai xa lạ mà chính là cô bạn của mình.

Danh không biết chui vào chỗ nào cho đỡ xấu hổ. Bỏ mặc hai cô gái đứng đấy, Danh leo lên xe dọt mất. Vì xấu hổ nên hai cô gái không dám hé môi. Sau đó Danh vì không muốn người ta gọi cái thằng đẹp trai mình là "cái đồ trơ trên "nên Danh chuyển sang một công ty khác. Rút kinh nghiệm những việc lãng nhãng tai tiếng vừa qua, lần này Danh có vẻ tu tỉnh lo chí thú làm ăn, giảm bớt những mối quan hệ mất sức không cần thiết.

Dần dần trong các mối quan hệ khách hàng, Danh có dịp quen biết Quân. Thấy Danh là người tháo vát năng nổ qua vài lần làm sự kiện cho mình, Quân rất hài lòng và ngó ý rủ Danh về giao cho Danh phụ trách phòng kinh doanh. Danh rất quý cung cách làm ăn của ông bạn đáng mến này nên nhận lời. Vào một dịp ngồi riêng với nhau, Quân đã hào hứng tâm sự về gia đình mình. Quân mời Danh đến nhà chơi.

Danh không ngờ người vợ mà Quân hết lời ca ngợi lại là Bảo Anh. Bốn năm xa cách, Bảo Anh không hề thay đổi, cô vẫn trẻ trung xinh đẹp và có phần quyến rũ hơn xưa.

Bảo Anh! Dù tôi đã đi qua bao cuộc tình nhưng chỉ cần nhắc tới tên em, tất cả như bị xóa nhòa, chỉ còn lại hình bóng em ngời sáng trong tim tôi. Hình như em cố tình trêu chọc tôi phải không? Em giả vờ làm cánh chim biển lẻ loi. Em khiến cho tôi động lòng... rồi em lại bay vút đi chỉ để lại mảnh vỡ của hồn tôi khắc khoải.

Khi tôi đã quên thì em lại xuất hiện, lại khuấy động những tình cảm đã ngủ yên từ lâu. Tôi phải lánh xa em, nếu không thì tôi sẽ phạm tiếp sai lầm. Tôi chỉ còn giữ lại của em con ốc biển không có linh hồn này, tôi lấy đi mà em nào hay biết, cũng như em đã nắm giữ cả hồn tôi từ buổi chiều năm ấy...

o o o

Quân đọc lại các điều khoản trong bản hợp đồng rồi đưa bút ký. Từ ngày có Danh về, con số đại lý được mở ra ở nhiều nơi, doanh số bán hàng cũng tăng lên qua từng tháng. Quân nở một nụ cười hài lòng, nhấn chuông bảo Hằng:

- Cô gọi giùm cậu Danh lên phòng tôi.
- Dạ.

Mấy phút sau Danh bước vào với dáng vẻ mệt mỏi khiến Quân ái ngại:

- Trông cậu bơ phờ vậy? Chắc đêm qua lại phí sức chứ gì?
- Không có đâu anh, dạo này tôi rất nghiêm chỉnh. Có lẽ cái chứng mất ngủ nó hành tôi.
- Cậu bị mất ngủ từ bao giờ?
- Cũng gần đây thôi, khoảng một tháng nay.
- Có đi khám bệnh chưa?
- Có và bác sĩ cũng cho thuốc uống nhưng không hết. Anh gọi tôi có việc gì vậy?

- Tôi định khen cậu mấy câu. Cậu làm ăn được đấy.

- Có gì đâu. Nghe anh nói vậy thì tôi không hổ thẹn khi nhận đồng lương của anh.

- Cậu còn xứng đáng hơn thế nữa. Tôi đã xem cậu như người anh em thân thiết. Nè, tối nay đến nhà tôi chơi được không? Hôm nay sinh nhật bà xã, cô ấy chẳng muốn mời ai, nhưng cậu đến chắc là vui.

Danh ngần ngại:

- Tôi không dám hứa, nếu được tôi sẽ tới.

Quân nói nhỏ:

- Cậu có thể dẫn thêm một cô bạn.

- Nếu có tới thì tôi chỉ đi một mình.

- Tùy cậu.

Danh lững về phòng làm việc. Ngang qua chỗ Hằng ngồi, Hằng gọi:

- Anh Danh! Cho Hằng hỏi chuyện này?

- Gì đó Hằng?

- Sao dạo này anh Danh buồn vậy?

- Có gì đâu, tính tôi vẫn thế.

- Không đúng, hồi mới về anh Danh nói chuyện rất vui. Hằng có làm gì cho anh Danh giận không?

- Nhảm nhí! Hằng đừng để ý đến tôi làm gì. Tôi hay điên bất tử.

- Hằng cứ lo anh Danh giận Hằng.

Danh cười:

- Xong chưa? Tôi đi được rồi chứ?

- Cho anh Danh cái này nè.

Hằng chìa ra một quả mận, Danh cầm gọn:

- Cảm ơn sự chiếu cố của Hằng.

Hằng chu môi nguýt Danh một cái thật dài.

o o o

Sắp hết một buổi sáng mà Danh chẳng làm gì nên hồn.

Danh ngồi thờ người trên chiếc ghế dựa. Hôm nay là ngày sinh nhật của Bảo Anh, cô ấy không muốn mời ai mà Quân thì lại mời mình. Mình có nên đến đó không? Đến đó nhìn hạnh phúc của vợ chồng Quân để rồi đem về lại thao thức trằn trọc. Còn không đến thì sao? Bảo Anh sẽ cười nhạo sự đầu hàng ngu ngốc của mình... Bảo Anh không có quyền biến mình thành cái bông vụ để cô ấy mặc sức xoay tròn... nhưng khổ cho mình, tại sao mình cứ nghĩ tới cô ấy.

Danh ôm đầu căng óc nghĩ ngợi, cuối cùng anh bước ra chỗ Hằng:

- Hằng nè, nếu Hằng có điều gì khó xử thì Hằng sẽ làm sao?

Hằng đưa mắt nhìn Danh thăm dò:

- Dễ lắm, Hằng sẽ kéo một đứa bạn nào đó đi chơi bởi ăn uống rồi trút hết bầu tâm sự. Sau đó được nó an ủi vài câu, thế là xong, hết buồn!

Danh thở dài:

- Đâu phải chuyện nào cũng tâm sự được. Có những điều không chịu nổi mà vẫn ngậm đắng nuốt cay!

- Hóa ra là anh đang gặp chuyện... đắng cay? Đàn ông các anh cũng khó hiểu thật.

- Vì chính mình cũng không hiểu nổi mình.

Nói xong, Danh bước thẳng ra cổng. Hằng bực bội nhìn theo, tưởng là tới rủ người ta đi ăn cơm, ai dè đứng nói diên nói khùng mấy câu rồi dông tuốt. Đàn ông gì đâu mà dễ ghét!

Chiều hôm đó Danh mua một bó hồng nhung rồi đi thẳng đến nhà Quân. Đứng trước căn nhà đúc hai tầng kiến trúc theo lối hiện đại, Danh thấy lòng buồn nôn nao. Danh chậm rãi đưa tay nhấn chuông, vái trời người ra mở cửa đừng phải là Bảo Anh! Danh thở phào khi thấy Quân bước ra kéo rộng cánh cửa, Quân thân mật vỗ vai Danh cười thật tươi.

- Thế mà này giờ mình cứ lo cậu không tới.

- Tôi chỉ sợ làm phiền anh chị.
- Cậu khách sáo quá. Bảo Anh rất vui khi biết cậu đến.
- Anh chị làm tôi cảm động!

Dù được Quân thông báo là chẳng mời ai, nhưng Danh cũng lấy làm lạ khi thấy Bảo Anh ngồi một mình bên chiếc bánh sinh nhật. Cô mặc chiếc áo đầm màu tím, đài các như một đóa phong lan. Danh sững sờ khi vừa trông thấy Bảo Anh. Thoáng một chút bối rối Danh gật đầu chào và trao bó hoa cho cô:

- Chúc mừng sinh nhật chị!
- Cám ơn anh!

Bảo Anh đưa tay nhận bó hoa, mắt không nhìn Danh.

Danh lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế trống đối diện với Bảo Anh. Quân mở chai rượu vang rót vào ly từng người.

- Ngồi bên anh chị tôi thấy mình lẻ loi quá. Tôi chỉ mong được một phần hạnh phúc của anh Quân - Danh chọt buột miệng.

- Tại cậu kén chọn mãi, nên dễ tính một chút thì còn vượt xa tôi, phải không em?

Bảo Anh lúng túng:

- Chuyện của anh Danh... em không dám có ý kiến, em đã biết gì về anh ấy đâu.

- Thôi nâng ly chúc mừng em!

Ba cốc rượu chạm vào nhau vang lên tiếng "keng, keng". Quân nhiệt tình uống, hết ly này sang ly khác, Danh cũng bắt đầu chệnh choáng hơi men. Anh ăn nói mạnh bạo hơn và ánh mắt dừng lại ở Bảo Anh cũng lâu hơn. Quân hào hứng đề nghị:

- Cậu kể chuyện của cậu cho bọn mình nghe đi.

Danh ngưng ngưng:

- Chuyện của tôi thì anh biết hết rồi, kể cho chị Bảo Anh nghe càng mắc cỡ thêm. Tốt hơn hết chị cứ xem tôi là một người bình thường.

- Cậu lại khiêm tốn quá. Tài của cậu tôi phải phục lăn, mỗi lần nhớ tới tôi lại tức cười.

- Anh cho tôi xin, cái đoạn ấy chẳng hay ho gì. Bây giờ tôi chỉ có thể hát tặng chị Bảo Anh một bài. Chị làm ơn cho tôi mượn cây đàn.

Bảo Anh vội đứng lên bước vào phòng lấy cây đàn ghi-ta mang ra đưa Danh.

- Những lúc buồn tôi hay hát một mình.

- Chị mà cũng buồn nữa ư?

Câu hỏi vô tình của Danh khiến Bảo Anh chững lại. Cô đưa ly rượu lên môi nhấp một hớp để che giấu nỗi xúc động trong lòng. Tiếng hát của Danh vang lên, bài hát mà ngày nào Bảo Anh đã hát cho anh nghe khi hai người ngồi trên ghềnh đá:

"Ngày mai em đi biển nhớ tên em gọi về

Gọi hồn liễu rũ lê thê

Gọi bờ cát trắng đêm khuya

Ngày mai em đi đồi núi nghiêng nghiêng đợi

chờ

Sỏi đá trông em từng giờ Nghe buồn nhịp chân bơ vơ

"Phụt!". Sợi dây đàn đứt tung khiến Bảo Anh bàng hoàng ngơ ngác. Quân cũng ngạc nhiên không ngờ Danh hát hay như thế, giọng hát thật có hồn, thật lôi cuốn.

Danh nói lạc cả giọng:

- Xin lỗi, tôi đã làm đứt sợi dây đàn mất rồi!

Quân nhăn mặt:

- Cậu làm sao thế, gì mà phải xin lỗi. Mai tôi sẽ mua cả chục dây. Cậu hát hay thật nhưng mà buồn quá.

- Tôi thích bài hát này... có lẽ nó phù hợp với tâm trạng của tôi.

- Bảo Anh! Em hãy rót cho cậu ấy một ly để xua tan nỗi buồn ấy đi.

Bảo Anh run run cầm chai rượu rót vào ly Danh, cô rót đầy đến nỗi rượu tràn sánh ra ngoài mà không hay. Danh chăm chú nhìn cô rồi ngập ngừng hỏi:

- Chị làm gì... mà có vẻ... xúc động?
- Tại bài hát của anh buồn quá!
- Nếu thế thì tôi thật có lỗi vì hôm nay là ngày vui của chị!

Quân khề khà:

- Vậy thì lần sau cậu nên hát bài. Bé bé bông bong hay bài Quả bóng tròn tròn gì đó. Mỗi lần con bé Quyên hát là cô ấy vỗ tay cười.

Bảo Anh liếc chòng:

- Anh chỉ giỏi chọc quê em.

Danh cười dễ dãi:

- Lần sau tôi sẽ cố tập bài nào thật vui. À, cháu bé đi đâu nãy giờ tôi không thấy.

- Hồi chiều bà nội cháu qua rước về bên ấy chơi.
- Tiếc quá tôi chưa được gặp cháu.
- Con bé rất là nghịch ngợm, gặp nó chắc cậu sẽ mỏi miệng vì phải trả lời những câu hỏi luyên thuyên của nó.
- Thôi hẹn lần khác, bây giờ tôi xin trả bầu không khí ấm áp lại cho anh chị.

Quân chân tình siết tay bạn:

- Lúc nào buồn cậu cứ đến đây, cửa nhà tôi luôn rộng mở.

Danh nhủ thầm, không, lần này là lần cuối cùng tôi đến đây. Anh không thấy tôi đã quá sức chịu đựng rồi sao? Nếu tôi còn đặt chân đến nhà anh, tôi sẽ là thằng bạn không ra gì.

Quân quay vào, nhìn vợ cười:

- Cậu ấy hơi gàn dở một chút, nhưng rất chân tình. Em đừng khó chịu bởi tính khí thất thường của cậu ta.

Bảo Anh lơ đãng trả lời:

- Em có khó chịu gì đâu.

- Lúc trước cậu ấy thích vui đùa hài hước, chỉ có dạo này trông như kẻ thất tình. Anh nghi chắc có cô nào hợp hồn cậu ta.

- Sao anh bảo anh Danh yêu đương lăng nhăng lắm?

- Đó là hồi chưa về làm chỗ anh, Danh nổi tiếng hào hoa, nhiều cô mê mệt. Nổi nhất là cái vụ cậu ta yêu một lúc hai cô làm cùng công ty, suýt nữa là họ đã đánh nhau vỡ đầu.

Bảo Anh móc ngoéo chồng:

- Đàng hoàng như anh mà sao có thể kết bạn với anh Danh, em hơi lấy làm lạ đấy.

Quân choàng tay ôm vai vợ:

- Ngoài chuyện ấy ra thì ở cậu ta điểm nào coi cũng được hết. Em đừng lo anh bị lôi kéo vào mấy cái vụ lem nhem đó. Vợ anh là nhất rồi!

Bảo Anh có vẻ dăm chiêu:

- Em chỉ nói thế thôi.

- Nếu em hiểu cậu ấy, em cũng sẽ mến cậu ấy như anh.

Bảo Anh cau mày:

- Thì em có ghét bỏ gì anh Danh đâu mà anh bênh chăm chặp vậy?

- Anh chỉ giải thích để em hiểu chứ anh có bênh gì đâu. Thôi đừng nhăn mặt nữa, cười đi anh có món quà cho em nè.

Quân thò tay vô túi áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ, bên trong là chiếc nhẫn nạm ngọc lấp lánh. Quân thận trọng đeo vào tay Bảo Anh.

- Hôm nay anh có dịp quan tâm tới em. Em vui lòng nhận món quà nhỏ này nhé.

- Em vui quá. Cám ơn anh!

Bảo Anh ngắm nghía chiếc nhẫn rồi chột nhìn sang những bông hồng nhung. Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, Danh nghĩ gì khi mang đến cho cô bó hồng này? Đó là sự vô tình hay cố ý của Danh?

Bảo Anh nói nhỏ:

- Anh nè, lâu quá tụi mình chưa đi chơi xa, em muốn... anh nghỉ vài hôm đưa em đi chơi được không?

- Anh quên khuấy chuyện này. Được rồi, để anh thu xếp công việc, mình sẽ đi Đà Lạt một tuần.

Bảo Anh lắc đầu:

- Không, em thích đi biển hơn. Đi Nha Trang hay Long Hải hoặc là bất cứ nơi nào có biển.

- Sao em tôi nổi hứng bất tử vậy? Em có bỏ quên kỷ niệm nào ở biển không?

- Anh bỏ quên thì có. Hình như cái cô tuổi Dần vẫn còn chờ đợi anh...

Quân trêu vợ:

- Anh nói đùa mà em cố tình móc ngoéo. Cổ mà không lấy được chồng là anh... thế đạ.

Bảo Anh như nhớ ra điều gì, mắt cô sáng lên:

- À em biết rồi, chị Nguyệt nhân viên của anh hình như cũng tuổi Dần lại chưa chồng. Hèn nào!...

Bảo Anh néo một cái đau điếng vào đùi Quân. Quân gỡ tay Bảo Anh xuýt xoa:

- Mới nghi ngờ thôi mà đã vậy rồi. Lỡ có chút gì chắc anh bầm mình bầm mẩy.

Bảo Anh làm bộ đay nghiến:

- Mà anh có gì không?

-.Kh...ô...ng.

- Trả lời không ỉu xiu, em nghi lắm.

- Thôi quên chuyện ấy đi, tuần sau anh sẽ đưa em đi nghỉ mát.

- Anh hứa thì phải nhớ à ghen.

- Ủ. Hay mình rủ cậu Danh đi cùng hả em?

Bảo Anh cắt ngang:

- Anh có bị gì không vậy? Nếu anh rủ anh Danh thì em ở nhà.

Quân giả lá:

- Em không thích thì thôi, gì mà khó chịu dữ vậy...

Bảo Anh định nói gì đó nhưng rồi cô lại im lặng.

Cô muốn nói với Quân đừng để Danh xen vào cuộc sống của hai người. Quân chân thành thương bạn, nhưng biết đâu chính điều đó sẽ làm sút mẻ hạnh phúc gia đình. Đêm sinh nhật trôi qua, với Bảo Anh là bao suy nghĩ ngổn ngang.

CHƯƠNG 8

Danh lại rơi vào trạng thái mất thăng bằng. Anh bị dày vò khổ sở bởi tình yêu vừa bùng dậy trong tim. Mấy người bạn thân của Danh cũng không hiểu nổi lý do vì sao Danh đâm ra cau có gắt gỏng. Một chuyện con con cũng có thể khiến cho anh chàng nổi giận dùm dùm. Tội nghiệp nhất là Minh Lý, cô gái đã đặt nặng tình cảm với Danh và ở mức độ nhất định Danh cũng quyến luyến cô, trước khi gặp lại Bảo Anh.

Minh Lý hiền lành ít nói, cô là em của Quốc. Khi Danh đến nhà chơi lần đầu thì Minh Lý mới học lớp mười. Cô hay bẽn lẽn khi Danh hỏi chuyện học hành. Qua ông anh miệng mồm bép xép, Minh Lý đã biết phần lớn những cuộc tình nhăng cuội của Danh. Cho đến một hôm, Minh Lý giật mình nhận ra sao mình hay nghĩ tới Danh quá. Cô buồn mất ngủ mỗi lần nghe ông anh kể thêm một "thành tích" mới của Danh.

Thế rồi một hôm Danh đến nhà nhằm lúc Quốc đi vắng. Danh đã giật mình ngẩn ngơ khi nhận ra Minh Lý đã lớn và xinh đẹp dịu dàng biết bao. Danh kêu lên:

- Ô, suýt nữa anh không nhận ra em, Minh Lý nhỏ giò nhanh quá!

Cô gái then thùng đỏ mặt, cô ấp úng nói:

- Tại anh không để ý chứ năm nay em học năm thứ hai rồi.

- Vậy mà anh cứ tưởng em là cô học trò phổ thông.

Có một lúc tình cảm của Danh đã nghiêng hẳn về Minh Lý. Sự hồn nhiên ngây thơ của cô khiến Danh hơi ngẩn ngại, dù sao Minh Lý cũng là em gái của bạn mình, lỡ có chuyện đáng tiếc xảy ra thì rầy rà to. Với những cô gái như Minh Lý, cần phải trân trọng và không nên đùa cợt, Danh nghĩ thầm như thế. Minh Lý thì không còn giấu giếm tình cảm của mình. Mỗi lần trông thấy Danh, ánh mắt cô lấp lánh niềm

vui. Danh không đến là Minh Lý lại sống trong nỗi khắc khoải chờ mong.

Minh Lý đang đắp xây bao ước vọng, vừa đến lưng chừng chợt hụt hẫng vì thái độ lạ lùng của Danh. Danh không còn đến đón cô sau mỗi chiều tan học, không còn đưa cô đi trên con đường ngập đầy lá me. Ba tuần nay Danh đi đâu biệt tăm khiến Minh Lý bồn chồn lo lắng, cô rụt rè hỏi ông anh:

- Anh Hai, mấy hôm nay anh có biết anh Danh đi đâu không?

Quốc nhìn cô em gái đăm đăm, muốn buông một câu trêu chọc nhưng nhìn gương mặt thảm hại của Minh Lý, Quốc không nỡ đùa:

- Anh mới uống bia với hần tối qua, giờ này chắc còn nằm say mèm ở nhà.

Mắt Minh Lý đã rơm rớm nước:

- Sao anh Hai ép anh uống chi vậy?

- Hần rủ anh đó chứ. Không biết hần buồn chuyện gì mà uống quá trời.

- Anh có hỏi gì em hông anh Hai?

Câu hỏi của Minh Lý nghe thật tội nghiệp. Quốc biết cô em gái đã yêu Danh mê mết, nhưng Danh không hề nhắc nhở gì tới cô. Anh quay đi khi thấy

Minh Lý chớp mắt và hai giọt lệ long lanh sắp trào ra khóe mi.

- Anh không nghe nói gì, chắc là hần không dám hỏi anh.

Minh Lý ngập ngừng:

- Chờ em... đến thăm anh đi anh Hai!

- Hần có chết chóc bệnh hoạn gì đâu mà thăm.

- Em muốn gặp anh.

- Theo anh thấy thì. em đừng nên đi sâu vào con đường tình cảm với Danh. Anh đã nhắc nhở em nhiều lần, tính thẳng Danh rất..không đàng hoàng.

- Nhưng mà em yêu anh!

Quốc nhăn nhó:

- Yêu gì kỳ cục vậy mà yêu. Không hiểu thằng này nó tuổi gì mà con gái cứ lao vào nó. Mấy đứa ngu ngốc thì mặc kệ, còn thông minh như em... mà sao cũng lú lẫn vậy?

- Kệ em, như anh đó có ai thèm đâu.

- Càng "phê" chứ sao! Tội gì mà chui đầu vào cái vòng lẩn quẩn.

- Anh nói vậy rồi có chở em đi không?

- Dứt khoát không!

- Thì anh chỉ nhà em đi một mình.

- Chưa thấy đứa con gái nào đại dột như mày. Bộ trên đời này hết đàn ông rồi hả?

Minh Lý tức tối chạy vào phòng nằm úp mặt xuống gối thút thít. Dường như Quốc hơi mùi lòng trước sự đau khổ của em gái. Quốc bước tới cửa gọi:

- Này, có đi thì sửa soạn nhanh lên!

Minh Lý ngồi bật dậy:

- Thật hông anh Hai?

Quốc lườm cô em:

- Không đi để mày nằm đó trừ ẻo cho giảm thọ hả?

- Tốt như anh Hai chắc sống lâu lắm. Anh Hai chờ em chút xíu.

Minh Lý nhanh nhẹn thay cái quần Jeans và áo pull màu hồng phấn rồi leo lên xe cho Quốc chở đi.

Đến trước nhà Danh cánh cửa đóng kín mít. Quốc đập cửa rầm rầm chẳng thấy Danh ra. Anh quay lại căn nhà:

- Giữa trời trưa nắng, bắt mò tới đây, thằng ôn con lại đi đâu mất. Hài lòng chưa?

Minh Lý thất vọng, mặt cô sụ xuống trông thật tội.

- Hông có thì về, anh Hai căn nhắc hoài.

Giọng Quốc dịu lại:

- Bạn anh thiếu gì, sao em lại nhè thẳng Danh mà nhào vô. Nhiều cô khóc lên khóc xuống vì nó rồi.

Minh Lý cắn môi:

- Em cũng không biết tại sao nữa. Có lẽ anh ấy là... số phận của em! Nhưng mà anh ấy cũng yêu em chứ bộ.

- Yêu cái cóc khô! Nó có nói với mày không?

- Anh ấy tới trường dẫn em đi chơi, mua sách cho em.

- Còn gì nữa không?

- Hết rồi.

- Vậy sao mày bảo nó yêu?

- Em tưởng yêu là vậy chứ sao nữa?

- Con nhỏ này cù lằn quá, nó chỉ mền mền thôi chứ yêu đương gì.

- Anh Hai đừng nói nữa em khóc bây giờ.

Minh Lý cảm thấy buồn không sao chịu nổi. Lẽ nào tình cảm của Danh đối với cô giống như người ta yêu thích một bông hoa đẹp. Đến khi chán thì tìm cái bông khác đẹp hơn. Minh Lý không muốn tin như vậy chút nào. Cô chỉ còn biết gửi gắm nỗi lòng vào những trang nhật ký.

Trong khi đó thì Danh chạy trốn hình bóng Bảo Anh bằng cách vùi đầu vào men rượu. Chỉ có những cơn say mới giúp Danh quên được cô gái mặc áo tím yêu kiều đã quật trái tim Danh tan nát. So với Bảo Anh thì Minh Lý chỉ là cái bóng mờ, Danh đã quên bằng Minh Lý từ lúc nào anh cũng không để ý. Hình như cái tên Minh Lý chẳng có tác dụng gì đối với căn bệnh tương tư bất trị của Danh.

o o o

Quân rất phiền lòng vì chuyện này. Dù thương bạn nhưng Quân không thể giả vờ làm ngơ trước những lời xâm xì bàn tán về sự bê tha nhăng nhố của Danh. Quân định bụng sẽ tấn cho Danh một trận.

Thế là chiều hôm đó, sau giờ làm việc, Quân nghiêm mặt bảo Danh:

- Cậu chờ mình, ta cần nói chuyện với nhau một lúc.

Giọng Danh dè dặt:

- Được thôi.

- Chúng ta ra quán uống vài chai được chứ?

- Đương nhiên rồi.

Danh nghĩ thầm, chắc ông ấy lại thuyết giáo cho mình một bài về tinh thần trách nhiệm, về tính kỷ luật tôn trọng nội quy trong giờ làm việc. Mình thế này là đang hoang quá rồi, đi làm trễ bất quá bị trừ lương thôi chứ đâu phải là cái tội tài đình!

Khi đã ngồi yên vị trong quán, Quân từ tốn nói:

- Cậu cứ tự nhiên. Tôi không có ý định lên lớp cậu, hãy coi như đây là những phút giây tâm tình.

- Anh Quân à, thật tình tôi rất cảm ơn anh. Tôi luôn cố gắng xứng đáng với lòng tin cậy của anh, tiếc là vừa qua tôi không thể tập trung đầu óc làm việc... tôi có vài trục trặc nhỏ...

- Cậu cứ giải bày đi, tôi sẵn sàng lắng nghe ý kiến của cậu.

Danh uống cạn ly bia rồi đặt cái ly xuống thở ra.

- Tôi không thể nói rõ ngọn ngành, đại khái là tôi đang gặp một chuyện rắc rối. Anh yên tâm, chuyện này không dính dáng tới ai ngoài tôi và một người, người đó đã làm đảo lộn mọi tình cảm trong tôi. Tôi đang cố gắng lấy lại sự thăng bằng...

Quân có vẻ ngạc nhiên:

- Tôi tưởng một người từng trải như cậu coi chuyện tình yêu như trò đùa, lẽ nào lại khốn đốn vì một người...?

- Vậy mà điều đó lại xảy ra với tôi, thật là chán!

- Thế cậu gặp khó khăn ở khoản nào. Cô ta đòi hỏi gì?

Danh nói trở đi:

- Cô ấy đòi hỏi những điều mà tôi không thể nào thực hiện được. Vì thế cô ấy đã bỏ tôi.

- Và cậu ngồi đây thất tình?

- Có lẽ trong đời anh chưa bao giờ thất bại, nên anh không thể hiểu nỗi đau của những thằng như tôi.

Quân cười cảm thông:

- Cậu đừng tưởng là tôi chưa đau khổ vì tình. Có một dạo tôi cũng thất điên bát đảo...

Danh ngạc nhiên:

- Ồ, có chuyện ấy nữa à? Người làm anh khổ là chị Bảo Anh ư?

Quân lắc đầu:

- Không phải Bảo Anh, người này cậu cũng rất quen.

Danh nhú mày:

- Trong số những người quen biết, ngoài chị Bảo Anh ra, tôi chưa thấy ai đủ khả năng gây đau khổ cho anh.

- Vậy mà lại có. Thôi cậu đừng mất công suy nghĩ, người ấy là Nguyệt.

- Anh nói sao? Chị Nguyệt phòng kế hoạch hả? Anh nói đùa chắc...

- Tôi nói thật đấy, trước khi cưới Bảo Anh, tôi và Nguyệt yêu nhau, hiềm vì cô ấy tuổi Dần nên ba má tôi nhất định cấm cản.

- Thời đại tên lửa phóng vèo vèo mà anh còn tin ba cái chuyện nhảm nhí ấy à?

- Tôi thì không tin nhưng bà già làm căng quá nên đành mang tiếng phụ em. Nguyệt rất cao thượng không hề oán trách gì tôi, vẫn ở lại làm việc và sống rất âm thầm lặng lẽ.

- Sao hồi đó anh không đấu tranh cho tình yêu của mình?

- Đấu sao lại hai ông bà già... tôi mệt mỏi quá nên thôi.

- Thế thì người đau khổ là chị Nguyệt chứ đâu phải anh. Anh đã có vợ đẹp con xinh.

- Đôi lúc nghĩ lại, tôi vẫn thấy có một chút ray rứt.
- Chị Bảo Anh có biết chuyện tình giữa anh và chị Nguyệt không?
- Hình như cô ấy không quan tâm tới. Bảo Anh không cần biết tôi đã từng yêu ai.
- Tôi hơi tò mò một chút, liệu anh có yêu chị Bảo Anh bằng mối tình trước đó không?

Quân lại cười:

- Chia tay Nguyệt gần hai năm tôi mới cưới Bảo Anh. Nghĩ cũng lạ, chuyện tình duyên của tôi và Bảo Anh do người lớn sắp đặt, nhưng vừa nhìn thấy cô ấy là tôi đã choáng ngợp, như là cuộc đời của tôi phải dành riêng cho Bảo Anh. Trở lại chuyện của cậu, tôi mong là cậu tỉnh táo có bản lĩnh một chút. Còn để tình trạng này kéo dài là tôi không tha đâu đấy.

- Đây là chuyện nằm ngoài ý muốn, để rồi tôi sẽ dần dần chấn chỉnh lại.

- Tôi định đưa mẹ con cô ấy đi nghỉ mát mà cậu cứ dờ dờ ương ương thế này thật ngại. Giao cho cậu có ổn không?

Danh nhanh nhẩu:

- Anh đi thì cứ đi. Khoảng bao lâu?

- Chỉ một tuần. Tôi định đi Đà Lạt mà cô ấy thì lại thích biển.

Danh thoáng chút ngỡ ngàng khi nghe Bảo Anh đòi đi biển. Cô ấy đi vì ý thích hay vì một lý do nào khác, như tìm lại chút kỷ niệm mà cô đã lãng quên chẳng hạn...

Danh cố gắng giữ cho giọng nói thật bình thường:

- Nếu không có việc gì quan trọng thì anh cứ đi. Ở nhà công ty có chuyện gì không giải quyết được tôi sẽ chờ anh về. Mà nè, nhờ chị ấy nhật giùm tôi một cái vỏ ốc xinh xinh nhé.

- Tưởng gì khó khăn, tôi sẽ mang về cho cậu cả rồ.

- Tôi chỉ cần một con để tặng cô bạn gái. Anh cứ nhờ chị ấy nhặt giùm tôi, phụ nữ thường tinh tế hơn đàn ông chúng mình.

- Cậu này cũng lãng mạn gồm nhỉ. Thôi chúng ta về.

Rời khỏi quán, họ rẽ sang hai con đường khác nhau nhưng suy nghĩ thì cùng hướng về một người.

CHƯƠNG 9

Vừa mở cửa cho chồng, Bảo Anh vừa hỏi nhỏ:

- Sao anh về trễ vậy?

Quân vừa giũ bụi bám trên đôi giày vừa đáp:

- Anh phải đi chinh cậu Danh một trận, dạo này cậu ấy bê bối quá.

Nghe nhắc tới Danh, Bảo Anh lặng thinh. Chờ cho Quân tắm rửa xong, Bảo Anh định dọn cơm, nhưng Quân lắc đầu:

- Anh no quá, anh ngồi đây nhìn em ăn cho vui.

- Chờ anh lâu quá nên em và bé Quyên ăn xong rồi. Con cứ đòi anh chờ đi chơi.

Quân ngồi xuống salon tươi cười:

- Hết tuần này chúng mình có thể đi nghỉ mát.

- Chừng nào đi thì em mới tin, anh chuyên môn hứa dỏm.

- Lần này hết dỏm rồi, anh đã thu xếp xong công việc.

- Em nghe anh nói câu này có đến lần thứ mười!

Quân cười cầu hòa:

- Anh không dám nói sợ em cắn nhả. Cũng tại cái cậu Danh này, tự nhiên dở chứng, đêm nào cũng say, cũng xin... thành ra anh đâu dám giao cho cậu ấy để đi. Tối nay anh rủ cậu ấy đi uống bia, nói chuyện phải trái với cậu ấy... Không dè người như cậu ta mà còn thất tình.

Bỗng nhiên Bảo Anh liên tưởng chuyện ấy có liên quan tới mình. Cô thầm lo ngại cho sự sa đà của Danh:

- Anh ấy tâm sự với anh à?

- Cũng kể sơ sơ giống như kiểu ví dầu tình bạu muốn thôi ấy mà.

- Thôi đừng bàn chuyện ấy nữa, bao giờ mình đi?

- Em cứ chuẩn bị tinh thần, cuối tuần sau đi. À cái cậu lụy tình này còn nhờ em nhặt giùm cho cậu ta một con ốc biển nữa đó.

- Vớ vẩn, em bắt đầu bực mình vì ông bạn quý của anh.

- Đừng bực bội mau già lắm em. Mình hạnh phúc thì nên nghĩ tới những người bạn cô đơn. Về khoản này thì anh rất thông cảm với Danh.

- Anh ở đó mà kể lể, em không muốn nghe đâu.

Bảo Anh lẳng lặng bỏ vào phòng ngủ. Tại sao lúc nào Quân cũng nhắc tới Danh? Bảo Anh biết đó chỉ là sự vô tình thôi nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy bực bội. Hay là cô tự mâu thuẫn với chính mình?

Ngày hôm sau Quân đi làm, Bảo Anh thấy hối hận vì tối qua cô lỡ lời trách móc Quân. Bảo Anh bước sang phòng làm việc của Quân sắp xếp lại đồng giấy tờ mà Quân hay quăng bừa bãi. Vừa làm, Bảo Anh vừa nghĩ ngợi miên man. Quân lúc nào cũng nhẫn nhịn, cũng lùi bước trước cô. Quân có phải là người kém cạnh ai đâu, nếu không vì cái tuổi Dần tuổi Mẹo như Quân kể thì người hiện hữu trong căn nhà này không phải là cô.

Bảo Anh sắp xếp mọi thứ thật ngăn nắp, cô kéo các học tử, ném bớt giấy lộn ra ngoài. Bảo Anh chợt chú ý đến cái cặp da bám đầy bụi nằm trong hộc tủ. Cô lấy ra lau chùi rồi vì một sự tò mò vốn có của phụ nữ, Bảo Anh bật khóa mở chiếc cặp da. Trong đó hầu hết là thư từ của bạn bè Quân gửi cách đây đã lâu, Bảo Anh liếc sơ qua, không có gì đáng cho cô quan tâm. Cô giở tiếp một phong thư màu trắng, có nét chữ nghiêng nghiêng mềm mại. Đúng là thư của cô gái nào đó gửi cho Quân, mở đầu bằng ba từ: "Anh thân yêu". Bảo Anh mỉm cười, thì ra Quân là người khá kín đáo - Bảo Anh tìm thấy gần hai mươi bức thư của cùng một người gửi cho Quân, cô chăm chú đọc. Lá thư nào cũng chứa đựng nỗi nhớ mong quay quắt. Nhớ từng hơi thở nụ hôn đến tay chân sờ mó. Cô gái ký tắt hai chữ T.N. Bảo Anh không cho là mình ghen với người con gái trong quá khứ đã yêu Quân. Những lời lẽ trong

thư chứng tỏ Quân cũng nặng tình với người con gái ấy. Bảo Anh chợt thấy cơn giận tràn lên ứ tim, cô ném tất cả vào tủ và đóng sầm lại.

Buổi trưa Quân về ăn cơm, Bảo Anh cố tỏ ra bình thản. Nhưng đến lúc lên giường nghỉ trưa thì Bảo Anh nằm nhích ra ngoài. Quân vẫn vô tâm không để ý thái độ giận hờn của vợ. Anh ngủ một giấc rồi lẳng lẳng thay đồ đi làm. Quân đi rồi, Bảo Anh nằm tủi thân khóc thầm. T.N là ai? Tuyết Nhung, Thanh Nga, Thu Nguyệt? Thôi đúng rồi, mấy cô em chồng có nói xa xôi đến cái tên Thu Nguyệt, cô nhân viên yêu dấu của Quân. Nếu thế thì họ có xa nhau đâu, họ vẫn mỗi ngày nhìn thấy nhau thì ai dám bảo đảm rằng họ không có gì với nhau? Họ đã từng đầu ấp tay gối, thề thốt yêu thương thì có gì ngăn cấm họ đừng yêu nhau nữa? Hôm trước mình mới hỏi chặn đầu mà Quân đã luýnh quýnh thanh minh. Cái đồ bạc bẽo dối trá. Chờ đấy, tôi sẽ cho anh nếm cái quả mà anh đã gieo hạt.

Bảo Anh không khóc lóc kêu gào âm ỉ mà chỉ âm thầm dựng lên bức tường ngăn cách với Quân. Quân tưởng cô mệt nên hỏi han săn sóc, Bảo Anh trả lời âm ừ rồi hất mạnh bàn tay Quân đặt trên trán cô. Quân hơi nhú mày rồi lẳng lẳng bước ra ngoài.

Đã đến ngày họ lên đường đi nghỉ mát, Bảo Anh uế oải thu xếp đồ đạc, cho cả chị Lan và bé Quyên cùng đi. Quân lấy làm lạ trước thái độ không mấy hào hứng của Bảo Anh. Chẳng phải chuyến đi này dành riêng cho cô đó sao? Bảo Anh ngồi yên lặng mãi cho tới khi những hàng dương hiện ra trước mặt, cô mới khe khẽ reo lên:

- Ồ sắp tới rồi!

Quân chuẩn bị mọi thứ rất chu đáo. Anh thuê hai phòng trong một khách sạn nằm cạnh bờ biển. Một phòng cho hai vợ chồng, một phòng cho chị Lan và bé Quyên. Quay sang Bảo Anh, Quân hỏi:

- Em muốn tắm bây giờ chưa hay cần nghỉ một chút?

Bảo Anh đang đứng ngoài ban công. Gió thổi làm tóc cô bay bay. Cô vẫn quay lưng lại phía Quân trả lời:

- Em muốn tắm liền. Anh thấy chưa, trời không nắng và biển rất lặng yên.

Biển hiền hòa không một gợn sóng. Bảo Anh ngả mình lên cái phao mê mải nhìn lên khoảng trời xanh mênh mông hiền dịu.

Bé Quyên đi với ba. Con bé có vẻ sợ hãi níu tay Quân đòi bế:

- Ba ơi, nóng cái chân lắm, ba ẵm con đi.

Quân bồng bé Quyên lên, chỉ cho nó thấy cái phao cùng Bảo Anh đang trôi lờ lững.

- Con thấy mẹ chưa, ra tắm với mẹ nghen.

Bảo Anh đưa tay ngoắc ngoắc. Quân bồng nó tiến về phía Bảo Anh, con bé thích thú đạp lia lia hai chân dưới nước:

- Mẹ ơi coi con nè, con biết bơi rồi nè, con có giống con cá không mẹ?

- Con giỏi lắm. Con có thích tắm biển không?

- Ở đây nhiều nước, tắm thích hơn cái chậu của cô Lan.

Câu ví von của bé Quyên khiến hai vợ chồng cùng cười. Quân đưa mắt nhìn vợ, Bảo Anh mặc bộ bikini màu xanh đậm phơi bày tất cả những đường cong trên cơ thể. Trông Bảo Anh vẫn thon thả, đầy khiêu gợi. Quân buột miệng:

- Em đi một mình, chắc nhiều anh vẫn lầm tưởng em còn con gái.

Bảo Anh nói kháy:

- Đàn ông các anh tinh khôn lắm, chỉ có phụ nữ mới hay nhầm lẫn.

- Không phải đâu, nếu không phải là chồng em thì anh cũng nhầm đấy và anh sẽ tán tỉnh ngay...

- Anh giỏi quá, mà em thì tin rằng anh đứng đắn.

- Chẳng lẽ anh lại không đứng đắn?

- Điều đó anh biết hơn em.

- Anh mới nói vậy mà em đã qui chụp rồi. Dạo này anh thấy em không được dịu dàng với anh.

- Mẹ ơi có con gì dưới chân con nè - bé Quyên chọt la lên.
- Không sao đâu con, đó là con sứa nước.
- Lên bờ nhặt vỏ ốc đi ba.

Quân bước lom khom theo con bé nhặt cho nó những cái vỏ ốc nằm phơi mình trên cát. Thấy nắng đã lên, Quân gọi Bảo Anh:

- Chúng mình về nhé, trời nắng tắm nhiều không tốt.

Bé Quyên liếng thoảng:

- Mai mình tắm nữa ha mẹ.
- Ừ, mai tắm nữa.

Bảo Anh lên bờ trả phao, cô lẳng lặng đi bên Quân. Ăn trưa xong, họ ngủ một giấc tới nhiều. Bảo Anh chọt hiểu rằng, những giây phút này, cô không thể sống cho riêng mình. Cô là vợ Quân, là mẹ của bé Quyên, cuộc đời cô gắn liền với họ, chút tình cảm riêng tư nào có nghĩa lý gì? Nhưng cô vẫn còn giận Quân từ khi phát hiện ra những lá thư của người con gái mang tên T.N gửi cho anh.

Bảo Anh chỉ có một buổi chiều tự do lang thang nơi bãi biển. Ngoài khơi xa những con tàu lướt êm trên triền sóng. Những cánh hải âu chao mình bay liệng giữa vòm trời xanh và cái ghềnh đá năm xưa vẫn đứng yên cho từng con sóng vỗ về.

Bước chân vô tình đưa Bảo Anh tới gần phiến đá. Cô cúi xuống nhặt chiếc vỏ ốc có đường vân nổi lên trông rất ngộ nghĩnh. Cái vỏ ốc nằm yên trong tay Bảo Anh. Sao lạ lùng thế này? Hình như nó đang gọi cho ta nhớ tới điều gì... À đúng rồi... biển nhớ! Cũng chính nơi phiến đá này, Danh đã bất ngờ đặt môi hôn. Nụ hôn say đắm có pha mùi gió biển. Bảo Anh còn nhớ lúc ấy cô đã cúi mặt giấu nổi thẹn thùng, bối rối:

- Anh Danh đừng làm thế!

Danh đắm đuối nhìn vào mắt cô:

- Tha lỗi cho anh! Anh yêu em mất rồi!
- Có lẽ nào điều ấy xảy ra. khi chúng ta mới biết nhau có một tuần.

- Không phải đến hôm nay, mà ngay lúc vừa nhìn thấy em, anh biết rằng anh đã yêu em!

- Em có gì đặc biệt hơn những cô gái khác đâu?

- Em là cô gái rất lạ lùng. Em khiến cho anh mất ăn mất ngủ. Sáng nào thức dậy nhìn thấy em đứng nơi hành lang, anh mới yên tâm là em còn ở lại.

Bảo Anh nói khẽ:

- Anh lãng mạn quá.

- Còn em thì sao?

- Em ư? Em sẽ nhớ những giây phút này.

- Bảo Anh! Chúng mình không thể chia tay!

- Không ích gì đâu anh. Em còn không biết ngày mai cuộc đời mình sẽ ra sao...

Danh xích lại gần cô, hơi thở chàng thật nhẹ. Bảo Anh rùng mình vì một sự rung động khiến cô bồn chồn nôn nao.

- Anh sẽ ở bên em, sẽ vượt qua tất cả để có em trong đời.

- Anh xích ra đi.

- Anh không có quyền. yêu em sao Bảo Anh?

- Em sắp lấy chồng mà.

- Đừng lấy nữa, mai một lấy anh.

- Không được.

Danh ngồi thẫn thờ, lắng nghe tiếng sóng biển rì rào trong gió đêm.

Bảo Anh cảm thấy xót xa khi nhìn về thất vọng của Danh..

- Anh à, mình gặp nhau thế này coi như chút duyên may.

- Nghe buồn quá.

- Thình thoảng nhớ đến nhau là đủ rồi.

- Anh muốn nhiều hơn thế.

- Thôi nào, ngồi yên em hát cho mà nghe.

Bảo Anh tựa đầu vào vai Danh, khe khẽ hát. Tiếng hát như lời thì thầm nhắn gửi, như giữa họ là trùng dương ngăn cách.

*"Ngày mai em đi biển nhớ tên em gọi về,
Triều sương ướt đầm cơn mê, trời cao níu bước sơn khê.
Ngày mai em đi cồn đá rêu phong phủ buồn.
Đèn phố nghe mưa tũn hờn, nghe ngoài trời giăng mây tuôn.
Ngày mai em đi, biển có băng khuâng gọi thầm.*

Bài hát sao lại phù hợp với tâm trạng buồn của họ. Ngày mai chia tay thành phố biển, Danh sẽ trở về với bộn bề công việc, còn Bảo Anh sẽ già từ những tháng ngày vô tư hồn nhiên. Rồi đây họ còn giữ lại gì cho nhau ngoài chút kỷ niệm nhỏ nhoi. Liệu số phận có thay đổi để họ tìm tới tình yêu dù phải lội qua bao dòng nước ngược?

Họ ngồi như thế thật lâu để gặm nhấm nỗi buồn của sự chia tay. Ngoài kia, tiếng sóng biển vẫn rì rào...

Màn đêm sắp sửa bao trùm lên mặt biển. Bảo Anh cầm chắc con ốc trong tay, đôi mắt cô đắm đắm dõi theo một cánh buồm vừa lẩn khuất nơi chân trời xa. Cô lại nghĩ về Danh, về tình yêu "sét đánh" xảy ra giữa họ. Danh đã thuộc lòng bài hát ấy và cố tình hát lên trong đêm sinh nhật của cô. Bảo Anh nghe lòng khắc khoải cô đơn, cô không thể chạy trốn một nỗi nhớ vừa cuộn dâng trong lòng... Bảo Anh đứng đấy cho tới khi biển hoàn toàn chìm trong bóng đêm, cô lê từng bước chậm chạp trên đường về.

o o o

Quân đang nằm đọc báo, thấy Bảo Anh bước vào phòng, Quân ngẩng lên nhìn cô với một chút bực bội dò xét.

- Em đi đâu lâu vậy? Bé Quyên vừa khóc đòi em.

Bảo Anh đáp cho qua chuyện:

- Em đi lòng vòng ngoài phố, định mua vài thứ làm quà, thế mà chẳng mua được gì.

- Suốt một buổi chiều mà không mua được gì?

- Có lẽ sáng mai nên mua thì hơn.

Quân bắt đầu cảm thấy khó chịu trước thái độ xa lạ của Bảo Anh. Quân vẫn hình dung chuyến đi này Bảo Anh sẽ vô cùng thích thú. Vậy mà cô chỉ muốn tách khỏi chồng con lặng lẽ tìm lại một bóng hình nào đó.

Quân nhìn theo dáng vẻ bơ phờ của Bảo Anh khi cô bước vô phòng tắm. Quân ngồi bật dậy ném tờ báo xuống bàn và châm một điếu thuốc gắn lên môi.

Bảo Anh ngồi chải tóc không buồn chú ý tới Quân. Anh dụi tắt điếu thuốc, chuyển sang cái ghế đối diện với Bảo Anh.

- Hình như em không được hài lòng?

Bảo Anh hơi nhếch mép:

- Em có than phiền gì đâu mà anh nói vậy.

- Em không than phiền nhưng thái độ của em cho thấy, từ hôm ra đây em rất lạ.

- Anh cứ nghỉ ngơi cho thoải mái, đừng bận tâm tới em.

- Em nói vậy mà không thấy vô lý à? Anh làm sao vui được khi em buồn.

- Đôi lúc tính khí em hơi bất thường, đó là tại em.

- Em có giận anh không? - Quân hỏi và nhìn thẳng vào mắt cô.

- Anh tốt với em quá, làm sao em giận anh được...

Quân nhào người sang ôm chầm lấy cô. Lại cái trò hôn hít sờ soạng chán tới tận cổ! Bảo Anh thoáng rùng mình rồi xô mạnh Quân ra. Quân ngồi phịch xuống ghế ngỡ ngàng nhìn cô:

- Em sao thế Bảo Anh?

Cô có vẻ bức mình, sẵn giọng:

- Em không biết, em chỉ thấy khó chịu trong người.

- Suốt tuần qua, em vẫn khó chịu à?

- Anh đừng hỏi nữa, chỉ nên biết rằng em không thích.

- Tùy em, em cứ ngủ đi, đừng chờ anh.

Quân bực bội nóng nảy bước nhanh ra khỏi phòng. Bảo Anh vẫn ngồi bất động.

Quân vẫy xe đi đến một nhà hàng, gọi bia ngồi uống. Anh dễ dàng nhận ra ánh mắt mời gọi của một cô gái mặt mũi còn non choẹt. Xưa nay Quân đâu có muốn chuyện này, còn đêm nay thì lại khác, Bảo Anh cố tình làm căng và đẩy anh đến đây. Quân gật đầu với cô gái và khoác tay cô bước qua dãy hành lang hẹp. Thành phố biển vẫn ồn ào với nhịp sống về đêm.

Mười hai giờ khuya, Quân mới trở về khách sạn. Bảo Anh mở cửa, lo lắng nhìn anh. Hình như Bảo Anh đoán biết Quân từ nơi nào trở về. Cô lặng lẽ quay mặt vào tường với những giọt nước mắt nóng hổi.

Một chút ân hận thoáng qua trong Quân. Quân muốn nói với Bảo Anh vài lời xin lỗi, nhưng rồi anh vẫn im lặng không thể cất lời trước sự hờ hững của cô. Đó là đêm đầu tiên họ nằm bên nhau như hai kẻ xa lạ. Sáng hôm sau, họ lên đường trở về thành phố...

CHƯƠNG 10

Khoảng cách giữa hai vợ chồng không hề rút bớt mà ngày càng căng thẳng sau chuyến nghỉ mát trở về. Quân chờ nghe những lời trách móc giận hờn của vợ, nhưng Bảo Anh vẫn lạnh lùng như tảng băng. Thiện chí làm lành của Quân bị dập tắt khi nhận ra sự khinh bỉ trong mắt vợ. Bảo Anh dần lòng không nói ra nhưng trái tim cô hầu như đông cứng.

Lấy chồng rồi sinh con, vất vả lắm Bảo Anh mới học xong Đại học. Bé Quyên đã lớn và có người trông coi nên cô muốn đi làm chứ ở nhà hoài đầu óc cứ mụ mị đi. Có một người bạn giới thiệu cô nộp hồ sơ ở công ty du lịch L. và tuần sau cô bắt đầu

nhận việc...săn dịp này Bảo Anh muốn sắp xếp lại cuộc sống, cô dọn dẹp căn phòng bỏ trống thành căn phòng riêng của mình.

Quân khá bình thản trước thái độ ương bướng của Bảo Anh. Bốn năm vợ chồng giờ bị vợ cho nằm một mình kể cũng hơi khó chịu. Nhưng Quân vốn là người đàn ông tinh tế nên không thể vì chuyện ngủ chung riêng mà cãi nhau với vợ. Trước ngày đi làm, Bảo Anh chủ động nói với Quân:

- Anh à, ngày mai em sẽ đi làm.

Quân im lặng một lúc mới lên tiếng:

- Em thấy có cần thiết không. Bé Quyên còn nhỏ rất cần em.

- Nhưng em không thể cứ ru rú trong nhà mãi.

Quân nhìn cô chậm rãi:

- Còn lý do nào nữa không?

Bảo Anh suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Có. Từ ngày về làm vợ anh, em đã dựa dẫm vào anh quá nhiều. Tuy anh rất tốt với em nhưng em cảm thấy không thoải mái.

- Anh có bao giờ thắc mắc chuyện em mua sắm hay tiêu xài mà em không thoải mái?

Bảo Anh cúi đầu:

- Em biết. Nhưng mong anh hãy để em được làm theo ý mình.

- Được rồi. Cho dù anh không đồng ý thì em vẫn đi làm. Đúng không?

- Cám ơn anh đã hiểu!

Thấy Bảo Anh dợm đứng lên, Quân vội bảo:

- Anh có điều này muốn hỏi em. Sao gần đây thái độ của em như là chống đối anh? Anh đã làm gì không phải với em?

- Thì anh tự biết, cần gì hỏi.

- Anh thật sự không biết. Anh đã rất kiên nhẫn với em.

Bỗng dưng Bảo Anh nổi nóng:

- Anh không biết thì ai biết... Trời ơi sao phải chờ tôi nói trắng ra... tôi ghê tởm anh... tôi căm ghét anh. Đồ giả dối!

Quân giận đỏ mặt nhưng cũng cố kiềm chế:

- Em nói năng cho đàng hoàng. Chưa ai dám xúc phạm anh thế này!

Bảo Anh vẫn gào lên:

- Tôi thật hối tiếc đã lấy anh, anh là con người đốn mạt. Trước tôi, anh gạt gẫm bao nhiêu người rồi. Tôi không muốn sống với anh!

Quân rít lên:

- Em điên rồi hả, hay em đã yêu thằng nào rồi phải không?

- Phải tôi yêu người ta, vậy mà ba má bắt tôi lấy anh. Anh là kẻ phá hoại tình yêu của tôi.

"Bốp"! Một cái tát nẩy lửa giáng xuống má Bảo Anh. Gương mặt Quân đờ đờ sát khí, Bảo Anh lùi sát vào tường co rúm người sợ hãi. Cô không ngờ Quân lại dữ tợn đến thế, Bảo Anh không biết rằng cô đã chọc đúng vào cục tự ái ghen hờn của Quân. Quân lồng lên và túm lấy Bảo Anh. "Xoạc"! Chiếc áo ngủ của Bảo Anh đã bị Quân xé

rách tả tơi. Bảo Anh hốt hoảng đưa tay ôm ngực. Trời ơi! Quân định giết cô chẳng? Ánh mắt Quân khiến cô rợn người.

- Nếu em phản bội anh thì anh sẽ giết em!

Bảo Anh run rẩy nhắm mắt lại chờ cơn thịnh nộ của Quân trút xuống đầu. Thật bất ngờ, Quân bế bổng cô lên, đặt xuống giường và làm cái điều mà Bảo Anh không hề chờ đợi. Bảo Anh rên nho nhỏ, cô chưa lần nào trải qua cảm xúc chơi vơi bồng bênh mà Quân vừa mang lại.

Liên khi đó Bảo Anh chạy vào phòng tắm mở nước ào ào... Tại sao lại thế này? Tại sao ta lại nhượng bộ... Khi cô bước ra thì Quân không còn ở đó nữa.

Ngoài phòng khách, bé Quyên đang dỗ hờn và không chịu cho chị Lan dỗ ngủ. Bảo Anh bước tới đỡ con và thầm xấu hổ cho sự hèn yếu của mình. Cô có biết đâu bên kia bức tường, Quân cũng đang bị dày vò vì hành động có tính chất cưỡng bức vừa rồi. Biết đâu từ nay cái hố sâu ngăn cách giữa họ ngày càng bị khoét sâu thêm.

Sáng hôm sau Quân thức dậy thật sớm, anh bước ra khỏi nhà khi Bảo Anh và bé Quyên vẫn còn yên giấc.

o o o

Bảo Anh đi làm. Công việc văn phòng cũng đơn giản nên cô dễ dàng thích nghi. Chỉ vài ngày tiếp xúc cô đã làm thân với các bạn đồng nghiệp, trong đó thân tình nhất là Ngọc Linh. Ngọc Linh cởi mở và hay tâm sự với cô về chuyện cuộc đời nhưng Bảo Anh thì chưa hề hé môi với bạn về hoàn cảnh gia đình mình. Bảo Anh trẻ trung lịch thiệp nên có một gã đàn ông tên Khú hay theo ve vãn. Gã làm việc ở đây khá lâu. Bảo Anh không biết công việc chính của gã là gì, chỉ thấy ngày nào gã cũng xách túi đi tới đi lui, thấy ai rồi hơi là nhào vô tán phét. Riết rồi mấy bà mấy cô ở đây ai cũng ngán ngẩm. Ngọc Linh còn nói nhỏ với Bảo Anh: "Coi chừng thằng cha đó điên điên khùng khùng, và nhiều chuyện một cây, đừng có dây dưa với thằng chả". Bảo Anh chỉ cười không đáp. Mà cũng công nhận thằng chả nói dai thật.

Khú kể về những ngày bị vợ bỏ rơi để xách gói theo người đàn ông khác, từ đó gã đâm ra thù ghét đàn bà.

Hôm sau gã đến thật sớm, kéo ghế ngồi ngay bàn Bảo Anh. Trong lúc Bảo Anh làm việc gã vẫn ngồi ì ra. Bảo Anh cảm thấy bực mình nhưng cô cố gắng làm ra vẻ lịch sự, vì dù sao mình cũng là lính mới.

Chiều nay cũng vậy, Khú đi đâu một lát rồi cũng quay về đặt lên bàn Bảo Anh một bịch chôm chôm. Ngọc Linh nhìn thấy che miệng cười như ngầm bảo: "Coi chừng ăn vào rồi mắc quai!". Khú chuyển sang đề tài mới, gã chìa ra tấm hình của một cô đào cải lương rồi nói với Bảo Anh:

- Cho cô biết, người yêu của tôi giống y như cô này!

Bảo Anh liếc nhìn tấm ảnh, cô suýt phì cười nhưng kìm lại được:

- Anh cũng có người yêu nữa à?

Mặt gã chột sáng lên:

- Con bé này nó yêu mình lắm, mình định bỏ mấy lần, thấy nó đau khổ quá lại không đành lòng.

- Lạ nhỉ!

- Ừ, kể cũng lạ thật, đám trai trẻ bu quanh nó thiếu gì mà nó chỉ yêu mình.

- Tôi nói lạ ở chỗ cô ta dám yêu anh.

Mặt gã hơi đanh lại:

- Về mặt đàn ông, cô thấy tôi có thua kém ai đâu, thậm chí còn ăn đứt đám thanh niên bây giờ, cô ta yêu tôi là phải.

- Thế cô ấy đang ở đâu? Sao anh không dẫn tới chơi?

- Cũng gần đây thôi, kẹt là bà già nó giữ kỹ quá.

- Bà ta khôn đấy.

- Cô nói vậy là sao?

- Vì có ông con rể như anh thì kể ra... kể ra...

Bảo Anh lúng túng vì không tìm được từ thích hợp. Vừa lúc ấy Ngọc Linh đi ngang đập một câu:

- Người yêu của anh đang đứng múa may và ca vọng cổ ngoài đường kia.

Khú giận tái mặt, gã trợn mắt nhìn Ngọc Linh:

- Nè, đừng có lên mặt khinh người nghe. Cỡ như cô ế chồng phải lắm.

- Thà ế chồng còn hơn là gặp mấy thằng cha ba trợn ba trạo.

- Cô nói ai ba trợn?

- Chẳng lẽ tôi và Bảo Anh. Xí! Bị vợ bỏ lâu ngày đâm "mát" nặng.

Gã đỏ mặt tía tai đứng dậy bước một hơi ra ngoài. Ngọc Linh trêu cợt:

- Gớm, không hiểu sao bà đủ can đảm ngồi đây hóng chuyện. Tôi ở cách tám thước mà không chịu nổi...

Bảo Anh ngơ ngác:

- Không chịu nổi cái gì?

- Lỗ mũi bà chắc là điếc đặc. Tôi nghe đồn nửa năm nay thằng chả có tắm tấp gì đâu.

- Sao ở dơ dũ vậy?

- Ai biết, có lẽ sống trong rừng quen rồi.

- Ủa, anh ta ở trong rừng hả?

- Ủ, từ ngày bọn phun-rô rã bèn mới mò về thành phố. Thấy thằng chả đói rách lang thang mấy chú thương tình nhận vô làm lon ton... Ai dè đi đâu thằng chả cũng khoe khoang là trưởng phòng này nọ. Bà khiếp vía chưa?

- Còn con nhỏ người yêu... giả hay thật vậy?

- Ối giời.. chỉ có mấy con mụ điên may ra mê thằng chả. Nhưng thằng chả thì hay si tình bậy bạ. Bà coi chừng bị bỏ bom bất ngờ.

- Tôi hả, tôi thì còn lâu à!

- Mấy đứa ở đây đứa nào cũng ném trái hết rồi. Tôi chỉ dặn hờ bà thôi.

- Còn bịch chôm chôm này tính sao?

- Bà ăn đi rồi mai mua lại cục xà bông thơm trả lại.

- Tôi không ăn đâu, tôi cũng không muốn nhìn thấy nó nằm trên bàn.

- Thì đem ra cửa vứt mẹ cho rồi.

- Rủi thằng chả thấy mất tướng mình ăn thì sao?

- Hay bà đem vô bàn giám đốc để đi, mai một thằng chả có hỏi thì chỉ vô đó tính số.

- Có cái vụ tính số nữa à?

- Dư sức có, tôi cũng lỡ dại nên bị mấy lần rồi. Sau này gã có lạy tôi cũng hông dám rở tới.

- Bà chỉ bồi bác, làm gì có người nhỏ nhặt như thế.

- Để rồi bà coi, tôi nói chẳng sai đâu. Đưa cái bịch đây, tôi ném vô thùng rác là yên chuyện. Bà ngây thơ chứ tôi thì có kinh nghiệm... xương máu rồi!

Cả hai cười khúc khích bước ra cửa sau khi cho bịch chôm chôm tội nghiệp vào sọt rác.

Bảo Anh đưa tay vẫy một chiếc xe ôm, chiếc xe tấp vô lề, cô định ngồi lên thì chợt nghe giọng ai gọi đúng tên mình.

- Bảo Anh! Chị Bảo Anh!

Bảo Anh quay về phía xuất phát tiếng gọi. Cô giật mình khi nhận ra Danh, Danh đang dừng xe bên đường. Bảo Anh lúng túng gật đầu:

- Chào anh, anh đi làm về?

- Tôi vừa chạy ngang qua, thấy... giống chị nên vòng xe lại. Chị về nhà hả? Để tôi đưa về.

- Thôi. Tôi không làm phiền anh.

- Có gì đâu, tôi cũng về mà.

Bác xe ôm sốt ruột hỏi:

- Có đi không cô Hai?

Danh vội đáp thay:

- Phiền bác để khi khác. Bây giờ tôi sẽ đưa chị ấy về.

- Ồ không... - Bảo Anh chống chế.

Bác xe ôm vui vẻ:

- Không sao đâu cô Hai. Hôm khác tôi sẽ chở cô.

Bác chạy vụt đi, Bảo Anh cảm thấy bối rối hết sức. Sao lại gặp Danh ở đây? Lỡ có ai nhìn thấy hoặc chuyện này tới tai Quân thật bất tiện. Danh lên tiếng:

- Tôi có thể mời chị một ly cà phê được không? Mong chị không từ chối.

- Nhưng xin lỗi, tôi từ chối!

Danh van nài:

- Bảo Anh, không thể vì tôi một lần sao?

- Nhưng.

Bảo Anh còn đang phân vân lưỡng lự thì Danh lại nói thêm:

- Tôi có chuyện cần nói với Bảo Anh. Chúng ta đi nhé?

Thấy đứng đây dây dưa hoài không tiện, Bảo Anh đánh liều gật đầu. Kệ, tới đâu thì tới, một buổi cà phê cũng chẳng chết chóc ai. Cô ngồi lên xe mà không để ý đến đôi mắt cú vọ của gã Khú đang khó chịu nhìn về phía cô.

Quán cà phê sân vườn. Sự yên tĩnh của không gian buổi chiều mang lại cho Bảo Anh nỗi bâng khuâng dịu dàng. Danh ngồi đối diện với cô, gương mặt căng thẳng vì xúc động.

- Bảo Anh đi làm có thoải mái không?

- Cũng tạm tạm.

Danh ngập ngừng:

- Bảo Anh có biết là tôi...

Cô đưa mắt nhìn giàn dây leo xoắn xuýt trên bức tường. Danh đã bỏ hẳn tiếng chị mà không hề ngượng. Cô im lặng chờ nghe Danh nói tiếp.

- Tôi không thể nào quên được Bảo Anh!

- Anh Danh, đừng nhắc chuyện cũ làm gì.

Danh vẫn nói say sưa:

- Tất cả như mới xảy ra ngày hôm qua, Bảo Anh cùng tôi dạo chơi trên bãi biển, Bảo Anh nói là thích biển và tôi đã. Bảo Anh có nhớ không?

- Lâu quá. có lẽ tôi quên rồi.

- Tôi biết Bảo Anh không vô tình đến vậy.

- Anh không tin thì thôi. Sao anh không lấy vợ đi?

- Nếu như không gặp lại Bảo Anh thì tôi cũng sẽ lấy vợ.

- Tôi thì dính dáng gì tới chuyện của anh?

- Tại vì... tôi không làm cách nào xua đuổi được hình bóng Bảo Anh ra khỏi con tim. Ôi giá mà tôi yêu em ít đi một chút.

- Thôi nào, đừng ca cái lương nữa. Uống cà phê đi!

Danh vẫn nói một hơi:

- Ngày đám cưới Bảo Anh, tôi đã đứng lặng nhìn theo em đi bên chồng. Vậy mà gặp anh Quân, tôi không hề nhận ra. tình địch của mình.

- Tôi cũng rất ngạc nhiên khi gặp lại anh.

Bảo Anh không ngờ ngời bên Danh mà cô tỉnh bơ đến vậy.

- Bảo Anh sống hạnh phúc chứ?

- Vâng. hạnh phúc.

- Anh Quân thật tốt phước. Tôi thấy ganh tỵ quá, ở nhà thì có vợ đẹp... ra ngoài thì rất nhiều cô hâm mộ.

Bảo Anh bênh vực chồng:

- Anh Quân không giống như anh đâu, chỉ là công việc thôi.

- Tôi biết. Bảo Anh cũng có nỗi khổ riêng phải không. Có gì hãy san sẻ với tôi.

- Cảm ơn anh, tôi chẳng có gì để san sẻ đâu.

Như chợt nhớ ra điều gì, cô vừa khuấy ly cà phê vừa hỏi khẽ:

- Có một dạo anh hư đốn lắm phải không?

- Những lần đó đều vì Bảo Anh mà ra... Lần đầu là khi Bảo Anh lấy chồng, còn lần sau thì vì... Bảo Anh hạnh phúc bên chồng.

- Anh xạo thấy bà cố luôn. Còn bây giờ?

- Vui vì có Bảo Anh ngồi bên cạnh.

- Anh Danh à, anh nên cưới vợ đi, đừng có nói làm nhảm nữa.

- Tôi chờ đợi Bảo Anh.

- Anh chờ đợi cái gì ở tôi?

- Chờ Bảo Anh ly dị... tôi sẽ cưới Bảo Anh.

- Anh có điên không? Tự nhiên trù ẻo người ta ly dị chồng là sao?

- Biết đâu điều ấy sẽ xảy ra.

- Anh dám tin như thế à?

- Tin chứ, lúc nào trong tôi cũng có niềm tin. Đến lúc nào đó anh Quân không cần Bảo Anh nữa thì tôi sẵn sàng cùng Bảo Anh đi tìm hạnh phúc.

Tuy nói cứng với Danh nhưng Bảo Anh cũng thấy nhói đau trong lòng. Quân bây giờ rất khác những ngày trước đây. Quân thường cố ý lánh mặt Bảo Anh nên đi làm từ sáng sớm và thật khuya mới về. Rõ ràng Quân không màng gì tới vợ con.

Bảo Anh ngồi lặng yên nhìn vắn vợ vào khoảng không trước mặt. Bàn tay Danh âm thầm tìm kiếm tay cô và siết nhẹ. Bảo Anh hơi rùng mình, cô lo rằng không biết mình có thể chống chọi lại sức cám dỗ của Danh mãi được không.

CHƯƠNG 11

Một tuần sau, Danh lại đến rủ Bảo Anh đi cà phê. Ban đầu Bảo Anh hơi ngại, cô định từ chối nhưng nhìn ánh mắt khẩn cầu của Danh cô đành nhượng bộ.

Họ sống lại những giây phút đầy thơ mộng, như giữa họ chưa hề có Quân, có bé Quyên và bốn năm xa cách. Tâm hồn Bảo Anh xôn xao rung động và chỉ chùng xuống khi cô bước chân vô nhà.

Quân đang ngồi nơi phòng khách, hững hờ ngược lên nhìn Bảo Anh đi qua. Bảo Anh chợt thấy mềm lòng trước dáng vẻ cô đơn của chồng. Quân vẫn ngồi đó im lặng rít từng hơi thuốc.

Lan bước tới nói nhỏ vào tai Bảo Anh:

- Hồi chiều cậu về sớm có ý chờ cô về ăn cơm. Tôi dọn cơm nha cô.
- Thôi tôi ăn rồi. Bé Quyên đâu?
- Dạ em đang chơi trong phòng.

Bảo Anh cảm thấy có chút mặc cảm đối với bé Quyên. Con bé phụng phịu đưa tay đòi mẹ:

- Mẹ chơi bán hàng với Quyên đi.

Bảo Anh cúi xuống hôn con:

- Mẹ mới về, để mẹ tắm xong rồi chơi với con nha.
- Mẹ có mua bánh cho Quyên không?
- Mẹ quên rồi, để mai mẹ mua thật nhiều nha con.
- Ừ, Á hồng thềm chơi với mẹ!

Bảo Anh nựng con mà nước mắt muốn tuôn rơi. Cái khoảng cách này do ai gây ra? Tại sao Quân lúc nào cũng lăm lăm lì lì? Tình trạng này tiếp tục kéo dài thì chỉ có cách là ly dị, rồi bé Quyên sẽ sống với ai? Hay Quân cố tạo ra sự căng thẳng để dễ bề đến với người khác.

Chắc Danh cũng biết được điều gì đó nên cứ nói xa nói gần. Phải rồi, ra ngoài có nhiều người hâm mộ lắm mà. Thảo nào...

Bảo Anh khép cửa nằm bên con. Bé Quyên đã ngủ, khuôn mặt hồng hào ngây thơ như mầm non vừa nhú. Có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa, Bảo Anh vẫn nằm yên. Dù sao cô vẫn cảm thấy lo lắng nếu lúc này đây Quân yêu cầu ly dị. Giọng Quân khẽ khàng:

- Bảo Anh! Anh biết là em chưa ngủ. Dậy đi, anh muốn nói điều này.

Bảo Anh choàng dậy nói vọng ra:

- Anh ra phòng khách chờ em.

Cô khoác thêm chiếc áo rồi bước ra ngoài. Không hiểu Quân sắp sửa nói điều gì đây. Lòng đầy rối rắm, Bảo Anh ngồi xuống chiếc ghế xéo góc với Quân. Hình như Quân cảm thấy khó khăn khi phải bắt đầu:

- Anh nghĩ... chúng ta không nên thách thức nhau. Không nên ngoảnh mặt quay lưng khi cùng sống chung trong một mái nhà. Anh đã im lặng để cho em làm theo sở thích của em. Anh không giận em, chỉ mong em giữ gìn danh dự gia đình.

- Em không hiểu ý anh.

Quân cười nhạt:

- Có gì đâu mà không hiểu. Anh là chồng em nhưng tối nay anh nào biết em đi đâu...

- À ra thế... anh dạy dỗ em giữ gìn danh giá gia đình, còn anh thì sao? Anh...đâu có để ý tới nỗi đau của người khác!

Quân ngẩn người trước lời trách móc đầy ngụ ý của Bảo Anh.

- Em nói gì anh cũng không hiểu.

Bảo Anh cay đắng trong lòng, trong lúc giận dữ Quân còn bỏ cô để đi với người khác. Vậy mà còn giả vờ không hiểu. Đàn ông đúng là không có lương tâm!

Bảo Anh cười khẩy:

- Anh muốn gì cứ nói, em còn phải ngủ nữa.

- Ghét anh đến vậy sao? Anh muốn biết tại sao em xua đuổi từ chối anh, em cố tình đẩy anh ra ngoài. Có phải em đang yêu người khác?

Bảo Anh châm chọc:

- Thì cũng như anh thôi, em còn trẻ mà.

- Em muốn ly dị?

Bảo Anh hơi chững lại, cô không phải là người phụ nữ chanh chua muốn ăn thua đủ với chồng. Nhưng vì tự ái đùng đùng, cô hất mặt lên:

- Ly dị thì ly dị!

Quân nói chậm rãi:

- Anh chưa có ý định bỏ em. Bảo Anh, nếu có lúc nào đó anh lỡ sa ngã, sao em không níu kéo anh. Em thừa sức làm điều đó nếu như em có tình yêu với anh. Vậy mà trái lại, em xem anh như kẻ thù, em tỏ ra chán ghét, ghê tởm anh. Em hãy suy nghĩ kỹ đi, nếu không còn cách nào khác thì chúng ta đành phải chia tay.

Hai tiếng chia tay Quân vừa thốt ra khiến Bảo Anh đau nhói. Ly dị Quân rồi chẳng lẽ sống một mình, mà lấy chồng lần nữa chưa gì đã thấy ngán ngẫm quá. Thật tình thì cô không muốn ly dị nên cứ ngồi nghẹn đặng trong lòng.

Quân lại tiếp:

- Nếu còn là vợ anh thì em hãy tránh giùm những điều tai tiếng. Ở cương vị của anh, anh có thể có hàng tá cô bồ nhí cũng không sao. Còn em, em không thể!

Bảo Anh ngẩng lên:

- Nghĩa là anh có quyền làm bất cứ điều gì theo ý anh? Còn em thì không bạn không bè. Em phải giữ uy tín cho anh?

- Em muốn nghĩ thế nào cũng được, miễn đừng có lời ra tiếng vào tới tai ba má anh.

- Vậy thì chúng ta ràng buộc nhau để rồi phải tránh né búa rìu dư luận. Em không thú vị gì với những chuyện thế này.

Quân nhìn cô thật lâu rồi buột miệng:

- Em thật khác trước đây.

- Ngay cả anh cũng khác, anh không nhìn ra anh đấy thôi.

- Anh rất ân hận vì hành động thô bạo đối với em hôm nào. Anh thành thật xin lỗi em.

Bảo Anh chớp mắt, cô muốn gục vào lòng Quân khóc cho thỏa thích. Lúc ấy Quân đứng dậy đi đi lại lại trong phòng. Quân có vẻ già đi nhiều so với mấy tháng trước đây. Giọng Quân vẫn nhẹ nhàng:

- Anh biết là em oán ghét, khinh khi anh. Anh rất sợ ánh mắt oán hờn của em. Anh làm những chuyện điên rồ chỉ để tránh mặt em. Chúng ta hãy vì bé Quyên... mà chịu đựng thêm một thời gian nữa. Đến một lúc nào đó, nếu em cảm thấy không còn chịu nổi thì anh sẽ đồng ý ly hôn!

Quân ơi, chỉ cần anh đến bên em. Chỉ cần anh vỗ về ôm em vào lòng thì em sẵn sàng bỏ qua tất cả cho anh. Anh từng ngủ với ai em không cần biết, anh từng yêu ai em cũng chẳng bận tâm. Sao gốc thế hả anh?

- Hãy chấp nhận yêu cầu của anh. Anh tự hứa không bao giờ đối xử thô lỗ, cộc cằn với em.

Bảo Anh cắn môi ghen ngào:

- Thôi anh đừng nói nữa... Anh là người không có trái tim!

Bảo Anh vụt chạy vào phòng. Quân bần thần hồi lâu rồi bước tới mở tủ, rót một ly rượu ngửa cổ uống một hơi.

Bảo Anh không sao ngủ được, cô vừa giận vừa thương Quân. Nếu Quân tình ý một chút thì Quân sẽ nhận ra đằng sau vẻ lạnh lùng khinh khỉnh là trái tim yếu đuối của cô. Và nếu như Quân đừng tìm cách xa lánh, Quân đối xử với cô ân cần hơn thì Danh không có nghĩa lý gì. Bảo Anh cảm thấy tự ái được xoa dịu phần nào khi Quân tỏ ra quan

tâm đến các mối quan hệ mới mẻ của cô. Vậy là Quan cũng có ghen tức. Bảo Anh thầm cảm ơn "cơn ghen lịch sự" của Quân. Rồi sẽ có ngày Quân sẽ vò đầu bứt tóc, điếng hồn kinh ngạc khi biết người tình trong mộng của cô lại chính là Danh. Một sự sắp đặt thật trớ trêu của cuộc đời.

Bảo Anh có phần thanh thản hơn sau những buổi tối đi quanh quần bên Danh. Ít ra cô cũng cảm thấy không còn cô đơn trong những ngày sống gió này.

Danh lúc nào cũng ân cần với Bảo Anh. Mỗi lần gặp nhau Danh đều chứng tỏ tình yêu của anh dành cho cô còn dữ dội hơn ngày họ gặp nhau trên bãi biển.

o o o

Gã Khú biết ngay là Bảo Anh đang có tình ý với anh chàng chiều chiều hay đến đón cô. Gã bực bội ra mặt. Một hôm gã hỏi Ngọc Linh:

- Thăng cha đó phải bồ cô Bảo Anh không?

Ngọc Linh chế giễu:

- Anh gặp nó mà hỏi. Bồ hay không kệ nó, can dự gì tới anh.

Mặt gã hầm hầm:

- Được rồi, thăng cha đó không yên với tôi đâu.

- Anh này lạ chưa, anh có khùng không vậy?

- Hừ... nhìn cái tướng thăng chả biết ngay là thứ không đàng hoàng, chỉ được cái mã bánh bao. Mà cô nhìn xem tôi đâu có thua gì thăng chả.

Ngọc Linh không nhịn được cười:

- Anh hơn thăng cha đó đứt đuôi chứ lì. Bạn của Bảo Anh đâu có bằng anh.

Ngỡ Ngọc Linh khen thật, gã tí từng mở bóp chìa ra một tấm ảnh đã ố vàng khoe với cô:

- Mười lăm năm trước cô mà thấy tôi, bảo đảm cô mê tí thò lò.

Ngọc Linh liếc sơ tẩm hình:

- Anh đó hả... trông cũng bảnh tén.

- Tôi mà đem tẩm hình này đăng ký... tìm bạn bốn phương còn khối cô chết mê chết mệt.

- Anh có vẻ tự tin về nhan sắc của mình quá nhỉ! Mỗi tội. cái áo này anh thích lắm sao tôi thấy anh mặc hoài vậy?

Biết Ngọc Linh xỏ mình, gã hằm hằm bỏ đi chỗ khác. Gã lân la tới bắt chuyện với Bảo Anh, cô chỉ ừ hử cho có lệ. Thấy gã đứng đó lải nhải hoài, Bảo Anh bực mình nạt lớn:

- Tôi không rỗi hơi đâu mà nghe anh nói chuyện tầm phào. Ra ngoài đi cho người ta làm việc.

- Ô hay! Tôi là bảo vệ tôi có quyền kiểm tra.

- Tôi làm gì mà anh kiểm tra? Tối ngày cứ xộc mũi vào đời tư người khác, tọc mạch còn hơn đàn bà.

- Cô. cô không có quyền đi chơi với thằng cha đó.

- Lãng òm! Ai xúi anh theo dõi tôi vậy?

- Cô không biết đâu, thằng đó đều lắm.

- Anh đừng có nói xấu người ta. Anh biết gì nào?

- Ơ... bữa trước tôi thấy hấn đi chơi với một con nhỏ.

- Đi với ai kệ ảnh, không ai thèm đi với anh rồi anh tức hả?

- Tức chớ... hấn có gì đặc biệt đâu mà ai cũng chạy theo hấn?

- Ít ra cũng không bẻm mép, tọc mạch và già chuyện như anh. Tôi chưa thấy ai kỳ cục, vô duyên. Thôi anh làm ơn đi giùm cho tôi nhờ!

Khú cười khẩy rồi vênh váo bước ra ngoài.

Ngọc Linh nheo mắt hỏi bạn:

- Gì mà gây gỗ ồn ào quá vậy?

- Dai còn hơn giẻ rách hỏi ai không bực.

- Tại hấn si bà rồi.

- Gớm! Nghe muốn xỉu.

- Mới có tập một thôi. Qua tập hai còn gay hơn.
- Nghỉ giải lao chút xíu. Nhìn thấy mặt thẳng chả hết muốn làm.
- Chắc hẳn tưởng bà dễ dụ.

Bảo Anh than thở:

- Trong nhà thì chẳng ra sao, ra ngoài bị ám kiểu này... Chán mớ đời quá!

Ngọc Linh nhắc ghế ngồi xuống bên cạnh.

- Nhiều lúc thấy bà có vẻ buồn buồn, tôi không thích tọc mạch nên đâm ra vô tình. Có những ngày tôi cũng rơi vào tâm trạng chán chường chỉ muốn chết quách cho xong. Bảo Anh à, bà có chồng, có con, gia đình giàu có, lâu lâu lại có bạn trai đưa đón. Thế thì bà còn gút mắc chỗ nào?

- Tôi có muốn điều gì to tát đâu. Nhà cửa lạnh tanh, chồng chẳng đếm xỉa tới. Có một người chồng như vậy, thử hỏi bà có vui nổi không?

Ngọc Linh nhìn bạn tò mò:

- Chỉ có hai trường hợp, một là chồng bà có bồ, hai là vì anh ấy ghen.

- Cũng có lý. Nói thật với bà trước khi lấy Quân, tôi đã.. có cảm tình với Danh.

- Danh có vợ chưa?

- Chưa, Danh đang mong cho tôi ly dị để cưới tôi.

- Tào lao! Bà ngây thơ quá, người đàn ông nào cũng ích kỷ, cũng muốn có một người vợ hoàn hảo dù họ chẳng ra gì. Theo tôi bà nên hàn gắn lại với chồng đừng để say nắng với anh chàng Danh.

- Nhưng anh Quân là người đã đẩy tôi trở lại với Danh.

- Nghĩa là sao?

- Là hai người họ khá thân thiết với nhau, rồi rắm lắm.

- Bây giờ thì anh Quân biết chưa?

- Chưa, anh ấy không hề may mắn nghi ngờ người đàn ông đó là Danh.

- Như vậy chứng tỏ ông bạn Danh là người không tốt.

- Không hẳn thế, trong chuyện này chỉ có thể đổ lỗi cho con tim thôi. Con tim đi chơi lạc lối về...

- Tôi khuyên bà đừng lãng mạn quá. Anh Quân dẫu sao vẫn là người chồng thuộc hàng chất lượng cao, khó kiếm đấy!

Bảo Anh cười buồn:

- Có lẽ không nên lấy chồng là sướng nhất.

- Chưa chắc à. Trong muôn ngàn cái khổ thì cái khổ lấy chồng kể ra cũng còn sướng hơn là sống cô đơn.

- Bà chưa nếm mùi nên nói vậy. Thử vào cuộc rồi xem.

CHƯƠNG 12

Minh Lý thoáng bối rối trước cái nhìn dò xét của Hằng. Hình như cô ta không có cảm tình với mình khi nghe mình hỏi anh Danh. Giọng Hằng có vẻ khó chịu.

- Cô ngồi đó chờ, anh ấy vừa mới đi ra ngoài.

Minh Lý dè dặt hỏi:

- Lát nữa anh ấy có trở lại không chị?

- Tôi cũng không rõ, muốn tìm anh ấy thì đừng sốt ruột.

Nghe cái giọng không mấy thiện cảm của Hằng, Minh Lý ngồi nín thinh. Đã lỡ tới đây rồi, cô phải ráng chờ để gặp Danh. Chỉ vì một lẽ đơn giản là cô rất nhớ anh. Minh Lý sốt ruột đếm thời gian trôi qua.

Gần bốn giờ rồi sao Danh vẫn chưa về? Minh Lý cảm thấy buồn muốn khóc. Cô có dại dột lắm không khi ngồi đây chờ đợi, trong khi Danh bận việc thật hay là anh ấy đang vui thú nơi đâu?

Quân từ trong phòng bước ra. Anh hỏi Hằng:

- Cậu Danh đâu?

- Dạ anh ấy ra ngoài, có khách đợi này giờ.

Quân liếc qua và nhìn thấy Minh Lý. Cô gái khá xinh có vẻ thẹn thùng bối rối khi thấy anh nhìn. À có phải đây là nhân vật khiến cho Danh điên đầu một dạo? Quân nghĩ thế và bước sang salon ngồi đối diện với cô.

- Cô tìm cậu Danh?

- Dạ...

Minh Lý cúi mặt đan hai bàn tay vào nhau. Quân nhíu mày nghĩ ngợi, cô gái này có gì đặc biệt mà khiến cho Danh điên đảo? Cử chỉ e lệ của cô khiến Quân thấy có cảm tình, Quân hỏi cô gái:

- Cô có cần gặp cậu ấy không?

- Dạ. em rất cần gặp anh ấy.

- Tôi đoán là Danh không quay lại đây đâu. Tôi biết một chỗ cậu ấy hay uống cà phê. Nếu cô muốn thì tôi đưa đến đó.

Minh Lý chớp mắt:

- Có làm phiền anh không?

- Không có gì, cô đừng ngại. Cậu Danh cũng là bạn tôi.

Minh Lý chào Hằng rồi bước theo Quân. Cô không ngại đi bên người đàn ông lạ khi người ấy sẽ đưa cô đến tìm Danh.

Đến quán cà phê Quân kéo ghế cho Minh Lý ngồi rồi nhìn dáo dác tìm Danh. Gương mặt Minh Lý buồn thiu khi nghe Quân bảo:

- Không có Danh ở đây. Chúng ta ngồi uống nước một chút được không?

- Dạ không sao.

- Cô tên gì?

- Dạ, Minh Lý.

- Minh Lý uống gì?

- Dạ nước cam.

Quân gọi nước cam cho cô và cho mình ly cà phê đá. Cô gái này trông thật thanh thoát, nhìn nét mặt ngây thơ của cô, Quân chợt thấy thương hại. Hình như Minh Lý muốn hỏi Quân điều gì nhưng còn e ngại. Quân khuyến khích:

- Minh Lý cứ nói chuyện tự nhiên...

Minh Lý nhìn chàng:

- Anh Danh cũng là bạn của anh Hai em. Anh Hai em tên Quốc.

- Quốc làm ở công ty quảng cáo phải không?

- Dạ đúng rồi.

- Tưởng ai xa lạ, Quốc cũng là chỗ anh em. Vậy... Minh Lý quen Danh lâu rồi phải không?

Minh Lý dần dần cảm thấy tự nhiên. Cô nhìn Quân với vẻ tin cậy.

- Hồi trước anh Danh hay đến nhà em chơi, lúc em còn nhỏ thế này... gần đây không thấy anh ấy tới, nên em muốn tìm thăm xem ảnh có bị làm sao không.

Quân cười:

- Cô yên chí, Danh vẫn mạnh cùi cùi, cộp vật còn không sao.

Minh Lý thở ra:

- Vậy mà em cứ lo.

- Có một dạo cậu ta thất tình nặng. Sau đó lại thấy vui vẻ yêu đời. Nhân vật làm cho cậu ta đau khổ có phải là Minh Lý không?

Minh Lý đỏ mặt:

- Dạ... em không biết, lâu rồi em không gặp anh Danh. Anh Hai em vẫn thường nói anh Danh có rất nhiều người yêu.

- Minh Lý rất có cảm tình với cậu ấy, đúng không?

Minh Lý chớp mắt bối rối. Cô không che giấu được ai tình yêu thầm kín của mình, ngay cả với Quân, người mới gặp cô lần đầu, thoạt nhìn đã biết.

- Dạo này, anh Danh vui vẻ lắm hả anh?

Quân gật đầu.

- Hình như thế.

- Em mừng cho anh ấy.

Quân chợt thấy tội nghiệp cho cô gái đa sầu này. Cô ấy đang thất vọng vì mối tình đầu đơn phương. Vậy thì người con gái nào có đủ sức khuấy động tâm hồn Danh? Chìu! Quân không sao hiểu nổi.

o o o

Danh vừa bước lên bậc thềm, đã nghe giọng Hằng oang oang:

- Chiều hôm qua có người đẹp ngồi chờ anh hết hơi.

Danh nheo mắt bồn chồn:

- Thật không Hằng? Người đó đẹp ác ôn không?

- Đàn ông các anh thấy phát chán. Nghe nói tới người đẹp là mắt ông nào cũng sáng lên.

- Thì đời có bấy nhiêu đó là thi vị thôi mà.

Hằng bĩu môi:

- Thảo nào... anh Quân vừa nghe nói cũng lảng xảng chở đi tìm giúp.

- Anh Quân chở cô ấy đi tìm tôi?

- Ừ. tôi nghe loáng thoáng, hình như ảnh chở cô ta tới quán cà phê mà anh hay ngồi.

- Thôi được, cảm ơn Hằng nha.

Danh đi thẳng vào phòng làm việc của Quân. Thấy Quân, Danh cười giả lả:

- Nghe cô Hằng nói hôm qua anh tìm tôi phải không?

Quân gật nhẹ.

- Tôi thấy cô em gái cậu Quốc ngồi chờ cậu sốt ruột quá nên chở tới quán cà phê tìm cậu.

Danh ngồi thừ ra ghế.

- À... Minh Lý đấy mà.

- Cô bé trông cũng hay hay.

Danh tự trách mình:

- Tôi tệ quá, mấy tháng nay quên ghé thăm cô ấy.

Quân ướm thử:

- Đây có phải là nhân vật khiến cho cậu đảo điên dạo nào?

- Ồ, không... Minh Lý rất dễ thương... cô ấy luôn làm tôi hài lòng.
Tiếc là.

- Hay cậu phải lòng cô hoa hậu nào rồi?

Danh cười:

- Cỡ tôi sao dám với tới mấy nường ấy. Chả là vợ con vào thấy phiền phức quá đi thôi.

- Cậu chơi cờ cho lắm nhưng phải biết điểm dừng đó.

- Vợ chồng là duyên nợ mà anh. Anh có tin không? Khỏi cặp yêu nhau chí chết mà có lấy được nhau đâu!

Quân cười xòa:

- Lấy vợ cũng hên xui. Phụ nữ đôi khi thật phức tạp. Có trời may ra mới hiểu họ muốn gì.

- Như anh gọi là hên, có đúng không?

- Cũng chưa biết thế nào.

Danh để ý dò xét thái độ của Quân. Hỏi đến vậy mà anh ta chỉ nói mấy câu chung chung chẳng ăn nhập đâu vào đâu hết. Mà mình cũng vô duyên, tự nhiên thích xía vô chuyện của người ta, lại mong vợ chồng người ta bỏ nhau nữa chứ. Danh ơi mà là một thằng bạn tồi tệ! Mà đã dẫm lên những thân tình mà Quân đã dành cho mà. Quân đã coi mà như một thằng bạn thân, đã tin tưởng mà hết mực. Lẽ nào mà phản bội lại lòng tin ấy? Tình yêu đích thực sẽ khiến con người ta cao thượng hơn. Còn tình yêu của mà biến mà thành một đứa bạn hèn hạ đáng khinh bỉ đến thế sao Danh? Danh tự nguyện rửa mình đã đời rồi lại thấy thương cái thân đàn ông khốn khổ của mình. Trời xui đất khiến thế nào mà lại lui đầu vô nhà Quân để rồi gặp lại Bảo Anh trong tình huống trái khoáy này!

Trong lúc Danh thất lòng vì Bảo Anh thì Minh Lý cũng đang gặm nhấm nỗi buồn. Mỗi ngày qua đi, tình cảm cô dành cho anh như càng sâu đậm hơn. Vừa mới hôm nào Danh còn đối xử rất tốt với cô. Vậy mà bỗng dưng anh lặn mất tăm như biến khỏi trái đất này, hỏi sao cô không buồn cho được! Cô đã mạo muội tìm đến nhà Danh, nhưng hai ba lần cánh cửa đều đóng im ỉm. Cô lang thang qua những con đường quen thuộc, mong mỗi một sự tình cờ nào đó sẽ cho cô gặp Danh. Nhưng tuyệt nhiên không, chẳng có sự tình cờ cũng chẳng có phép màu nào!

Minh Lý dò hỏi ông anh mới biết được chỗ làm mới của Danh. Cô liêu lĩnh tới đó, để rồi trở về với nỗi cô đơn tuyệt vọng. Minh Lý như người mất hồn, tất cả đối với cô trở thành vô nghĩa, chỉ còn hình bóng Danh lung linh huyền ảo và cách xa vời vợi...!

o o o

Một buổi chiều, Minh Lý đang nằm vùi trong phòng thì chợt nghe tiếng Quốc ồn ào ngoài phòng khách.

- Lâu nay mày đuổi theo cô nào mà biệt tăm biệt dạng vậy?

- Mày chuyên môn nghề xấu cho bạn bè. Ngoài chuyện đó ra bộ tao không còn chuyện gì cho mày chú ý hết sao?

- Thì đó là điểm nổi bật của mày. Nội chuyện đó đủ mất hết thì giờ của mày.

Rõ ràng là giọng nói của Danh, dù đã lâu không được nghe nhưng Minh Lý không thể nào nhầm lẫn. Cô bối rối đưa mắt nhìn sang phòng khách. Danh nói gì đó và Quốc đứng lên.

- Để tao đi gọi nó.

Minh Lý hồi hộp quá, chắc là Danh muốn gặp cô. Biết nói gì với anh ấy đây? Cô không thể oán trách Danh vì Danh nào có hứa hẹn gì? Tất cả là do trái tim cô đặt không đúng chỗ.

Quốc tới trước cửa, gọi vọng vào:

- Minh Lý! Thăng Danh nó hỏi em kìa...

Minh Lý run giọng đáp:

- Dạ, anh nói ảnh chờ em một chút.

Minh Lý vội vàng thay áo và xoa lên má tí phấn hồng. Những đêm mất ngủ đã để lại dấu vết mệt mỏi trên đôi mắt thâm quầng của cô. Minh Lý hồi hộp bước ra phòng khách, Danh nhìn cô mỉm cười.

- Em có khỏe không?

- Dạ bình thường.

- Trông em có vẻ gầy đi.

- Dạo này em bận học thi.

Quốc đứng lên rút lui:

- Ngồi đây tiếp nó, anh đi tắm một chút.

Minh Lý ngồi xuống, cô không dám nhìn thẳng vào Danh. Nhìn thấy vẻ bối rối của Minh Lý, Danh động lòng xót thương.

- Hôm trước em có đến tìm anh phải không?

- Dạ... tại lâu quá không thấy anh lại chơi...

- Dạo này anh lu bu công việc, ít có thời gian rồi.

- Dạ.

- Em có giận anh không?

Minh Lý lắc đầu:

- Anh đâu có làm gì để em giận.

- Vậy thì. ghét anh?

- Chuyện đó không bao giờ.

- Minh Lý! Em thật là dễ thương. Anh rất có lỗi với em, lẽ ra những lần đó anh không nên rủ em đi chơi.

- Em có trách gì anh đâu.

- Anh biết, anh vẫn quý mến em như đứa em gái nhỏ, điều đó khiến em buồn. Anh không phải là người đàn ông lý tưởng, em hãy quên anh. Xung quanh em có nhiều người tốt hơn anh.

Minh Lý cắn chặt môi, cố nén cơn xúc động đang dâng lên trong lòng. Anh ấy đâu đến nỗi ngu ngơ. Anh ấy biết rõ tình cảm của ta và cay đắng thay, anh ấy đang từ chối.

- Anh yên tâm, em... em.

Minh Lý chưa nói hết lời, nước mắt đã tuôn rơi lã chã. Danh lúng túng bước tới đặt tay lên vai cô.

- Minh Lý! Hãy tha lỗi cho anh, anh thật đáng trách. Nếu cô ấy không xuất hiện, có lẽ... anh đã yêu em.

Đôi vai Minh Lý rung lên nhè nhẹ. Danh vẫn đứng đó vỗ về cô. Trong phút giây này Danh mới thấy là Minh Lý yêu mình biết mấy. Thật tội cho cô, nhưng Danh biết phải làm sao khi tình yêu của anh cũng đang đi vào con hẻm cụt.

Minh Lý lau nước mắt, đứng vụt dậy:

- Em. em không oán trách anh. Anh đâu có lỗi gì với em..

Cô bước nhanh về phòng để Danh ngồi đó với nỗi bồn thần như người có lỗi. Mấy phút sau, anh nghe Quốc lên tiếng:

- Sao đó mà? Tao biết Minh Lý nó thương mà, tao cản hoài mà nó không nghe.

Danh ngẩng lên:

- Quốc à, chỗ bè bạn, tao không biết nói sao. Nói thật với mà, tao thương Minh Lý như em gái.

Giọng Quốc gãy gọn:

- Đến bao giờ mà cảm thấy mệt mỏi với những cuộc tình sóng gió của mà, thì hãy nghĩ tới Minh Lý, nó sẽ là người vợ tốt.

- Chuyện ấy không xảy ra đâu. Mà tưởng thẳng như tao không khổ vì tình sao?

- Tao chỉ thấy các cô gái khổ vì mà.

- Riêng tao đau khổ vì một người. Mà có nhớ lần tụi mình đi nghỉ ở biển, có một cô gái đến yêu cầu tụi mình nhường cho một phòng trọ không?

- Sao lại không nhớ? Lần đó mà đeo dính cô ta, tao còn lạ gì, tên cô ta là...

- Bảo Anh! Tao đã yêu cô ấy ngay từ khi vừa nhìn thấy mặt. Vậy mà. duyên nợ cô ấy lại thuộc về người khác.

- Thì thôi chứ tiếc làm gì..?

- Mà nói nghe trớt quớt... Sau ngày cô ấy lấy chồng, tao đau khổ lắm, tao làm những chuyện điên điên như mà biết đó. Mới đây tao

gặp lại cô ấy.

Giọng Quốc từng từng:

- Rồi sao? Thấy người ta con cái đùm đề, người mập ú như cái lu, xách dép chạy.. nào nề rồi phải không?

- Thế thì còn nói làm gì, ngược lại là đấng khác.

- Đừng nói là trái tim mà đánh lô tô như trai mới lớn nhé.

- Mà cứ cà khía... đúng là cái đồ... Có biết là tình yêu không hề chết đi mà nó chỉ tạm lắng xuống và có dịp thì bùng dậy mãnh liệt không?

- Chưa hề biết, chỉ biết ngoác lỗ tai ra nghe thiên tình ca của mà. Còn chồng cô ta thì sao?

- Trớ trêu là ở chỗ đó. Bảo Anh vẫn sống với chồng, chính nhờ chồng cô ấy mà tụi tao gặp lại.

Quốc nhíu mày tỏ ý không hiểu. Danh chậm rãi tiếp:

- Trong thời gian này, mà phải hứa là giữ kín giùm tao. Mà có biết Bảo Anh là ai không?

- Thì... cái cô chạy tới tìm phòng trọ rồi mà yêu mê mết.

- Ngoài những điều ấy ra, cô ấy lại là... vợ của Quân, mà hiểu chưa?

Quốc trố mắt ngạc nhiên:

- Mà nói sao? Bảo Anh là vợ ông Quân, sếp của mà?

Danh gật đầu:

- Đúng vậy. Một lần Quân rủ rao về nhà chơi, tình cờ tao gặp lại Bảo Anh.

Quốc trách bạn:

- Thế thì mà bày quá. Ông Quân đối xử rất tốt với mà, đem mà về làm chung. Bây giờ mà định trả ơn bằng cách "cuỗm" vợ bạn sao?

- Từ từ, mà chưa hiểu gì hết, anh Quân và Bảo Anh đang sống ly thân. Hình như họ cũng không hạnh phúc.

- Họ có con chưa?

- Được một bé gái.

- Mày phiêu lưu quá. Gia đình nào chẳng có hồi sóng gió, đừng nên lợi dụng thời cơ "phỗng" vợ trên tay bạn. Chẳng hay ho gì đâu...

Danh nóng mặt:

- Đừng vội lên án tao. Tao yêu Bảo Anh và cô ấy cần có tao.

- Nếu là người khác thì tao không ngăn cản mà, đằng này, Bảo Anh là vợ anh Quân mày chớ nên làm càn, để rồi ân hận.

- Tao chỉ ân hận, trừ phi để mất Bảo Anh lần nữa.

- Ông Quân biết chuyện này không?

Danh lắc đầu:

- Biết sao được mà biết. Biết mà ông còn để tao sống yên à?

- Danh! Không phải vì Minh Lý mà tao ngăn cản mày. Theo tao mày nên giúp họ hàn gắn lại, dầu sao, họ cũng đã có con với nhau. Mày thử nghĩ, nếu không gặp lại mày thì vợ chồng họ có sút mé không?

Danh im lặng, chính điều này anh cũng không hiểu rõ. Trước đây, Quân vẫn tự hào về Bảo Anh, về không khí ấm áp, hạnh phúc trong gia đình họ. Chẳng lẽ Danh là người vô tình gây nên cơn sóng gió kia? Trước sau, Quân vẫn đối xử với Danh rất chân tình. Tâm sự riêng tư Quân cũng không hề giấu giếm, mọi chuyện buồn vui đều san sẻ cùng anh. Danh hiểu hơn ai hết cuộc sống rối rắm trong gia đình Quân. Có lý nào anh lại làm cho nó nát vụn ra? Nhưng còn tình yêu với Bảo Anh? Nhân danh tình yêu mình sẽ đấu tranh đến cùng...

- Mày hãy suy nghĩ trước khi hành động - Giọng Quốc lại vang lên - Sự ích kỷ sẽ hủy hoại tất cả.

- Biết rồi cha nội, cha chưa dính đòn nên nói ngon lắm. Nè, làm ơn giữ kín giùm tao.

- Xin ông tinh táo giùm con chút. Thông minh đến đâu mà đụng vô mấy mụ đàn bà đều trở nên ngu si mù quáng hết.

- Thôi, bớt cái miệng lại cho tao nhờ. Ngu thiệt, tự nhiên đâm đầu tới đây cho mày xài xế.

- Phải nói cho mày tỉnh ra. Ngay cả con Minh Lý cũng vậy, bạn bè tao thiếu gì thằng ngon lành thích nó. Vậy mà nó đại đột khoái cái thằng mày cà chớn. Tao hết nói nổi.

- Tao có muốn vậy đâu.

- Ngu gì mà ngu.

- Ừ, ai cũng ngu hết, chỉ có mình mày là khôn thôi.

- Khôn mà không có ma nào yêu kể cũng... không sướng lắm.

- Cái gì cha nội cũng muốn hết. Vậy mà mở miệng ra là dạy đời.

- Có lên mặt được với ai đâu, ngoài mày và con Minh Lý. Mà thôi, yêu đương chi cho mệt. Lúc nào cảm thấy muốn vợ, coi cô nào được được cưới phút một cái là xong.

- Thế hả? Thế mà tao đang định làm mai cô Hằng cho mày.

- Đó là tao nghĩ vậy, còn việc của mày thì mày cứ tiến hành. Tao không từ chối đâu.

- Tưởng gì... đồ láu cá!

Quốc ngoác miệng cười ha hả.

CHƯƠNG 13

Bảo Anh rất bực bội khi nghe gã Khú đơm đặt đủ thứ về cô. Khú moi móc ở đâu ra cả lô chuyện nhỏ, chuyện to rồi lê la bêu rếu Bảo Anh như mù đàn bà lảm mồm. Gã tọc mạch tìm hiểu những điều hết sức riêng tư của cô và kể lể với bất cứ người nào gã gặp. Không ai ưa gã, nhưng cũng thật thú vị khi được biết thêm vài khía cạnh về cuộc đời một cô gái đẹp, vì thế thiên hạ sẵn sàng nghe gã nói.

Bỗng chốc, Bảo Anh trở thành cái gai trước mắt mọi người. Đồng nghiệp nhìn cô khinh khỉnh, họ nghĩ là cô làm bộ làm tịch cốt che giấu cuộc sống bê bối của mình. Bảo Anh tức tối khi nghe những điều gã Khú gán cho cô. Nào là cô đang cặp bồ với

một vị giám đốc đã có vợ con, sau đó cô yêu luôn tay trợ lý. Chưa hết, gã còn nói trước đây Bảo Anh từng yêu gã, hiềm vì lúc ấy gã lại không thích cô... Bảo Anh bực nhất là chuyện vợ chồng cô đang lục đục, bằng cách nào gã lại biết mà cứ chĩa mồm vào bàn tán. Chán chường quá, Bảo Anh tìm đến Ngọc Linh than thở:

- Bực thật! Tôi có làm gì đâu mà thằng cha Khú ghét cay ghét đắng, lão nói xấu tôi đủ điều.

Ngọc Linh nhún vai:

- Nghề của thằng chả có bấy nhiêu đó thôi mà. Lúc đầu thấy ai gã cũng xum xoe tán tỉnh, không được thì... nói xấu cho bõ ghét.

- Đàn ông gì kỳ cục vậy?

- Thì đàn ông cũng có nhiều loại. Gã Khú là loại đặc biệt.

- Kiểu này chắc tôi nghĩ làm quá, nghe thiên hạ nói ra nói vào đầy nhóc lỗ tai.

- Sợ cái đếch gì? Để đó tôi chửi cho thằng chả một trận. Có lẽ thấy bà hay đi với anh Danh nên lão tức.

- Vô duyên! May mà chưa tọng trái chôm chôm nào vô miệng. Lỡ nuốt một trái chắc lão bảo tôi ăn của lão cả cây vàng.

- Khởi nói, ăn cả cái hột xoàn luôn, bà khởi ao ước...

Bảo Anh ngớ người ra.

- Thế thì hết chỗ nói.

- Bà cứ tỉnh bơ đi, ai biểu nhập vào tâm chi rồi buồn bực.

Bảo Anh ngồi làm việc mà đầu óc cứ nghĩ ngợi lan man. Cũng may gã Khú không còn lảng vảng ở đây để dò xét thái độ của cô. Bảo Anh hất mái tóc ra phía sau, chống tay buồn bã nhìn ra ngoài. Cô cảm thấy lòng bứt rứt không yên. Tại sao cô dễ chán nản thế này?

Lúc nãy Danh điện thoại đến bảo là cần gặp cô. Sợ lời ra tiếng vào nên thỉnh thoảng Bảo Anh mới nhận lời đi uống nước với Danh. Danh đợi cô ở một quán cà phê nào đó và Bảo Anh tự đến. Dù thỉnh thoảng cô mới đi cùng Danh nhưng mỗi lần bước chân về nhà, Bảo Anh như nhìn thấy ánh mắt của Quân nhìn cô trách móc. Cô thật sự hiểu rằng, với Danh chưa chắc là hạnh phúc.

Chiều chậm chạp đi qua. Nhớ tới cái hẹn của Danh, Bảo Anh cảm thấy hơi lưỡng lự. Giờ này có lẽ Quân đang tìm đến một nơi nào đó, thế thì tội tình gì cô ngồi đây nghĩ ngợi lung tung.

Nhìn đồng hồ, Bảo Anh giật mình. Cô vội vàng bước nhanh ra cổng, hẳn là Danh đang nóng lòng đợi cô.

Danh vụt đứng dậy khi thấy Bảo Anh ngơ ngác nhìn quanh. Bảo Anh đang bước đến gần anh, nụ cười quyến rũ như lần đầu mới gặp. Danh ngẩn ngơ nhìn cô không chớp mắt. Bảo Anh ngồi xuống hỏi nhỏ.

- Anh chờ có lâu không?

- Chờ bao lâu cũng được, chỉ sợ em không tới.

Bảo Anh gật gù:

- Anh đóng vai anh kếp si tình không đến nổi... tồi lăm.

Danh nghiêm mặt:

- Đừng cười cợt, Bảo Anh! Anh sẽ tự ái đấy. Em uống cà phê sữa nhé?

- Cho em nước cam đi.

- Hình như em đang buồn?

- Cười nè, buồn gì đâu...

- Anh mong đợi ngày chúng mình không còn phải lén lút tìm nhau.

- Anh lại nói đùa à. Anh quên là em có chồng rồi sao?

Danh thở dài:

- Anh không quên... Bảo Anh, em có hạnh phúc khi sống với Quân không?

Bảo Anh cắn môi tư lự:

- Em đã từng hạnh phúc.

Danh hỏi nhanh:

- Còn bây giờ em hết yêu anh Quân rồi chứ?

Bảo Anh im lặng. Sao hôm nay Danh đặt cho cô nhiều câu hỏi vậy? Thật tình lòng cô vẫn còn vương vấn. Sau lúc giận dỗi, tình yêu trong cô dành cho Quân vẫn còn nồng thắm. Bảo Anh chậm rãi nói:

- Anh Danh à, đó là chuyện riêng của em. Còn tình cảm của chúng mình, em nghĩ không nên tiến xa hơn. Em đang là người phụ nữ có chồng, em không thể dễ dàng dứt bỏ. Huống hồ chi. anh và anh Quân là chỗ bạn bè.

- Nhưng anh không thể sống thiếu em.

- Em tin sự thành thật của anh. Khi Quân chưa là gì của em, em đã không bỏ được anh ấy để theo anh. Tất cả đã muộn màng rồi anh à.

Giọng Danh chua xót:

- Em không yêu anh sao Bảo Anh?

- Những gì đã có giữa em và anh chưa thể gọi là tình yêu.

- Anh rất yêu em mà.

- Chỉ tình yêu của anh thôi thì chưa đủ.

- Thật là kinh khủng nếu một lần nữa anh để mất em.
- Rồi anh sẽ lãng quên như bốn năm qua anh chưa hề gặp em.
- Em suy nghĩ kỹ chưa?
- Em chẳng có gì để suy nghĩ cả. Em vẫn sống như từ bấy lâu nay.
- Em chịu làm cái bóng dật dờ bên cạnh anh Quân?
- Em nói rồi, đó là chuyện riêng của em...

Danh thở dài:

- Dù em nói thế nào, tình cảm anh dành cho em vẫn không thay đổi.
- Có lẽ em sẽ nghỉ làm ít lâu. Anh đừng đến đó tìm em.

Danh ngồi lặng đi nghe bao hy vọng sụp đổ. Bảo Anh cứng rắn và không dễ gì lay chuyển được lòng cô!

Cho đến lúc này Danh mới thấm thía những điều Quốc nói. Phải chăng tình yêu giữa Danh và Bảo Anh chỉ là những gợn sóng lăn tăn? Không, Bảo Anh là cơn bão ngầm dữ dội mà Danh không tài nào chạm tới, không tài nào giữ nổi!

Chia tay Bảo Anh, Danh gắng gượng mỉm cười. Ngày mai này anh lại tiếp nối cuộc hành trình đơn độc. Hạnh phúc không phải là sự cướp đoạt trên tay kẻ khác, hạnh phúc phải tự mình làm nên.

Quân ít khi có mặt ở nhà vào buổi tối. Không tiệc tùng chiêu đãi khách thì anh cũng rủ bạn bè đi uống vài ly bia hoặc tạt qua nhà cha mẹ. Quân im re không hề hé môi về chuyện bất hòa giữa hai vợ chồng nên ông bà cũng không hay biết. Mẹ Quân chỉ lấy làm lạ là Quân không chở mẹ con Bảo Anh đi cùng. Quân trả lời qua quýt khi nghe mẹ hỏi:

- Con đi làm về tạt ngang qua đây. Thôi để lần sau má à.
- Vợ chồng có giận hờn gì nói cho má biết. Liệu để cho tao đưa cháu nội đích tôn chứ...
- Từ từ, lo gì má.

- Má dặn hờ vậy đó, con đừng sanh tật mè mỡ bỏ bê vợ con, tội cho nó.

- Má yên tâm, không có gì đâu.

- Không giận hờn thì lần sau chở cháu nội về đây cho tao. Vợ chồng hòa thuận thì nhà cửa mới vui.

o o o

Lỡ hứa với mẹ nên chiều nay Quân về sớm. Chàng bảo Lan tắm rửa thay quần áo đẹp cho bé Quyên, chờ Bảo Anh về rồi cùng đi. Chờ tới hơn 7 giờ Bảo Anh vẫn chưa về, Quân đành phải chở con đi một mình. Quân nói dối mẹ là Bảo Anh nhức đầu cần nghỉ ngơi, nhưng bé Quyên đã láu táu khai.

- Bà nội ơi, mẹ giận ba không nói chuyện với ba.

Bà ngó Quân lom lom:

- Đó thấy chưa, tao đoán có sai đâu, vợ chồng hục hặc mà...

Quân đành cười trừ:

- Cô ấy giận con nên chiều nay tới chơi nhà cô bạn. Sợ cô ấy làm nư nên con chở bé Quyên đi luôn.

- Về nhà không thấy con nhỏ, nó lại lo cho coi.

- Không sao đâu má, con có dặn cô Lan rồi.

Bé Quyên quẩn quýt bên bà nội và mấy cô. Nó thỏ thẻ với bà nội rằng mẹ giận ba nên không ngủ chung với ba nữa.

Bà kêu Quân ra rầy, Quân vẫn chối leo léo bảo là không có gì nghiêm trọng, tính Bảo Anh hay hờn nhưng rất dễ làm lành.

Chơi chán, bé Quyên nhớ mẹ đòi về. Quân chợt thấy lòng buồn rười rượi. Tuy nói cứng với mẹ nhưng Quân biết là tình trạng căng thẳng với Bảo Anh vẫn còn gay go.

Bảo Anh vẫn nhìn Quân với ánh mắt giá băng. Bé Quyên vào tới cửa, Bảo Anh vội bồng con đi thay đồ rồi dỗ ngủ. Bảo Anh không

buồn quan tâm tới việc Quân vừa đưa con gái đi đâu. Quân định nói với cô vài lời, nhưng không hiểu sao anh chỉ im lặng thờ dài.

Nhiều buổi tối, chẳng hạn như tối nay, Bảo Anh đi đâu? Chắc hẳn là bên cạnh cô phải có một người đàn ông. Hẳn ta có đặc điểm gì mà Bảo Anh yêu thích? Hẳn có phải là người trước đây Bảo Anh đã yêu như có lần cô nói thẳng với anh?

Quân đưa mắt nhìn sang phòng Bảo Anh. Cánh cửa đã khép chặt, chỉ còn ánh đèn ngủ hắt hiu lọt qua ô cửa sổ. Quân chợt cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Rồi như không chịu nổi sự dẫn dắt bất xúc trong lòng, Quân bước sang đẩy mạnh cánh cửa. Bảo Anh đang nằm bên con, đôi mắt mở to nhìn lên trần nhà, cô

không hề tỏ ra bối rối khi Quân bước vào. Quân đứng cạnh giường nhìn cô đăm đăm:

- Em chưa ngủ phải không? Anh có điều này muốn nói..
- Để bé Quyên ngủ, anh ra ngoài trước đi.
- Em sẽ ra chứ?

Bảo Anh ngồi dậy gật đầu. Quân cúi xuống hôn con rồi lẳng lẳng bước ra ngoài. Chừng năm phút sau Bảo Anh mới ngồi xuống cạnh anh. Quân nhìn kỹ vợ, hình như Bảo Anh gầy và có vẻ xanh xao. Quân lên tiếng:

- Ba má hỏi thăm em. Hồi chiều anh có ý chờ em về cùng đi sang ông bà nội bé Quyên, nhưng em về trễ quá.

Bảo Anh hơi ngẩng lên:

- Sao anh không chịu nói trước.
- À... anh quên, anh cứ nghĩ là em về sớm.
- Anh đã nói với ba má chưa?
- Về chuyện gì?
- Thì còn chuyện gì vô đây nữa. Anh cứ đổ hết lỗi cho em.
- Em nghĩ anh như vậy à?

Bảo Anh cúi đầu im lặng. Cô nghe mắt mình cay cay. Giọng Quân lẳng xuống.

- Chỉ tại con bé Quyên nó khai báo với bà nội là mẹ giận ba nên má rầy anh. Anh chỉ nói là em hờn dỗi chút xíu rồi hết ngay. Chắc má sẽ tin anh. Đến giờ này, không ai nghi ngờ gì hạnh phúc của chúng mình. Dưới mắt mọi người, em vẫn là người vợ hoàn hảo của anh.

Quân có mĩa mai mình không vậy? Mới hôm nào Quân còn yêu cầu mình có làm gì cũng phải giữ gìn thể diện mà bây giờ mở miệng khen mình. Đúng là cái lưỡi không xương!

Bảo Anh hơi nhếch mép:

- Trước sau gì mọi người cũng biết.

Quân nhú mày.

- Ý em muốn thế nào?

Bảo Anh có vẻ suy tư:

- Ngay từ đầu em đã không có quyền lựa chọn, thì bây giờ tất cả tùy thuộc vào anh.

- Anh có đối xử tệ bạc với em không?

- Rất tệ là khác..

- Em thử cho ví dụ?

Bí quá Bảo Anh nói bừa:

- Là độc đoán... là lẳng nhăng...

- Nhưng chẳng lẽ em không thấy có lỗi với anh sao?

- Bây giờ anh muốn nói gì chẳng được. Không có em thì anh cũng có thiếu gì người...

- Bảo Anh à, chuyện cũ đối với anh đã thuộc về dĩ vãng. Trước đây nếu không muốn lấy anh sao em không chịu nói gì với anh hết. Bây giờ lỡ dở biết trách ai.

- Tại vì... người lớn đã sắp đặt, em không được cãi lời.

- Nếu đã chấp nhận như thế thì em hãy xếp nó vào một góc. Anh rất có thiện chí với em mà.

- Nhưng em chẳng làm gì sai.

- Em hãy nghiêm túc với mình đi. Có phải em lấy cớ muốn đi làm để lén lút gặp hắn ta?

Bảo Anh cảm thấy bị xúc phạm, cô gằn giọng:

- Không hề có chuyện đó, mà nếu có thì tất cả đều công khai.

- Công khai gặp nhau?

- Tất nhiên không chỉ có riêng hai người, mà có... nhiều người..

Bảo Anh định nói có cả anh nhưng cô kịp thời đổi lại. Cô cố tình trêu tức Quân, để Quân nếm thử cảm giác hờn ghen xem có dễ chịu không. Quả nhiên nét mặt Quân hăm hăm.

- Em và hắn thường hẹn hò ở đâu?

- Ở đâu cũng được anh thắc mắc làm gì.

- Em sống hiện đại quá, có chồng rồi vẫn gặp gỡ tình nhân!

- Anh đừng ăn nói hồ đồ. Em chưa làm điều gì trái khuấy thì anh không có quyền xúc phạm em.

Quân hỏi ướm:

- Nếu mình chia tay em sẽ đến với hắn chứ?

- Khỏi cần anh lo vì em chưa có ý định ràng buộc cuộc đời mình bên người đàn ông khác.

- Anh quên mất điều định nói với em. Má có sang đây hỏi em nên tỏ ra bình thường, đừng để má lo.

- Anh cũng có hiếu quá nhỉ?

- Anh giữ gìn cho em đấy.

Quân đưa tay định vuốt má cô, nhưng chạm phải cái nhìn sắc lạnh của Bảo Anh, cánh tay Quân buông thõng xuống thành ghế. Bảo Anh đứng dậy. Không thèm nhìn Quân, cô quay lưng đi một nước về phòng mình.

CHƯƠNG 14

Bảo Anh ngủ một giấc rồi thức dậy, cô dụi mắt nhìn đồng hồ, cây kim nhỏ chỉ số 3. Vẫn ngồi yên trên giường, Bảo Anh đắm chiêu nhìn qua khung cửa. Từng hạt mưa bay bay như gọi cho cô nỗi nhớ về những tháng ngày xa xưa mà giờ đây tất cả như chìm vào quên lãng. Từ ngày Bảo Anh lấy chồng, cha mẹ cô rất hài lòng với cuộc sống mà Bảo Anh đang có. Dưới mắt hai ông bà, Quân vẫn là chàng rể sáng giá. Bảo Anh không có thói quen tâm sự với mẹ, lần nào hai vợ chồng về chơi, Bảo Anh cũng tươi cười rạng rỡ nên ông bà cảm thấy yên tâm lắm.

Bảo Anh lại liên tưởng đến cuộc sống của cha mẹ trong mấy chục năm qua. Mẹ cô có nhàm chán không khi phải chịu đựng tính tình độc đoán gia trưởng của ba cô? Hay đó là sự chấp nhận mà những người phụ nữ an phận như mẹ phải cúi đầu cam chịu, coi như điều hiển nhiên. Cô thì không thể giống mẹ rồi.

Bảo Anh đứng phắt dậy. Cả ngày được nghỉ mà ở nhà thì phí quá. Cô quyết định ra phố sắm sửa cho đầu óc thư giãn tí chút. Hình như lâu rồi cô ít đi đâu một mình.

Lúc trở về nhà, vừa bước vô cửa Bảo Anh chợt sượng lại khi nghe giọng nói của Danh vắng vắng trong phòng khách. Thoái lui thì không kịp nên cô cứ đứng lợm lợm một lúc rồi đành phải bước vô chào.

- Chào anh, lâu ngày quá không thấy anh tới chơi.

Danh khẽ nhếch mép cười:

- Đâu dám tới quấy rầy anh chị. Chiều nay anh Quân kêu nhức đầu, nên tôi đi cùng với anh cho vui.

Quân cười gượng:

- Anh chóng mặt có chút xíu mà làm phiền cậu Danh quá. Em bảo Lan làm cơm mời Danh ở lại dùng luôn.

Danh khoát tay:

- Thôi để dịp khác, bây giờ tôi phải đi ngay.

- Cậu có hẹn hò với ai đâu mà gấp gáp vậy? Cậu bắt đầu khách sáo với tôi bao giờ thế?

- Tôi nói thật mà, tôi có chút việc riêng.

Bảo Anh cảm thấy không tiện nhưng cũng cố gắng mời một câu đưa đẩy:

- Anh Danh ở lại ăn cơm. Chẳng mấy khi anh mới đến đây.

Danh hơi khó xử khi phải đối mặt cùng một lúc với cả Bảo Anh và Quân. Danh đến đây với hy vọng gặp Bảo Anh vài phút rồi đi ngay. Danh muốn xem thử Quân và Bảo Anh đã làm lành chưa. Vì sao Bảo Anh không muốn gặp anh...

- Nếu chị mời thật tình thì tôi ở lại. Xin báo trước tôi ăn nhiều lắm đấy.

Quân cười tươi trong khi Bảo Anh thầm lo ngại. Cô lẳng lặng ra nhà sau dặn chị Lan mua thêm thức ăn rồi chuẩn bị dọn bàn. Bảo Anh lấy làm khó hiểu trước thái độ tự nhiên cởi mở của Quân. Quân kéo tay Danh ngồi vào bàn không quên mang ra một chai rượu.

Bảo Anh ngăn lại:

- Anh nhức đầu thì uống rượu làm gì?

Quân đáp gọn:

- Không sao, lâu lâu mới được ngồi ăn chung thế này. Hy vọng không làm phiền em.

Bất đắc dĩ Bảo Anh phải làm bà chủ nhà lịch sự. Cô ít tham gia vào câu chuyện của hai người đàn ông, chuyện của họ chẳng dính gì tới cô thì để ý làm gì cho mệt. Quân bắt đầu thăm rượu và chuyển đề tài.

- Danh nè, cậu tới thăm cô... cô Minh Lý chưa?

Danh ngược mắt nhìn Bảo Anh với một chút ngượng ngùng. Danh nghĩ đây chỉ là câu hỏi vô tình của Quân:

- Anh nhớ dai nhỉ! Tôi có tới rồi, cô bé đó cũng đầy lòng tự trọng.

- Theo tôi, cậu không nên làm khổ cô ấy. Vứt quách nỗi đau của cậu vào sọt rác đi và hãy đến với cô ấy là chắc ăn.

Bảo Anh lắng nghe với vẻ bàng quang. Cô cũng muốn hiểu thêm phần đời riêng tư của Danh nhưng không để lộ sự chú ý của mình. Danh phì cười:

- Anh mới gặp Minh Lý có một lần mà sao ủng hộ cô ấy dữ vậy?

- Tôi rất thực tế, còn cậu lúc nào cũng như ở trên mây. Cô gái mà cậu đeo đuổi chỉ là cái bóng, mà cái bóng thì không thể nào chụp bắt. Minh Lý không nói nhiều, nhưng nhìn ánh mắt của cô ấy, tôi biết tình cảm cô ấy dành cho cậu rất sâu đậm.

- Cũng xui cho Minh Lý chọn nhầm đối tượng. Chỉ sợ thằng Quốc nó buồn, nhưng mong sao nó biết suy nghĩ, không cho là tôi dụ dỗ em gái nó.

Quay sang Bảo Anh, Danh tiếp:

- Ở đời có nhiều chuyện rất lạ, phải không chị? Số tôi đen đui nên không gặp được tình yêu bình thường.

Bảo Anh nói nhỏ:

- Tại anh thích phiêu lưu mạo hiểm. Có khi đau khổ mà chẳng đến đâu, chuyện tình cảm thì không ai có thể truyền đạt kinh nghiệm của mình.

- Tôi chỉ mong cái hạnh phúc bình thường như anh... chị.

Quân xen vào:

- Thì cưới Minh Lý đi, cậu sẽ có cái gọi là... bình thường.

- Nhưng tôi chẳng mang lại gì cho cô ấy ngoài một trái tim đầy thương tích.

Bảo Anh quay mặt đi, tránh nhìn ánh mắt của Danh:

- Anh tôn thờ làm gì một tình yêu vô vọng!

Danh chống chế:

- Tôi vẫn còn hy vọng đấy chứ!

Quân cười nhạt:

- Thần tượng còn sụp đổ, bởi vậy đừng nên đi tìm những cái xa vời. Có trong tay chưa chắc là giữ nổi.

Biết Quân ám chỉ mình, Bảo Anh trở lại tư thế bà chủ nhà.

- Anh Danh nếm thử món bò nướng tiêu này đi. Nãy giờ chẳng thấy anh ăn gì.

- Cám ơn chị, để tôi tự nhiên.

Quân lại rót thêm rượu vào ly rồi quay sang nói với Bảo Anh.

- Cho phép anh được say cùng Danh. Em chưa bao giờ chứng kiến chuyện say sưa của anh mà...

- Anh uống vừa phải thôi, em rất sợ người say.

- Vì người say hay nói sự thật phải không em?

Cả Danh và Bảo Anh đều giật mình. Quân định bày trò gì đây khi thốt ra câu ấy? Gương mặt Quân đỏ bừng, ánh mắt Quân như hai hòn than rực sáng. Quân nâng ly rượu của mình lên rồi nhìn Danh.

- Nào uống đi! Chúc mừng tình bạn của chúng ta.

Danh cảm thấy đầu óc hơi chệnh choáng, nhưng Danh không thể từ chối ly rượu mời của Quân. Uống cạn ly rượu, Danh nhắm mắt ngả người ra ghế. Bảo Anh lo ngại nhìn hai người đàn ông. Cô biết lòng Danh đang bị giằng xé dữ dội giữa tình yêu và tình bạn. Danh đang ngây người nhìn Quân, cố giữ cho giọng nói thật bình thản.

- Anh Quân nè, có lẽ tôi nghe lời anh, tôi sẽ cưới Minh Lý. Tôi thử thách cô ấy hơi nhiều, thời gian qua chúng tôi giận nhau...

Quân chồm tới vỗ vai bạn:

- Vừa nhìn thấy cô ấy tôi đã biết ngay. Thế mà cậu còn đùa với tôi.

- Tôi muốn để anh khách quan nhận xét. Vì ngoài cô ấy thì còn ai trên đời này biết trân trọng tình yêu của tôi?

- Tới giờ phút này cậu mới chịu bộc bạch nỗi lòng. Tôi phải phạt cậu một ly nữa.

Quân cầm chai rượu định rót tiếp nhưng Danh đã đưa tay ngăn lại:

- Anh tha cho tôi, tôi không hợp với loại rượu này. Tôi phải tỉnh táo để còn về nhà nữa chứ.

- Khỏi cần, cậu cứ ở đây ngủ với tôi.

Ánh mắt Danh mơ màng dừng lại nơi Bảo Anh.

- Đâu có được, chị Bảo Anh sẽ tống tôi ra đường.

Bảo Anh cảm thấy khó chịu trước cái nhìn của Danh.

- Có lẽ anh ấy còn đến nơi hẹn hò... Phụ nữ thường không thích người yêu uống rượu.

- Tôi lỡ hẹn một lần không sao. Minh Lý đã quen chịu đựng sự thất thường của tôi.

- Nhưng anh không nên làm buồn lòng cô ấy. Đến một lúc nào đó, sự chịu đựng sẽ trở thành nhàm chán. Đàn ông các anh hay chủ quan quá.

Câu trách nhẹ nhàng của Bảo Anh khiến Quân chột dạ. Trong trạng thái lơ mơ bèn bồng, Quân có cảm tưởng như những ngày sóng gió đã qua, Bảo Anh vẫn dành cho anh câu yêu thương nồng ấm.

- Hình như anh Quân say rồi - Danh lên tiếng.

- Anh dìu anh ấy về phòng giùm tôi.

Quân nhắm nghiền đôi mắt, tai vẫn nghe giọng nói đầy lo lắng của Bảo Anh.

- Anh ấy đang mệt mà uống nhiều quá. Anh Danh, Quân vẫn thường say sưa như thế phải không?

- Khi nào có chuyện buồn ảnh mới uống nhiều. Bảo Anh, đừng để anh Quân sa ngã!

- Sao anh lại khuyên tôi? Với anh Quân thì chỉ có chuyện vui chứ làm gì có chuyện buồn.

- Tôi xin lỗi Bảo Anh - ngay cả tôi và Bảo Anh, chưa ai hiểu hết anh Quân. Những chuyện anh làm chỉ là trò phù phiếm. Tôi khâm phục anh Quân và cả Bảo Anh...

- Anh có say không vậy?

- Bảo Anh nghĩ sao cũng được, chính lúc này tôi mới thật sự tỉnh táo.

- Nhờ nhắc tên cô Minh Lý nào đó nên anh sực tỉnh phải không?

- Minh Lý là cô bạn gái mà tôi quý mến. Anh Quân cũng biết cô ấy.

- Tôi thật sự mừng cho anh.

Danh nhìn Bảo Anh không chớp mắt.

- Đó cũng là một trò phù phiếm của tôi.

o o o

Sau khi đỡ Quân vào phòng riêng, Danh lặng lẽ ra về. Ngoài đường trời đang lác rắc mưa. Danh vẫn lao vun vút trong mưa như người chạy trốn. Những lời khước từ của Bảo Anh hôm nào như giọt buồn âm thầm vỡ ra khiến lòng Danh tê tái. Danh không thể mặc nhiên chà đạp lên tình bạn chân thành của Quân, dù cho việc Danh đến với Bảo Anh là điều hợp lý. Huống hồ gì Bảo Anh đã nói thẳng đó là việc riêng của cô thì Danh đâu có quyền xen vào. Trong một thoáng tuyệt vọng không làm chủ được mình, Danh rồ mạnh tay ga, chiếc xe chồm lên húc mạnh vào chiếc Dream đi cùng nhiều. Hai chiếc xe đổ kèn ra nền đường loang loáng nước.

Khi được đưa vào bệnh viện, Danh cũng không biết là tai nạn đã xảy ra với mình, Danh bị mất trí nhớ vì vết thương khá nặng ở đầu. Vô tình Danh đã gây ra tai nạn cho mình và cho cả người không quen biết. Người đàn ông điều khiển chiếc Dream chỉ xây xát nhẹ, băng bó vết thương xong, anh ta được về. Chuyện xui xẻo là điều không ai muốn,

vả lại thấy Danh bị nặng hơn mình nên anh ta cũng không muốn ở lại
chỉ tổ rước thêm phiền hà rắc rối.

CHƯƠNG 15

Khi Quân và Bảo Anh bước vào thì Danh vẫn còn trong tình trạng mê man. Chỉ có Quốc và vài người bạn thân thay phiên nhau chăm sóc cho Danh. Bảo Anh không cầm nổi nước mắt khi thấy Danh nằm thiu thiu trên giường bệnh, đầu quấn băng trắng toát. Cô lặng lẽ đưa khăn chùi mắt.

Quân ân hận vì lỡ ép Danh uống rượu. Tối hôm đó, Quân cũng say quá nên không hay Danh về từ lúc nào. Mãi đến sáng hôm sau, Quân vừa bước chân vào công ty, cô Hằng hốt hoảng báo tin Danh bị tai nạn và được đưa vào bệnh viện. Quân tức tốc chạy tới nơi hỏi thăm và báo tin cho gia đình Danh hay, nhưng tới giờ này vẫn chưa thấy ai vào. Danh tách khỏi gia đình từ lâu vì mẹ anh mất sớm, ba đang sống với người vợ kế. Dường như giữa hai cha con Danh có sự bất đồng, do đó không thấy Danh nhắc tới gia đình mình.

Qua chẩn đoán ban đầu, bác sĩ cho biết Danh bị chấn thương nặng ở vùng đầu. Tình trạng sức khỏe khá nguy kịch. Họ hội chẩn và quyết định mổ cho Danh càng sớm càng tốt. Ca mổ cứu Danh thoát khỏi lưỡi hái tử thần và mãi đến sáng nay, một tuần trôi qua Danh mới được chuyển từ phòng hồi sức ra ngoài.

Quốc kéo ghế mời Bảo Anh ngồi và lắc đầu ái ngại:

- Thật rủi ro hết sức, tôi tưởng đâu nó tiêu đời rồi.
- Liệu sau này anh ấy có... bình thường không anh?
- Vết thương cũng ảnh hưởng đó, chắc là sẽ man man.
- Gia đình anh Danh chẳng còn ai sao?
- Còn ông già, hình như ông bận đi họp hội cả nửa tháng nay rồi.

Bảo Anh nhìn Quốc, trông anh chàng này quen quen, hình như cô đã gặp ở đâu rồi.

- Mấy hôm nay chắc anh cực dữ?

Quốc cười buồn:

- Thì có ai lo cho nó đâu, anh Quân cũng phải chạy tới chạy lui mệt ngất ngư.

Quân thở phào:

- Hết lo chết rồi, chờ cậu ta mạnh, tôi dần cho một trận.

Quốc có vẻ hiểu biết:

- Tình dục là hăn bắt đầu quậy cho coi. Thấy mấy ông kia mà phát ớn.

Ý Quốc muốn nói đến những bệnh nhân nằm cùng phòng với Danh.

Quân quay sang giới thiệu:

- Đây là Quốc, bạn thân của Danh và cũng là bạn anh. Còn đây là bà xã mình.

Quốc cười ý nhị:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì tôi và chị có biết nhau.

Bảo Anh căn môi tư lự, nếu nhận Quốc là người quen thì mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối. Còn không thì mình vô tình quá. Cô cúi mặt như người có lỗi.

- Xin lỗi anh, lâu quá tôi không nhớ..

- Chẳng có gì đâu chị. Quan trọng là hôm nay Danh đã qua cơn nguy kịch.

Quân xen vào:

- Thôi cậu về nghỉ ngơi đi, để tôi ở lại canh hăn.

- Về nhà tôi cũng không yên tâm, nhưng phải tắm rửa thay đồ cái đã, mình mấy hôm hăm như thẳng tù.

Bảo Anh tỏ vẻ thông cảm.

- Không sao đâu, anh cứ về đi, tôi và anh Quân sẽ ở lại.

Nhìn nét mặt lo lắng chân tình của Bảo Anh, Quốc chột thấy xúc động dạt dào. Cũng có thể Bảo Anh nặng tình yêu Danh, nhưng hoàn

cảnh bắt buộc hai người xa nhau. Giờ đây gặp lại, không biết họ sẽ giải quyết thế nào. Mấy đêm rồi mất ngủ, Quốc cũng thối mệ, Quốc dặn dò Quân mấy câu rồi chào Bảo Anh.

- Tôi không buồn vì chị không nhận ra tôi. Còn tôi vừa trông thấy chị, tôi đã nhận ra ngay.

Bảo Anh cười buồn:

- Tính tôi hay quên, có gì không phải anh bỏ qua cho.

- Tôi về đây, lát nữa sẽ có mấy thằng kéo tới.

Quốc đi rồi, chỉ còn hai vợ chồng đưa mắt nhìn Danh.

o o o

Từ ngày Danh bị tai nạn. Bảo Anh lo lắng bồn chồn. Cô thầm oán trách Quân, nhưng thấy Quân cuống quýt lảng xãng mất ăn mất ngủ, Bảo Anh không biết nói sao. Hôm nào từ bệnh viện trở về, Quân cũng gặp cô thông tin ngắn gọn về tình trạng sức khỏe của Danh. Ngày đêm, Bảo Anh mong mỗi nguyện cầu cho Danh thoát tay thần chết. Cô sẽ ân hận biết mấy nếu Danh có mệnh hệ nào. Trưa nay, Bảo Anh nằng nặc đòi theo Quân vô bệnh viện. Cô không cầm được nước mắt khi nhìn thấy Danh. Bảo Anh quay đi nén cơn xúc động nghẹn ngào.

Quân cũng ngồi im lặng, đầu óc chằng mệt mõi rã rời. Quân thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy Bảo Anh đau đớn khổ sở. Tình cảm phụ nữ thật lạ lùng, mới hôm nào cô tỏ ra không thích Danh, vậy mà bây giờ nước mắt lại tuôn rơi lã chã. Quân dè dặt bảo cô:

- Em không nên xúc động mạnh, hay là em cứ về đi.

Bảo Anh lắc đầu:

- Em muốn nhìn thấy anh ấy tỉnh lại.

- Hình như Quốc biết em?

- Em cũng không nhớ nữa.

Bảo Anh mím chặt môi, ánh mắt thần thờ theo dõi từng hơi thở khó nhọc của Danh. Quan hệ giữa cô và Quân bớt căng thẳng khi họ cùng quan tâm đến một mối lo.

- Anh Danh phải nằm lại đây lâu lắm hử anh?

- Khoảng một tháng trở lại.

Bảo Anh lăm bẫm:

- Không ai biết được điều gì đang đợi mình nữa..

Có tiếng động nhẹ ngoài cửa, Minh Lý đang ngấp ngừng nhìn hai người bằng đôi mắt to ngỡ ngác. Quân cười nhẹ:

- À, Minh Lý, vào đi cô bé...

Cô gái bẽn lễn bước vào gật đầu chào Bảo Anh.

- Vừa tan học xong, em vội đến đây.

- Quốc mới về đó.

- Dạ, em có gặp. Anh Danh vẫn chưa tỉnh hả anh? Minh Lý bước tới cạnh giường. Cô chỉ chực gục xuống bên Danh khóc nức nở. Bảo Anh chợt thấy thương mình, thương cô gái và thương cho những mối tình vụng dại trên đời.

Minh Lý như không còn nhìn thấy gì ngoài xác thân tiều tụy của Danh. Những giọt nước mắt đã đọng đầy trong mắt cô. Bảo Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô hỏi khẽ:

- Em yêu anh ấy lắm phải không?

Minh Lý gật đầu không che giấu tình cảm của mình.

- Chị, anh ấy có qua khỏi không?

Bảo Anh tan nát cõi lòng, nhưng thấy Minh Lý còn đáng thương hơn, cô tìm lời an ủi:

- Cơn nguy hiểm đã qua, hy vọng anh ấy sẽ mau bình phục.

Quân dụi dàng nhìn Minh Lý:

- Tối hôm ấy Danh ở nhà chúng tôi, cậu ấy luôn nhắc tới Minh Lý.

Minh Lý cúi đầu buồn bã:

- Giờ em không mong ước gì hơn được thấy anh Danh bình phục.

- Em thật tốt!

Vừa lúc ấy có nhiều tiếng lao xao ngoài hành lang. Bình, Thái và hai ba người đàn ông nữa bước vào. Bảo Anh ngỡ ngỡ nhận ra những người quen xưa. Thái bước tới rồi chợt sững lại nhú mày nhìn Bảo Anh.

- Xin lỗi, tôi trông chị quen quen...

Bảo Anh chưa kịp trả lời thì Bình đã reo lên.

- A... cô gái trên bãi biển năm xưa đây mà! Chị chẳng thay đổi mấy.

Bảo Anh ngần ngại đưa mắt nhìn Quân, lúc ấy Quân đang trò chuyện cùng Minh Lý. Dường như Quân đã quen với những vị khách mới vào nên không hề tỏ vẻ lưu tâm. Bảo Anh rất lúng túng trước sự gặp gỡ bất ngờ này, cô nói khẽ khàng:

- Máy anh ngồi đi.

Bình cười láu táu:

- Thăng Danh hay thật, nó kín như bưng.

Bảo Anh lo ngại những lời nói vô tình của Bình và Thái sẽ gây nên sự hiểu lầm. Cũng may lúc ấy, Bình quay sang đỡ dành Minh Lý.

- Em khóc làm gì, vài hôm nữa hẳn lại khỏe như vâm. Thăng này tốt phước thật!

Minh Lý ngược ngừng lau khô nước mắt:

- Gặp mặt em là anh cứ trêu không hà.

Danh cất tiếng rên nho nhỏ. Mọi người vây quanh giường bệnh. Minh Lý lại mếu máo:

- Chắc anh ấy đau lắm, em đứt tay chút xíu mà còn đau thấu trời.

Bảo Anh lặng lẽ bước ra ngoài. Lát sau Quân đến cạnh cô.

- Chúng ta về thôi, đã có mấy ông mãnh này vào rồi.

Bảo Anh không thể yên lòng, nhưng cô không còn cách nào khác hơn là bước nhanh ra khỏi chốn này. Nhất định sau lưng cô là những lời bàn tán. Khi bước xuống cầu thang, Quân chợt cầm tay cô.

- Không khí bệnh viện chắc làm em khó chịu...

Bảo Anh bối rối:

- Em hơi chóng mặt.

- Mai mốt em không nên đến nay, để mình anh đi được rồi.

Bảo Anh chợt thấy đầu óc quay cuồng, cô níu chặt tay Quân khi qua dãy hành lang.

- Ra khỏi đây em sẽ khỏe - Giọng Quân ôn tồn.

Về tới nhà, Bảo Anh gắng gượng bước về phòng riêng rồi ngã phịch xuống giường. Lát sau Quân vào, trên tay cầm ly nước chanh. Thấy Bảo Anh nằm mê mết, chàng đặt tay lên trán cô. Hình như Bảo Anh hâm hấp nóng.

- Em ngồi dậy uống ly nước chanh cho khỏe.

Nghe tiếng Quân, Bảo Anh từ từ mở mắt.

- Cảm ơn anh. Anh cứ để đó cho em.

Bảo Anh cảm nhận hơi ấm từ bàn tay anh đang truyền sang cho cô.

- Cả tuần nay anh thật lo âu, em cũng lo như anh phải không?

Có thật là Quân không nghi ngờ? Bảo Anh nhìn Quân hỏi một cách e dè:

- Anh Quân, anh cũng quen... với những người hồi nãy?

- Bạn bè xúm lại lo cho Danh, riết rồi thành quen hết. Mà có vẻ như em cũng biết họ?

Bảo Anh gật nhẹ.

- Em có biết sơ sơ.

Quân đứng dậy, bưng ly nước đưa cho cô:

- Em uống rồi nằm nghỉ, anh phải đi làm. Lúc nào yên ổn, chúng mình sẽ nói chuyện nhiều. Em đồng ý không?

Bảo Anh chợt thấy hoang mang. Cô đón ly nước từ tay Quân và nhìn anh đăm đăm. Quân nói thế với hàm ý gì? Hay Quân đang muốn gài mình vào bẫy? Sự nghi ngờ trong phút chốc khiến mọi tình cảm

trong lòng Bảo Anh như ngội lạnh. Cô đặt ly nước xuống bàn và ơ hồ nhìn theo bóng Quân xa dần ngoài cửa.

Những ngày sau, Bảo Anh không đến bệnh viện thăm Danh, nhưng cô biết khá chi tiết về những biến chuyển bệnh trạng của người bệnh. Danh dần dần hồi phục trí nhớ và nhận ra từng gương mặt bạn bè. Hình như Danh có nhắc tới Bảo Anh, Quân

nói điều ấy với cô mà nét mặt không vui. Sáng nay Bảo Anh quyết định tới thăm Danh, cô nghĩ giờ này chắc ít người lui tới. Bảo Anh mua một hộp sữa và một giỏ trái cây tới bệnh viện..

Lúc Bảo Anh bước vô phòng thì Danh đang ngồi trên giường, đầu vẫn quấn đầy băng. Trông Danh có vẻ xanh xao nhưng đôi mắt nhìn đã có hồn. Một nét vui mừng hiện ra trong mắt Danh, anh mấp máy đôi môi:

- Bảo Anh!

Cô đặt mấy túi giấy lên bàn rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh giường:

- Anh cảm thấy thế nào, trong người khỏe chưa?

- Đầu còn nhức quá, không ngờ thần chết lại chê mình.

- Anh còn nhớ chuyện xảy ra lúc ấy không?

- Hoàn toàn không nhớ gì hết.

- Giá như lúc ấy anh ở lại.

- Tôi ở lại biết đâu lại xảy ra chuyện khác.

- Anh đừng nghĩ ngợi nhiều, hãy để cho đầu óc thư thái.

- Trông có ghê lắm không?

- Chẳng hề gì, tôi đã đến đây từ lúc anh chưa tỉnh.

- Tự nhiên tôi được nhiều người chăm sóc, nhưng tôi chỉ nhớ Bảo Anh.

- Nhớ tôi thì càng mệt thêm, anh nên dành tình cảm ấy cho Minh Lý.

- À, Minh Lý, tội nghiệp cô ấy. Bảo Anh cũng biết Minh Lý nữa ư?

- Tôi đã gặp hầu hết người quen của anh, kể cả mấy ông mãnh ngày ấy.

- Hèn nào mấy tên đó cứ kháo nhau đủ chuyện. Tôi cứ tưởng thằng Quốc nó kể hết rồi.

- Kể chuyện gì?

- Chuyện.... giữa tôi và Bảo Anh, nó là người duy nhất biết.

Bảo Anh thoáng giật mình.

- Nếu vậy thế nào anh Quân cũng đoán ra. Ảnh đâu có lạ gì mấy ông bạn của anh.

Danh hơi ngả người ra sau, lim dim đôi mắt.

- Chiều nào anh Quân cũng ghé thăm tôi. Anh ấy là người bạn tốt nhất trên đời, so với anh Quân tôi chỉ là con người tầm thường. Rồi đây tôi chẳng còn dịp nào trò chuyện với Bảo Anh. Xa Bảo Anh tôi đau khổ vô cùng, nhưng tôi chỉ muốn Bảo Anh thật sự hạnh phúc. Nếu anh Quân có lỗi lầm gì, Bảo Anh hãy tha thứ cho anh ấy. Bảo Anh chưa hiểu là Bảo Anh quan trọng thế nào đối với anh ấy.

- Mới năm viện có hai tuần mà anh suy nghĩ nhiều vậy?

- Chỉ có lúc này tôi mới thật sự nhìn lại mình. Bảo Anh hoàn toàn có lý khi từ chối tình yêu của tôi.

- Anh đừng tự hạ mình, có lúc tôi đã nghĩ về anh rất nhiều. Nếu anh Quân cư xử tệ bạc, có lẽ tôi đã đến với anh. Nhưng tôi cảm thấy không dễ dàng chút nào khi dứt bỏ anh ấy. Tôi không thể nào quên được những năm tháng sống bên Quân, tôi tự ái khi biết Quân có nhiều người yêu... Và rồi tôi cũng có chút mềm lòng với anh. Tôi tự mâu thuẫn với chính mình.

- Tôi biết, tôi chỉ chiếm được một góc khiêm nhường trong trái tim Bảo Anh, tôi không có quyền đòi hỏi.

- Anh hãy dành tình cảm ấy cho Minh Lý. Cô ấy đã yêu anh bằng tất cả tấm lòng.

Danh cười nhăn nhú:

- Thương tật thế này làm sao dám nghĩ tới ai. Hồng chừng bác sĩ cấm lấy vợ luôn, thì tôi ở vậy tôn thờ hình bóng Bảo Anh.

- Không có gì phải bi quan hết. Tôi pha sữa anh uống nhé.

- Bảo Anh cứ để đấy, lát nữa thằng Quốc sẽ vào. Có Bảo Anh ngồi bên cạnh là tôi khỏe rồi.

- Tôi sẽ đến thăm anh, nhưng nói trước là tôi sẽ đi với anh Quân.

Danh nhại lại:

- Đó là chuyện riêng của Bảo Anh mà...

- Thế là mừng rồi, anh đã tỉnh như sáo.

- Ồ! Nãy giờ Bảo Anh tưởng tôi nói mê hả?

- Không, anh nằm nghỉ đi, anh ngồi hơi lâu rồi đó.

Danh ngoan ngoãn nghe lời. Bảo Anh thấy ở lâu không tiện, cô kéo mền đắp cho Danh, rồi dịu dàng bảo:

- Tôi về đây, lần sau tôi đến, anh phải khỏe hơn đấy.

- Nhất định là như thế.

Bảo Anh bước dọc theo hành lang. Một luồng gió thổi tới, cô thấy tâm hồn mình nhẹ tênh. Phải rồi, cô phải "hỏi tội" Quân về những lá thư, sẽ bắt anh kể về cô gái tuổi Dần và bắt anh hứa không lém phéng với cô ta nữa. Về phần mình, cô cũng sẽ giải thích cặn kẽ để xóa tan mọi nỗi nghi ngờ trong lòng anh. Bảo Anh tin rằng, sau những gì xảy ra họ sẽ càng hiểu nhau và gắn bó với nhau hơn.

CHƯƠNG 16

Quân ném tờ báo lên bàn với thái độ nóng nảy, Quân chỉ muốn đập phá một cái gì đó cho hả cơn bực bội. Thiên hạ ắt đã cười vào mũi mà Quân nào hay biết. Có phải Quân quá chủ quan khinh địch để rồi giờ này mới vỡ lẽ ra. "Sao hãn không chết quách cho rồi!". Quân lầm bầm nguyền rủa thẳng tội đồ phản phé.

Quân ôm đầu ngồi phịch xuống salon. Anh xâu chuỗi lại các sự việc xảy ra từ ngày Danh xuất hiện trong ngôi nhà này. Quân trách mình quá chủ quan tin bạn dù biết rằng trong quá khứ hãn đã từng nổi đình nổi đám. Còn Bảo Anh sao lại dễ dàng choáng ngợp trước cái mẽ hào hoa của hãn? Đã thế mình lại trút hết những điều riêng tư, đúng là làm trò cho Danh cười nhạo.

Hồi sáng Quân không định đi thăm Danh, nhưng nghĩ sao Quân lại lò dò đến để chiều khỏi phải vô. Tới trước hành lang, thấy cánh cửa khép hờ, Quân lần khân đứng lại. Nghe có giọng nói phụ nữ phía bên trong, Quân cứ ngỡ là Minh Lý, nhưng không phải. Quân lạng người khi nhận ra Bảo Anh đang thì thầm điều gì đó với Danh. Bước vô rõ ràng là không tiện nên Quân quyết định trở ra ngoài. Anh tới bãi lấy xe và đứng vào một chỗ khuất chờ đợi. Mười phút sau Bảo Anh thông thả bước ra, cô vẫy chiếc taxi và leo lên.

Buổi chiều Quân về nhà Bảo Anh đón anh với sắc mặt thật vui tươi, nhưng Quân cứ lăm lăm lì lì nên Bảo Anh muốn nói gì đó đâm ra cụt hứng.

Sự dồn nén căng thẳng khiến Quân già hãn đi. Nhiều buổi tối Quân sợ đối mặt với Bảo Anh, sợ những lời mào đầu gợi chuyện của cô, để rồi mọi cái sẽ bùng nổ thì vô phương cứu chữa. Hơn bao giờ hết, chính lúc này Quân mới hiểu là anh đau khổ biết chừng nào khi để mất Bảo Anh. Thà cứ mặc cho ngày tháng âm thầm trôi qua, miễn là Bảo

Anh còn hiện diện nơi đây, còn hơn là khi sự thật phơi bày, mãi mãi Bảo Anh sẽ rời xa anh.

Mãi tới ngày Danh ra viện, Quân mới ghé tạt vào. Nhìn Danh xanh xao héo hắt, Quân chợt thấy lòng xúc động, anh như quên đi bao hờn giận và chỉ còn lại tình bạn ân cần thân thương.

Minh Lý cũng có mặt, ánh mắt cô dịu dàng rạng rỡ. Cô quần quít bên cạnh Danh như con chim nhỏ. Quân không giấu nổi sự ngạc nhiên, tò mò nhìn Danh:

- Đạo này trông cậu và Minh Lý gần bó quá, tôi xin chúc mừng.

Mặt Danh thoáng buồn, nụ cười gượng gạo nở trên môi:

- Thôi thì cuộc đời còn lại chút gì... nếu Minh Lý không chê thì tôi xin dành cho cô ấy.

Minh Lý ngượng ngùng quay đi. Quân chậm rãi dìu bạn ra xe dặn dò:

- Cậu cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe hẳn, cái ghế trưởng phòng của cậu không ai nhắc đi đâu.

- Anh dành cho tôi nhiều ưu ái quá, tôi thật cảm kích.

- Chuyện rủi may đâu ai lường được, cậu khỏe lại là tốt rồi.

Xe chuẩn bị chuyển bánh, Danh ngập ngừng:

- Anh cho tôi gửi lời chào chị Bảo Anh!

Quân hơi sững lại. Quân không biết nghĩ ngợi làm sao trước câu nói thành khẩn của Danh. Chiếc xe đã lao đi chỉ còn để lại một lớp bụi mù.

o o o

Đêm có lẽ đã khuya lắm, Bảo Anh vẫn trần trọc trên giường. Tối nay cô định nói chuyện với Quân, nhưng tâm trí Quân như để tận đâu đâu. Bảo Anh không thể mở lời trước thái độ hững hờ của Quân. Mọi điều tâm sự không dễ dàng như cô tưởng.

Quân uống hết ly nước rồi lơ đãng nhìn ra ngoài. Anh làm như không hề biết đến sự có mặt của cô. Bảo Anh chợt thấy lòng nguội lạnh vì một nỗi hoài nghi mơ hồ. Biết đâu Quân đang tư tưởng đến người đàn bà khác? Sự ân cần mấy hôm trước đây chỉ là giả tạo... Họ ngồi đó rơi vào khoảng không im lặng nặng nề.

Quân quay vào với nụ cười buồn:

- Chiều nay Danh vừa ra viện.

- Thế à.

Giọng nói của Bảo Anh vang lên bình thường. Quân làm như vô tình nói:

- Cậu ta có nhắc em đấy.

- Có quá nhiều người lo cho anh ấy. Anh Quân nè... em...

- Sao?

- Em thấy anh đối xử với bạn bè thật là tốt.

- Đáng gì đâu em! Quan trọng là người ta cư xử với mình có đàng hoàng hay ba que xô lá.

- Anh Danh thì sao?

- Cậu ấy là người bạn... đặc biệt tốt.

Bảo Anh để ý thấy giọng nói của Quân có vẻ gì đó hơi mai mỉa. Cô định nói với Quân về tất cả những gì xảy ra giữa cô và Danh, về những điều cô ấp ủ trong lòng từ bấy lâu nay, nhưng Quân đã dậm bước vô phòng. Bảo Anh cảm thấy hụt hẫng, cô ngồi đó lòng sôi lên như sóng biển thét gào. Một lúc sau, Bảo Anh lẳng lặng lê gót về phòng. Cô nắm vạt tay lên trán với bao suy nghĩ mông lung. Chuỗi ngày nối tiếp sẽ buồn chán nặng nề nếu như cô không vượt qua khoảng cách hôm nay. Thà một lần làm cho rõ trắng đen, chứ mập mờ kiểu này thật là khó thở.

Nỗi bức xúc cứ cọ quậy trong lòng khiến Bảo Anh không thể nằm yên. Cô choàng dậy dụi mắt nhìn đồng hồ. Đã hai giờ sáng! Bảo Anh cảm thấy mi mắt nặng trĩu cay xè. Cô khoác chiếc áo ấm lên người rồi

bước ra ngoài. Ánh đèn bên phòng Quân vẫn còn tỏa sáng. Có tiếng ho khan của Quân vọng ra, cô chợt thấy lòng mình se thắt lại. Trời ơi nếu lỡ như anh mắc phải một căn bệnh nan y... Bảo Anh nhớ lại câu chuyện hai vợ chồng nọ rất thương nhau nhưng vì một sự hiểu lầm mà giận nhau suốt nhiều tháng trời. Sau đó ít lâu người chồng bị bệnh ngặt nghèo ra đi mãi mãi để lại cho người vợ nỗi nhớ thương ân hận muộn màng.

Lần này thì không có gì ngăn cản được Bảo Anh. Cô bước vội về phía ánh đèn.

HẾT

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)